

КАТРИН СЪТКЛИФ МОЙ КАПИТАНЕ

Превод от неизвестен език: [Неизвестен], —

chitanka.info

ГЛАВА 1

Сигурен признак за добро възпитание е потискането на всякакви емоции, такива като гняв, обида, смях или каквато и да е друга форма на проява на себелюбие.

„Илюстрирана книга
за добри маниери“
Робер дьо Валкур,
1855 година

Както винаги, тя беше облечена в бяло: бяла шапка, бели ръкавици, бяла рокля, бели обувки. Белият цвят подсилваше белотата на кожата ѝ — поне тази част от нея, разрешена да видят мъжете от Нов Южен Уелс. И така, Бронте Хавиланд пристигна и се залови със задълженията си като дъщеря на губернатора.

Роклята, която носеше днес, беше купена от Индия — пластове избелен муселин, украсени с дантела, а широкият оранжево-розов колан около кръста беше единственото цветно петно върху нея. Семплата рокля не скриваше нито високата ѝ, малко тромава фигура, нито изпънатите ѝ слаби рамене, които издаваха твърдия ѝ характер. Баща ѝ често оприличаваше упоритостта ѝ с *магарешки инат*.

Лицето ѝ беше почти скрито от периферията на шапката ѝ, изработена от стегнато изплетена слама с украса от бели копринени маргаритки. Тя засенчваше очите ѝ и скриваше гарвановочерната ѝ коса. В действителност от лицето над изящния врат се виждаха само деликатната брадичка (която баща ѝ наричаше упорита) и сочните червени устни, очарователно изваяни от природата.

Но тази красива жена не разполагаше с много свободно време.

Изложена на жаркото слънце, тя разсеяно слушаше помощника на баща си, Артър Елисън. Един неописуемо скучен мъж, бивш моряк, чието единствено желание бе да получи ръката на Бронте.

Бог да ѝ е на помощ!

Докато Артър четеше имената от набързо написания списък, който държеше в ръка, вниманието на Бронте беше привлечено от мъжете в края на опашката, които с почитителна възбуда изчакваха реда си. Но тя с нищо не издаде интереса си.

— Предизвикателство. Чисто и просто — мърмореше Артър. — Предполага се, че тези идиоти ще покажат най-доброто от себе си, когато им се отдаде възможност да напуснат тази дяволска дупка. Какъв е проблемът? — Извика той на пазача. — Ако не можеш да контролираш хората, господине, по-добре намери някой по-подходящ за тази работа.

Злочестият пазач хвърли многозначителен поглед към Артър.

— Този човек отказва да сведе погледа си в присъствието на госпожица Хавиланд, господин Елисън.

— Знаеш наказанието, човече. Наложил му го!

Бронте повдигна очите си към Артър и каза спокойно:

— Моля Ви. Не трябва да го правите.

— Разбира се, че трябва. Това е право на баща ви, Бронте. Тези отрепки са длъжни да показват уважение към вас. Ако позволите на тази сган и най-малката свобода, преди да се усетите, те вече ще са извън всякакъв контрол.

Бронте само отвърна:

— Хайде, нека да тръгваме.

Артър Елисън предложи ръката си на Бронте, когато тя понечи да слезе от платформата. Тя не му обърна внимание, както правеше винаги, отдръпна се от него и тръгна надолу покрай редицата бъдещи слуги. Този ритуал тя изпълняваше два пъти в годината — избираше няколко мъже за работа извън стените на затвора, далеч от строгостта на затворническия живот. Те работеха във фермата на баща ѝ или ако докажеха, че са благонадеждни, помагаша в строежа на новото училище и приюта за сираци, които се изграждаха върху дарената от баща ѝ земя на сестрите на Свети Джоузеф от Клуни. Те бяха мисионерки — католички, посветили се да създадат на неомъжените момичета-затворници едно по-добро бъдеще, отколкото техните родители.

Тя погледна строените в редица мъже. Още след първата дузина „интервюирани“ от нея затворници тя се чувстваше изтощена.

Малцина бяха истински благонадеждните и само един, най-много двама тези, за които да прецени, че може да допусне да работят в дома ѝ или около децата — сираци. Днешният ден не беше изключение. От безмилостната жегла главата ѝ се пръскаше, но тя стоеше изправена, решена да изслуша безпристрастно всеки затворник и надеждите му. Оставаха ѝ още шестима. Бронте разтвори изящно изработеното от пера на какаду ветрило и го раздвижи пред лицето си с надеждата, че лекият полъх ще я разхлади. Точно тогава тя забеляза високия тъмнокос затворник, който стоеше в края на опашката.

— Джон Джей. Медисън — прочете следващото име от списъка Артър, но не успя да отклони вниманието на Бронте от затворника между двама възбудени пазачи. — Обърнете се, господин Медисън — повтори Артър, забелязал, че Бронте се е разсеяла.

— Господин Джон Джей. Медисън е осъден за кражба на седем години затвор, от които е излежал две — четеше Артър. — Дърводелец.

Бронте все още беше объркана.

Затворникът в края на опашката говореше тихо на един от пазачите, лицето му бе почервеняло от гняв. Дръзко отметна назад главата си с черна, леко чуплива коса, и се разсмя.

Бронте остана загледана дълго време в мъжа.

Странно. Той ѝ се стори... познат.

Дали заради косата? Сигурно. Напомняше ѝ на някого. И профилът му...

Тя хапеше устни и го гледаше над ветрилото си. В гърдите ѝ се надигна почти болезнено вълнение — същото вълнение, усещаше винаги, когато си позволяваше да мисли за...

— Поведението на господин Медисън от пристигане то му в Нов Южен Уелс е примерно... — Бронте — тихо я повика Артър, — слушате ли ме?

— Разбира се — отговори тя, затвори ветрилото си и с усилие отмести сивите си очи към него. — Колко свободни места има още, господин Елисън?

Лицето на Артър пламна, когато тя се обърна към него с „господин Елисън“ пред подчинените му. Без съмнение отново щеше да стане обект на шеги от страна на другите офицери, които се кълняха, че той няма никакъв шанс да се ожени за „желязната лейди“

— „последната девственица в Нов Южен Уелс“. Тя се отдаваше пламенно и сърцато на милосърдие и благотворителност, което издаваше страстната ѝ натура, но когато ставаше дума за мъже... никой не можеше да задоволи идеала ѝ за съвършенство.

Артър свали сламената си шапка и избърса чело с ръкава на жакета си.

— Има още едно свободно място — отговори накрая той и едва успя да прикрие засегнатото си честолюбие. — Както ви казах за господин Медисън...

— Кое е онова същество там? — прекъсна го Бронте, като отново отвори ветрилото си и се втренчи във високия затворник, чиито устни се бяха извили в самодоволна усмивка.

Неприятната болка, която свиваше стомаха ѝ, отново се бе появила. Тя се взираше в лицето му и се опитваше да си го представи без наболата брада и напластената с месеци мръсотия върху загорялата от слънцето кожа.

Артър се намръщи и погледна към края на опашката. Неудоволствието му се засили.

— Мили Боже — измърмори той. — Какво, по дяволите, прави той тук? — забравил за момент Бронте, той се обърна разгневен към двамата пазачи: — Какво прави този човек тук?

За миг пазачите се втренчиха мълчаливо в Артър, а после единият отговори:

— Господин Хавиланд лично нареди този човек да бъде включен.

С шумна въздишка Артър удари шапката в бедрото си. От своя страна Бронте правеше всичко възможно да се съсредоточи върху работата си. В действителност обаче не можеше да определи защо точно е някак изплашена. Не беше от тези, които лесно се плашеха. От години живееше сред затворници, но в този мъж имаше нещо, което я объркваше и смущаваше. Явно изобщо не го беше грижа за установения тук ред. Стойката му беше едва ли не арогантна. Носеше белезниците си така, като че ли те бяха част от аксесоара в бедния му гардероб, състоящ се от неудобни дочени панталони и памучна риза, която беше разкопчана до гърдите му.

— Очевидно тук има някаква грешка — измърмори Артър.

Бронте погледна отново към затворника, който до този момент не беше обърнал внимание на проявения от нея интерес към неговата личност.

— Кой е той? — попита тя.

Артър отново измънка нещо, изглеждаше объркан и озадачен. После я погледна право в очите, преглътна и каза:

— Тримейн. Брендън Тримейн.

Бронте изпусна ветрилото си. То се заби в пясъка до обувките с ботуши крака на Артър.

Артър се наведе и вдигна изработеното от пера ветрило, изчисти го от полепналия пясък и постави скъпата вещ в облечената в ръкавица ръка на Бронте.

Тя преглътна и леко се усмихна.

— Моля за извинение. Толкова непохватно от моя страна. За миг ми се стори, че произнесохте името Брендън Тримейн.

— Точно това казах.

Бронте здраво стисна ветрилото си и обърна очи към редицата неспокойни, потни затворници, които искаха да работят във фермата на баща ѝ през следващата година. Те явно се досещаха, че краката ѝ под бялата рокля са се разтреперили.

Гласът ѝ прозвуча сухо — като австралийския прах:

— Каква ирония. Доколкото знам, Артър, има един национален герой със същото име. Този... този мъж... разбира се, не е онзи Брендън Тримейн. Не може да е капитан Брендън Тримейн от Кралската флота на Нейно величество. Онзи Брендън Тримейн е образец на храброст и смелост. Олицетворение на честност и почтеност, така характерни за сияйния му характер и без користни постъпки.

Артър повдигна веждата си, а видът му издаваше възмущение.

— Мили Боже, говорите така, сякаш четете някоя от онези проклети статии в „Лондон таймс“...

— Този мъж явно е едно презряно същество и аз съжалявам добрия капитан, който е принуден да споделя своето неопетнено име с този негодник.

Обикновено тя не беше толкова рязка, но сега думите сами се изплъзнаха от езика ѝ. Като стисна по-силно ветрилото си, Бронте се вгледа напрегнато в профила на затворника. Усещаше, че едва се

държи на краката си, но очите ѝ се връщаха отново и отново към гъстата черна къдрава коса, която падаше отзад над яката му и аристократичното му чело, което при други обстоятелства можеше да се охарактеризира като чело на благородник.

— Скъпа моя Бронте, мерзавецът, за когото става дума, не е никой друг, а точно същият капитан Брендън Тримейн, от Кралския флот на Нейно величество — обади се иронично Артър.

Тя се обърна към него толкова бързо и яростно, че лицето му преbledня. Бронте го плесна по рамото с ветрилото си и каза през зъби:

— Как смееете да злословите по адрес на капитан Тримейн и да изговаряте такива долни лъжи. Настоявам веднага да вземете лъжливите си думи назад.

Затворниците и пазачите се вторачиха в Бронте и Артър. Никой никога не беше виждал дъщерята на губернатора толкова възбудена. Артър си пое дълбоко дъх, прекара ръка по челото си и каза:

— Не мога да взема думите си назад, госпожице Хавиланд, защото мъжът, който стои ей там, наистина е капитан Брендън Тримейн.

— Капитан Тримейн е мой... е мой кумир — наблегна още по-яростно на думите си тя, въпреки че осъзнаваше, че остротата в гласа ѝ е породена повече от страх, отколкото от гняв. — Вие просто ревнувате, Артър. Винаги сте ревнувал прекрасния капитан, защото той е толкова прочут и защото аз се възхищавам от него.

— Възхищение е слабо казано — промърмори Артър, притаил дъх, а после каза по-силно: — Скъпа моя Бронте, всички в тази страна са чували как разказвате всяка история за него, прочетена от вас в „Лондон таймс“ през последните десет години — изражението на Артър стана самодоволно. — Наистина не ми харесва, че трябва да съборя вашия герой от пиедестала, върху който сте го поставила, но онова отвратително вонящо същество там — повтарям Ви — е капитан Брендън Тримейн.

На Бронте ѝ мина мисълта, че е в състояние да удари Артър — беше си го заслужил. Но вместо това тя пристъпи напред и почувства още по-силно парещата болка в стомаха си, причинена от разочарованието и оскърблението. И едва сега усети непоносимата жегата и махна шапката си.

Погледът ѝ се плъзна обратно към затворника, наречен Тримейн. И когато тръгна към него — превърналия се в престъпник кумир на Англия — коленете ѝ трепереха. В този миг десетките статии за капитан Брендън Тримейн, които тя старателно беше подредила и съхранила през всичките тези години далеч от нейната любима Англия, застанаха пред очите ѝ — всички онези страници от вестници, с некачествени мастилени рисунки и избледнели от времето букви започнаха да плуват пред погледа ѝ.

През годините на самота, които Бронте беше прекарала в Австралия, въображението и мечтанията ѝ бяха изваяли образа на капитана. Сега, когато стоеше пред него и погледът ѝ се плъзгаше по високото му тяло към лицето, тя се мъчеше да задуши безумната екзалтация, която заплашваше изцяло да я завладее.

Ако това наистина беше капитан Брендън Тримейн, то той беше много по-висок от представата, която си бе създала за него, вестниците само споменаваха „мъж с висок ръст“. А този мъж беше висок най-малко метър и деветдесет.

Ако той действително беше капитан Брендън Тримейн, то вестникарското описание за „стройна и излъчваща достойнство осанка“ доста скромно отбелязваше могъщите му и силни рамене.

Очите ѝ трескаво скачаха от брадясалото му лице към гъстите черни къдрици, които по-рано беше виждала само леко щриховани в рисунките — скици по вестниците.

— Вие ли сте капитан Брендън Тримейн от Кралския флот на Нейно величество? — чу се да го пита тя с глух глас. Почти беше сигурна, че няма да хареса отговора му, дори и да я погледне.

Накрая мургавата му глава леко се наклони и поразително сините му очи срещнаха нейните. Дълго време той не проговори и невъзмутим изчака нейната открита преценка. Само очите му се сведоха за миг и преценяващо я огледаха.

— Испанка — измърмори той.

На Бронте ѝ се стори, че не е чула правилно.

— Моля?

Затворникът повдигна веждата си и отново я поглед на.

— Майка ви е испанка, нали?

Сякаш хипнотизирана от кадифените нотки в дълбокия му глас, тя само кимна с глава, усетила, че не може да откъсне погледа си от

блестящите живи сини очи, въпреки че се опитваше да го направи.

— Бях сигурен. Коренът на най-красивите жени е Испания. Майка ви трябва да е била прелестна жена.

— Сър — успя да си поеме дъх тя, — мога да заповядам да ви набият с камшик за проявеното нахалство — като сведе миглите си, тя поклати гневно глава. — Трябва ли да ви напомня с кого разговаряте?

— Знам коя сте. Разбрах го в мига, когато ви видях. Странно. Съвсем не приличате на *желязната девица*.

Артър пристъпи напред и застана между двамата. Изпънал рамене, с изпъчени гърди, той вирна квадратната си брадичка и кръвнишки изгледа затворника.

— Само още една дума, Тримейн, и ще опиташ камшика — каза той и кимна с глава към пазачите. Те сграбчиха затворника и допряха палките си на тила му.

Той не трепна. Само в погледа му, отправен към Артър, проблесна дръзко веселие.

— Пуснете го — нареди Бронте.

Артър едва не се олюля и несигурно отстъпи. Изглеждаше безкрайно удивен.

— Скъпа моя Бронте, не е необходимо да ви напомням за чувствата си към вас. Но ми се налага да ви напомня, че не бива да се намесвате и да подронвате авторитета ми. Този... злодей е затворник и не трябва да бъде насърчаван.

— Свършихте ли? — попита тя.

Той се изпъчи и рязко кимна с глава. Тогава тя продължи:

— Добре. Бъдете любезен и се отдръпнете, за да продължа моето интервю... господин Елисън.

Бронте заобиколи сконфузения помощник на баща си и застана срещу затворника, който продължаваше дръзко да се усмихва, независимо от вкопчилите се в ръцете му пазачи.

— Ще ви попитам още веднъж, сър, и този път очаквам искрен отговор. В противен случай ще наредя да ви завлекат насила и да ви завържат за триъгълника въпреки виковете и опитите да се откопчите.

— Скъпа — проговори той с ленив глас, от който пазачите останаха с отворени уста, а Артър измърмори нещо неразбрано. — Героите никога не викат и не се опитват да се откопчат.

Тя стреснато се взря в него. Ужасната действителност изтреця като звън на чинели в ушите ѝ и за миг светът като че ли се завъртя и ред очите ѝ. Имаше усещането, че земята се изплъзва под краката ѝ и се превръща в бушуващо море.

— Значи е вярно — каза накрая тя. — Вие сте капитан Брендън Тримейн.

— На вашите услуги, моя прекрасна лейди.

Внезапно я заля горещина, толкова нетърпима, че едва не я задуши. Бронте рязко се обърна и се отдалечи. Очите ѝ загледаха напрегнато местността, която беше неин дом през последните десет години. В двора растяха хининови дървета, които приличаха на призраци със сребристосинкавите си багри, сякаш над тях се стелеше лунна светлина, а не жаркото следобедно слънце.

Артър я последва и сложи ръка на рамото ѝ. Тя сви рамене, за да го накара да махне ръката си.

— Докладвано ли е на баща ми кой е този мъж? — попита тя с равен глас, който не издаваше чувствата ѝ.

— Да.

— И не ми е казал нито дума — забеляза тя повече на себе си, отколкото на Артър.

Бронте сложи шапката на главата си и отново погледна Тримейн. Здравно стисна ръцете си с ръкавици, изпъна рамене и каза:

— Господин Тримейн, пристъпете напред.

Пазачите отпуснаха ръце и затворникът пристъпи напред.

— Застанете само на десния си крак — настоя тя.

Той изпълни заповедта без усилие. Едва сега Бронте забеляза, че е бос и най-неочаквано ѝ хрумна мисълта, че горещият пясък сигурно изгаря ходилата му.

— Сега на левия — рязко нареди тя, ядосана на себе си. Какво я интересува дали пясъкът гори краката му или не. — Покажете зъбите си — продължи тя.

Той я заслепи с блестяща бяла усмивка — толкова хаплива, колкото и очарователна.

— Обърнете се!

Той се подчини без коментар на заповедта ѝ. Обърна се с гръб към нея, а пазачът от дясната му страна посегна към ризата му и я дръпна надолу. Пред очите ѝ се разкри могъщият му гръб. Под

мургавата, лъскава от потта кожа, изпъкваха съвършено оформени, стоманени мускули.

Тя се обърна към пазачите и им кимна с глава. Те обърнаха мъжа отново с лице към нея. Той продължа ваше предизвикателно да се усмихва насреща ѝ. Тя усети, че се изчервява.

Пристъпи към него и го погледна право в лицето, с което истински възмути Артър. Бронте впи погледа си в сините очи на затворника и с безпристрастен глас по пита:

— Имате ли някои заболявания, за които да ни съобщите, господин Тримейн?

— Защо? — спокойно отговори на въпроса ѝ с въпрос той. — Имате влечение към онези малки „работи“, които се правят под сенките на някое акациево дръвче, а принцесо?

За миг очите ѝ станаха огромни от изненада, после се присвиха. Без да обръща внимание на пазачите и гневното дърдорене на Артър, Бронте сниши гласа си до шепот:

— Ако се надявате да приема в дома ми да работи човек като вас, ужасно грешите. И още нещо. Никога не бих правила „онези работи“ с вас, пък дори и да сте последния останал мъж на този свят — после продължи по-високо: — Господин Елисън, върнете този противен затворник на работа в полето. Считаю, че е съвсем неподходящ.

Артър се наведе към ухото ѝ и прошепна:

— Почакайте, Бронте. Страхувам се, че решението на баща ви е различно от вашето.

Тя не реагира, продължаваше да се взира в очите на Тримейн, изумена, че този развенчан герой беше далеч по-красив от образа, който въображението ѝ бе изградило. Тази констатация я разочарова, тъй като репутацията му явно бе изградена върху лъжи.

Но дали беше така? Може би се касаеше за ужасно заблуждение. Може би присъдата беше съдебна грешка и бяха обвинили невинен човек...

— Аз ценя чувствата ви... — отбеляза Артър, — но баща ви вече ме предупреди, че трябва да включим Тримейн в другата работна програма. Фактически той трябваше да бъде изпратен направо там, а не да го водят днес тук, заедно с другите затворници.

Устните на Тримейн се извиха в усмивка. Останал безмълвен, той беше самото предизвикателство.

Бронте бавно се обърна и погледна към кабриолета на баща си, с който бе пристигнала. Пребори се със себе си и бавно тръгна към колата. Спря се само за миг, притворила очи срещу заслепяващия блясък на слънцето, който засенчваше ярките цветове на заобикалящия я свят.

Прекарала доста години под жарещото слънце на Нов Южен Уелс, Бронте винаги бе копняла за прохладата на Англия... и за царящите там уравновесеност и разсъдливост.

— Може би е станала някаква грешка — високо каза тя. — Може би той е невинен...

— Не! — Артър категорично унищожи и последната ѝ надежда. — Той беше обвинен и съден от равни нему по ранг и обществено положение. И те го признаха за виновен.

— И какво е престъплението му? — попита тя и настойчиво се взря в помощника на баща си. Беше ужасена, че той е станал свидетел на сгромолясването на нейния свят. — Какво нарушение на закона е извършил капитан Брендън Тримейн, че да бъде изпратен в Нов Южен Уелс?

— Измяна според някои — отговори той. — Въпреки че в действителност не беше осъден точно за това престъпление, тъй като доказателствата бяха неубедителни.

Измяна!

— И?

Артър пое дълбоко въздух и отговори:

— Убийство. Признаха го за виновен в извършването на хладнокръвно, безмилостно убийство.

— Моля, Бронте — тихо каза Артър. Като се наведе по-близо до ухото ѝ, той пошепна. — Страхувам се, че баща ви е решил друго.

Тя продължаваше да се взира в очите на Тримейн, разбирайки, че този пропаднал герой беше далеч по-красив, от това, което някога си беше позволявала да рисува във въображението си. Сега това я изпълни с разочарование, тъй като репутацията му явно бе изградена върху лъжи.

Но дали беше така? Може би тук имаше някаква ужасна грешка. Може би присъдата беше погрешна и бяха обвинили невинен човек...

— Аз ценя чувствата ви по този въпрос — отбеляза Артър, — но баща ви вече ми каза, че Тримейн трябва да бъде включен в другата

работна програма. Фактически, той трябваше да бъде изпратен направо там, вместо да бъде доведен тук днес, заедно с другите затворници.

Една усмивка изви нагоре устните на Тримейн. Изражението му беше предизвикателно.

Бронте се обърна бавно и прикова поглед в лекия затворен файтон на баща си, с който беше дошла до тук.

Заставяйки краката си да се движат, тя тръгна бавно към колата като се спря само за миг, за да затвори очи те си срещу блестящата белота на слънцето, което караше цветовете на заобикалящия я свят да бледнеят.

През многото изминали години прекарани под горещото слънце на Нов Южен Уелс, тя копнееше за прохладата на Англия. За нейната уравновесеност и разсъдливост.

ГЛАВА 2

*Какъвто е външният ни вид, такива са
чувствата ни, такива са действията ни, това
всъщност сме самите ние.*

„Илюстрирана книга
за добри маниери“
Робер дьо Валкур

Всяка година Бронте празнуваше рождения си ден по един и същи начин. Вечеряха двамата с баща си — тържество, достойно за кралица, на което се поднасяха любимите ястия на Бронте: супа и крокети от момичи. А накрая празненството се увенчаваше с огромна, украсена с направени от бадемов марципан цветя, торта. След вечеря взимаха обучените за лов коне и язدهа съвсем сами надолу по реката. Нагазваха в буйните води, които миеха брега, и се прибираха вкъщи чак след свечеряване. Накрая тържеството приключваше с фойерверки, донесени с кораб чак от Китай специално за случая, които баща ѝ лично изстрелваше.

Тази година обаче беше различно.

Товарният кораб от Индия не беше пристигнал предната седмица, както се предвиждаше, така че Бронте трябваше да се задоволи с печен еленски бут и мляко с ориз.

Чувстваше се толкова разочарована, че изпитваше необходимост от компания на масата. Вечерята беше сервирана повече от час в трапезарията с високия таван. Масата беше покрита с тежка бяла покривка, украсена с бръшлян с вплетени в него цветя и папрат. Сред зеленината бяха разхвърляни статии от вестници, отнасящи се до Брендън Тримейн, които тя беше извадила от своя албум. Бронте с неохота опита супата. Въпреки че над масата, закачено на тавана, леко се люлееше голямо платненото ветрило, то не успяваше да разхлади горещия въздух. Не беше в стила на баща ѝ да закъснява. Винаги,

независимо от стечението на обстоятелствата, Уилям Хавиланд неизменно празнуваше рождения ден на единствената си дъщеря заедно с нея.

Днес беше нейният двадесет и седми рожден ден.

Какъв ужасен рожден ден беше това!

На двадесет и седем години и неомъжена!

Обикновено, мисълта, че щеше да остане стара мома, не я тревожеше. Разбира се, никой от мъжете, които се бяха тълпели пред прага на къщата ѝ с намерението да я ухахват, не я бе изкусил.

В края на краищата тя продължаваше да води пълноценен живот. Да ръководи домакинството на баща си за нея беше удоволствие. А да спори по проблемите на затвора беше истинско предизвикателство, което я стимулираше. Дните, прекарани в кроежи на планове за училището и сиропиталището, бяха възнаградени.

Тази вечер обаче в тези мисли не я занимаваха.

Без да разсъждава върху това, в най-съкровени и най-лични дълбини на съзнанието си, тя си представяше — както беше правила от толкова много години насам — че е ухаждана от своя герой, Брендън Тримейн.

Погледът ѝ се местеше върху пръснатите изрезки на *Таймс*, в които подробно се описваха геройствата на младия, красив капитан. Тя се опита да си спомни дали досега — с изключение на нощта, когато майка ѝ умря — е изживявала такъв съсипващ шок. Капитан Брендън Тримейн не беше герой. Не беше по-добър от останалите престъпници в Австралия.

Убийство и измяна.

Две от най-ужасните деяния, които един човек може да извърши. Какви ли са били съображенията на съдиите, за да вземат решение да го изпратят в Австралия? По дяволите! Та той заслужаваше да бъде екзекутиран.

Бронте стана от стола си и излезе от трапезарията. Не я свърташе на едно място. Нервно започна да се разхожда из просторната къща. Опитваше се да открие нещо, което да я отвлече мислите ѝ от Брендън Тримейн и да я разсее. Нещо, което да ѝ върне увереността, че светът, който си беше изградила, все още има смисъл.

Нощните сенки се стелеха върху незастлания под и пълзяха в мрака, който нахлуваше през отворените жалузи на прозорците.

О, Боже, разочарованието ѝ беше прекалено силно, да може с лека ръка да го преодолее!

Човекът, който служеше за пример, който бе възплъщение на честност, правдивост, смелост и лоялност към кралицата и отечеството, се беше оказал хладнокръвен убиец.

От герой Брендън Тримейн се превърна в срутен кумир.

Изпита желание да ревне с глас.

Когато Уилям Хавиланд, чието огорчение беше изписано върху лицето му, вдигна поглед към чинията от китайски порцелан в ръцете на дъщеря си, часовникът в коридора удари десет пъти. Бронте носеше тортата за рождения си ден, с една-единствена запалена свещичка — тънка и леко изкривена.

— Ей Богу, аз те огорчих — промърмори той. — Но имаше проблеми със затворниците. Да се окаже такъв мерзавец. Направо безумен. Трябва да опита камшика. Не възразяваш, нали? Ще ми простиш ли, тиквичке?

Очевидно той се опитваше да я спечели. Но това, че я наричаше „тиквичке“, нямаше да му помогне. Докато беше малко дундесто момиченце, не я беше грижа за този гален прякор. Но вече млада жена — е, на определени места „подплънките ѝ“ се бяха запазили естествено — тя намираще това галовно обръщение не съвсем подходящо.

— Искаш да ти простя, че закъсня и рожденият ми ден изцяло се провали? Проблемът не се свежда до това. Има важни делови работи, които трябва да обсъдим.

— Ето това вече е моето момиче! На първо място — работата! Дявол да го вземе, крушата не пада далеч от дървото.

— Не се опитвай да изместваш темата.

Уилям взе запалената цигара от пепелника с форма на кенгуру, поднесе я към устните си и силно дръпна. После изпусна тютюневия дим, който като облак за миг забули красивото му лице. Беше сменил работния си костюм със смарагдовозелен смокинг от естествена коприна. Дори в домашна обстановка, отдаден на почивка или развлечения, той излъчваше покоряваща властност, която респектиреше и слагаше всеки на мястото му. Това всъщност беше

една от причините лично кралицата на Англия да възложи на бащата на Бронте отговорността за затвора в Нов Южен Уелс.

Той търпеливо изчака дъщеря си да продължи.

— Искам да обсъдим положението на един известен затворник... — започна тя.

— Тримейн — прекъсна я той.

Бронте си пое бързо въздух и бавно издиша. После се опита да се усмихне.

— Защо не бях информирана за неговото положение, татко?

— Знаех, че ще се разстроиш. И виждам, че си. Искях да говоря с теб по този въпрос, преди да го доведем тук, но в затвора възникнаха безброй проблеми, с които незабавно трябваше да се поема, че... — Уилям въздъхна поогледа замислено гостната стая. — Това наистина беше грешка от моя страна, тиквичке, но аз се надявам, че ще ми простиш.

— Само преди две вечери ние седяхме в същата тази стая и обсъждахме успеха на неговата акция в Делхи миналата година. Гадаехме в какво ли смело приключение ще се впусне следващия път... И най-неочаквано се сблъсквам с нещо неподозирано — че героят всъщност е изменник и че от три месеца е в затвора, окован в белезници.

— Той не беше осъден за измяна, тиквичке.

Тя взе една чаша, напълни я с портвайн и я постави рязко пред баща си. После гневно тръсна глава и се наведе към него с присвити очи.

— Можеш ли да си представиш, че същия мъж, за когото ние с теб говорехме преди с такова обожание, е паднал толкова ниско, че е могъл да стане предател? Измяна, татко!

— Не е доказано — напомни ѝ той.

— Някога ние седяхме ей — там, в оранжерията, и четяхме на глас статиите от вестниците, в които описваха неговия героизъм. Вечер лежах в леглото и си го представях като храбър рицар, който кръстосва бурните морета и води битки в името на Бога и кралица Виктория.

Уилям си взе парче торта. Опита го, после доволно изсумтя и поклати одобрително глава.

— Смятам, че го погуби изключителната му самонадеяност — каза той.

Как е възможно с такава лекота да се отнасяш към тази... катастрофа, татко? Един от най-големите герои на нашето време в последна сметка се оказва презрян предател. И е изпратен на остров Норфък, заедно с всички тези прокълнати и обречени престъпници. А ти решаваш нещо, което е повече от неразумно — заповядваш да го доведат във фермата на Хавиланд! Татко, боя се, че оглупяваш.

Останал седнал на стола, Уилям изпъна рамене и повдигна черните си вежди.

— Значи мислиш, че съм изкуфял! За Бога, момиче, аз съм само на четиридесет и девет години. И съдя всеки човек, стъпил на този остров, по делата му, без да обръщам внимание на празните приказки, които се говорят по негов адрес. Така че дори тук да пристигне Атила, преди да предприема каквото и да било, аз най-напред ще се опитам да опозная човека и нрава му.

— Бих предпочела да съжителствам с Атила, отколкото с един предател.

Уилям бавно се надигна от стола си и каза:

— Никой не те принуждава да съжителстваш с Тримейн, скъпа моя, а само да се отнасяш към него така, както се отнасяш с всички мъже, които работят и живеят в тази ферма. Намислил съм да го пратя в конюшнията. Може да се окаже подходящ за работа с конете.

— Няма да го допусна да припари до моите коне! — възпротиви се разпалено тя. — Той не го заслужава!

Уилям се изкашля.

— Както ти казах, той трябва да бъде третиран като всеки друг мъж, който работи в тази ферма.

Бронте също се изправи — толкова бавно, сякаш поне още сто години се бяха прибавили към нейните двадесет и седем. Изпитаното разочарование тежеше като воденичен камък в гърдите ѝ.

— Но той не е като другите мъже, татко. Половината от живота си прекарах в Нов Южен Уелс. Единствената ми връзка с Англия, с моя истински дом, който напуснах като дете, бяха малкото ценни предмети, които взехме със себе си и случайните дреболийки, купени от търговците в Сидней. През последните седемнадесет години животът ми се съсредоточаваше върху мига, когато пристигаха кораби от дома. Аз се потапах в новините и мечтаех за деня, в който ще се кача на борда на един от тези кораби и той ще ме върне обратно вкъщи. В

същото време единствените англичани, сред които живеях — и мъже, и жени — бяха морално деградирани човешки същества.

Разтреперана, тя дълбоко си пое въздух, после продължи:

— Но винаги ме е крепяла вярата, че на този свят съществува и човек, който е неподкупен и непокуварен — истински герой — каза рязко тя, но добави с по-нежен глас: — С изключение на теб, той беше... моята единствена надежда. Считах, че храбростта, смелостта и благородството още съществуват някъде. Сега разбрах, че той не е нищо повече от...

— От един мъж, Бронте. Нито повече, нито по-малко.

Почукване на вратата прекъсна разговора им.

— Какво има? — Извика Уилям.

Преди да отговори, Мърей Грант — як шотландец, работил доста години, за да спечели доверието на семейство Хавиланд — нервно погледна първо Бронте, после баща ѝ.

— Сър, пристигна господин Елисън — съобщи той с грубия си шотландски изговор.

Бронте изстена и отправи обвиняващ поглед в баща си. В същото време Артър избута с лакът Мърей и влезе в стаята, поклони се превзето към Бронте и протегна към нея красиво опакован подарък, придружен с ослепителна усмивка.

— Най-щастливият от рождените ти дни, моя скъпа Бронте. Вярвам, че тази вечер си в по-добро разположение на духа?

— Не особено — отвърна му тя не особено любезно, докато оглеждаше обемистия пакет, който държеше в ръцете си.

— Хайде, отвори го — окуражи я той.

Бронте въздъхна примирена, седна на стола. Бавно развърза сатенената панделка и махна фината синя обвивка. Когато видя подаръка, тя го остави в скута си и се насили да вдигне очи към Артър и да срещне погледа му. Леко се изкашля и се обърна към баща си.

— Колко... Още едно яйце от ему, татко.

— Виж ти — каза неангажирано Уилям и изпусна кълбо дим от цигарата си.

В един миг и тримата погледнаха към петте яйца, на редени в центъра на масата, заедно с фигурката на кенгуру, издялана от акациево дърво, заобиколено от палми и пера на какаду.

— Ще изглежда по-различно при другите яйца, които вече си ми подарил — успя да каже Бронте.

— Знам колко много ги харесваш — Артър преливаше от доволство.

Бронте подаде подаръка на Мърей.

— Сложи го на масата в трапезарията.

Тъмните очи на Мърей едва не изскочиха. Той по гледна към Уилям, който се зае да гаси цигарата си в големия глинен пепелник. Бронте се усмихна.

— Вече се отегчихме от онзи стар порцеланов супник, който заема толкова много място на масата, нали татко?

— Онзи супник беше на майка ми — отговори той през зъби.

Бронте оправи бродираната покривка и излезе от стаята. През последните пет години баща ѝ канеше Артър Елисън да участва в лова по случай рождения ѝ ден. Той смяташе, че всички мъже притежават и своите достойнства — и беше сигурен, че след време Бронте ще забележи добрите страни на Артър и подобаващо ще ги оцени.

Тя излезе на верандата и дълго време остана загледана към хамбарите и ливадата пред конюшнията, зад която в далечината блещукаха светлинките на бараките, в които живееха работниците.

Може би стана по-добре, че Артър ги прекъсна. Тя беше на път загуби контрол над чувствата си, а това не биваше да се случва. Обикновено съумяваше да се владее, а сега се оказа на косъм да разкрие безумните и идиотски мечти, с които беше запълвала дългите си самотни нощи.

Тя затвори очи и обърна лицето си към топлия южен вятър, който си леко разклащаше камбаните, окачени зад нея. Усети как отчаянието изпълва цялото ѝ същество и се запита с какви ли нови мечтания да запълни пустотата на самотните часове, които ѝ предстояха.

Зад ъгъла на къщата се появи Янг Чо. Някога той бе работил в развъдник за зайци в едно имение в Далечния Изток и сега изпитваше огромно удоволствие да се грижи за отглеждането на малките в зайчарника на Бронте. Сплетената му на опашка коса висеше като копринено въже на гърба му. Щом видя Бронте, облеганата на колоната на верандата, той спря в подножието на стълбището.

— Извинете, госпожице Бронте, не сте тъжна на рождения си ден, нали? Янг казва, че скоро всичко ще се оправи. Не трябва да се

тревожите. Нищо не може да бъде толкова лошо, колкото изглежда на пръв поглед — каза той й я заслепи с усмивката си. — Побързайте! Янг ще направи голям гърмеж за вас, да? Ще накара госпожичката отново да се усмихва. Побързайте! Бум! Бум!

Въпреки угнетеното си настроение Бронте се усмихна и бавно се спусна по стълбите. После се оживи и забърза след Янг, повдигнала леко полите си, за да не й пречат. Това беше също ритуал при честване на рождения й ден — още от времето, когато баща й разреши да гледа фойерверките — и тя нямаше търпение да се потопи в пръските светлина, цветове и звуци. Тази нощ беше нейната нощ — нощта, в която отново щеше да бъде седемгодишното момиченце, изпълнено с очакването да стане свидетел на смайващия и възбуждащ спектакъл от багри и светлини на фойерверките.

Бронте не смееше да признае дори пред себе си, че сега, на двадесет и седмия си рожден ден, тя е убедена, че ще си остане стара мома, че последната й илюзия за дръзкия герой авантюрист, за рицаря в блестящи доспехи, най-неочаквано беше изчезнала. Това беше нейният рожден ден и тя щеше да го прекара така, сякаш животът й предлагаше всичко, за което сърцето й някога беше копняло, каза си Бронте, когато първите гърмежи изтрещяха в нощното небе и експлозиите лумнаха и се пръснаха на хиляди точки от червен и син огън. Последва още един гърмеж, след това още един. Бум! Бум! — и над тучните пасища се извиха и затанцуваха огнени ленти. Всеки път тя чувстваше, че този нощен миг й принадлежи, че се изолира от останалия свят, но самотата не я плашеше, а я изпълваше с възторг, с усещането за свобода.

Фойерверките продължаваха да се пръскат в небето, превръщаха нощта в ден и изпълваха Бронте с дива възбуда. С отметната назад глава и вдигнато към небето лице, тя се отпусна върху моравата, а черната й коса се разстла като виеща се мастиленочерна река.

Мигът беше прекрасен и неповторим. И тя си помисли, че не е възможно това да се случва в действителност, че сигурно спи и сънува вълшебен сън.

И все пак красотата беше толкова земна. Легнала по гръб, тя гледаше тъмното, прорязвано от огньовете небе, върху което багрите меняха рисунька си като в калейдоскоп, а мислите й шеметно препускаха. Бронте затвори очи.

Краят приближаваше. Можеше да го почувства. Ритъмът на гърмежите стана по-интензивен.

Бронте отвори очи и отново погледна. Въпреки че шумната пукотевицата не спираше, тя не видя обагреното в разноцветни пръски небе, а само тъмнина. И в същия миг осъзна, че над нея се е надвесила фигурата на мъж. Напрегна очи, за да различи чертите на лицето му и усети как сърцето ѝ се преобръща. О, да, сигурно сънува!

— Изненадата си я бива, нали? — каза Тримейн и тя видя как върху лицето му плъзва усмивка.

— О-о! — промълвиха устните ѝ.

Брендън Тримейн се загледа в жълтите, сини и червени искри, които се отразяваха в тъмните очи на дъщерята на губернатора. Къде се бяха дянали надутата официалност и благоприличието на *желязната девица*, с които се сблъска онзи следобед? Тази попрехвърлила първа младост девственица, с разбъркани коси и апетитно тяло дори и при бегъл поглед беше дяволски съблазнителна гледка.

Докато наблюдаваше това дивно, красиво създание, излегнало се на ливадата, той си помисли, че тя му напомня на циганка с огнени очи, с омотана около красиво формените, дълги и стройни крака пола, с вдигнати над главата ръце и заплетени в косата пръсти, с бледа и нежна като крем кожа. Устните ѝ бяха леко разтворени, а очите ѝ излъчваха страст за живот. Той не можеше да откъсне очи от нея. И сякаш душата му се докосна до сродна душа. Осмели се да пристъпи по-близо до нея.

— Капитане?! — прошепна Бронте.

— Отново на вашите услуги.

После изненадата ѝ като че ли се стопи.

Очите ѝ се затвориха и тя се усмихна. Многоцветен букет с гръм разцъфтя над главите им и заревото ги заля с порой от ярка светлина.

— Капитан Брендън Тримейн на моите услуги? Това е сън.

— Не е сън — отговори той и се огледа, за да се увери, че никой не ги наблюдава. След това коленичи на едното си коляно до нея. Тя ухаеше на лавандула и сочна трева. Беше изминало много време от последния път, когато бе толкова близо до жена, а Бронте Хавиланд беше една адски красива жена.

— Не е ли вълшебно? Фойерверките... Огънят — червено и златно — като дихание на дракон. Сякаш сме попаднали в някоя героична легенда — този път усмивката ѝ не беше толкова трептяща, когато прошепна, в думите ѝ се долови сянка на горчицина. — Да не би да сте дошъл в съня ми, за да убиете драконите, сър?

— Покажете ми вашите дракони и може би аз ще се размисля по въпроса.

Тя седна, изправи раменете си и обърна лице към него. Изглеждаше толкова крехка. Ветрецьт си играеше с хубавата ѝ черна коса, а гаснещите отблясъци в небето озариха сочните ѝ устни. Остана мълчалива.

Той пък не беше способен да проговори. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за това колко е красива тя. Сякаш тази жена го омагьосваше, всичко в нея неудържимо го привличаше, не, съблазняваше го и го изкушаваше толкова непреодолимо, че той се почувства като престъпник.

— Тази вечер ставам на двадесет и седем години — каза му тя. Сладкият ѝ топъл дъх докосна бузата му, толкова близо до него беше тя. — За всички жени това е истински празник. Те организират пищни тържества или балове. Организират лов или сафари... И на тези празници присъстват десетки техни приятели, затрупват рожденичката с подаръци... А къде са приятелите за моя рожден ден, ви питам аз?

— Ами ето ме — усмихна се той. — Макар че, боя се, идвам с празни ръце, милейди. Не мога да ви поднеса нищо друго, освен една покана за танц.

Тя го погледна малко подозрително.

— Но тук няма музика.

— Има — музиката на вятъра. На фойерверките. На звездите. Представете си, че сте в Англия и сте заобиколена от приятели.

Той протегна ръка, за да ѝ помогне да стане.

После леко се поклони.

Тя за миг се поколеба, след това направи реверанс.

Той плъзна ръката си около тънкия ѝ кръст и усети нейната напрегнатост. Чу как дъхът ѝ секна, а тялото ѝ с трепет се огъна в прегръдката му — като нежен лист, отронен от вятъра. После бавно, бавно започна да се отпуска.

В началото стъпките ѝ бяха тромави и непохватни, но след малко гъвкавото ѝ тяло с грация откликна на движенията му, докато накрая двамата плавно се завъртяха, а многоцветните светлини лумваха над главите им и се устремяваха към земята като водни пръски.

Малко по малко стъпките им станаха по-бавни и те се взряха в нощното небе. Той чу въздишката ѝ.

Някога виждал ли сте нещо толкова прекрасно?

— Не и до тази сутрин.

— Тази сутрин? — гласът ѝ издаде смущението на Бронте.

— Когато ви видях в затвора.

В същия миг ефирността и вълшебството, изписани върху лицето ѝ, изчезнаха. Като човек, който внезапно е излязъл от транс, тя го изгледа дълго и строго. Чертите и изразяваха противоречивите ѝ чувства.

Въображаемият ѝ свят се разпадна бързо и сега тя разтреперена стоеше срещу него.

Затворът!

Току-що беше танцувала с един затворник. Беше го докосвала. Беше се смяла с него. Беше забравила всичко.

Забравила, че това е капитан Брендън Тримейн — човекът, бил някога прославен герой.

Тя отстъпи крачка назад и затвори очи. Рязко се отърси от завладялата я слабост и гневно извика на пазачите.

Когато пазачите помъкнаха Брендън към така наречената „потилня“ — тясно като килия помещение, в което наказваха провинилите се работници — в нощното небе се носеше единствено парливата миризма на изгорял барут. Те го блъснаха върху каменния под. После вратата зад него се затръшна и ключът се превъртя в бравата.

Той остана да лежи в мрака, вперил поглед в малкия отвор с решетка на вратата, загледан в мрачните сиви облаци от изгорял барут, които скриваха звездите. Чу единият от пазачите да казва:

— Това тук ще му се отрази добре, лейди Хавиланд. Моля да ни простите, мадам. Това няма да се повтори. Има ли още нещо?

— Не. Нищо повече — чу той студения ѝ отговор, а после настъпи тишина.

В малката килия миришеше отвратително. Брендън пое въздух през стиснатите си зъби и си помисли, че трябва да каже на тази госпожица Фурия, че гостоприемството ѝ няма равно на себе си. Тя, без съмнение, щеше да изправи рамене и да заяви, че изменниците на нейното отечество заслужават нещо много по-лошо...

Но май най-добре ще бъде да не се забърква повече. Явно красивата, но без съмнение с противен характер госпожичка, освен горещ темперамент притежаваше и още нещо. За миг тя се бе държала като съблазнителка. В невероятните ѝ очи бе горял огънят на желанието и копнежа — очи, които безспорно бяха толкова красиви, че го омагьосаха и помрачиха здравия му разум... Докато в следващия миг бе извикала омразните пазачи, които се нахвърлиха върху него.

Добре поне, че бяха свалили тежките вериги от краката му, когато преди три месеца пристигна тук от затвора в Нов Южен Уелс. Другите затворници постоянно говореха за работната програма на Хавиланд и за желанието си да бъдат включени в нея. Но на практика трябваше да чакат най-малко две години за подобна възможност. И включването на негова милост в програмата само след три месеца престой в затвора едва не предизвика бунт. Тримейн огледа вонящата, катраненочерна дупка и си помисли, че с радост би сменил мястото си с всеки един от тях.

Той внимателно се изправи на крака, наведен и изгърбен, за да не удари главата си в ниския таван, и погледна през прозорчето. Видя Бронте Хавиланд, която стоеше наблизко. Бялата ѝ рокля изглеждаше като бледо петно в тъмнината. Кожата ѝ също изглеждаше бяла — това, което можеше да се види, разбира се. Само нежните ѝ ръце с цвят на слонова кост, с дълги, изящни пръсти, които по-скоро би трябвало да трептят над клавишите на клавесина в родната ѝ Англия, вместо да съхнат тук, в тази далечна страна, меко се очертаваха в тъмнината. А лицето ѝ, което сега изглеждаше като изваяно от восък, беше съвършено очертано, заобиколено от буйна, по-черна от нощта, коса.

Беше чул това, което мъжете говореха за нея, разбира се.

Казваха, че е ексцентрична, но с добро сърце. Странна, но пряма в отношението си с мъжете, които работеха във фермата на баща ѝ. Бяха го информирали, че във фермата нищо не може да се случи, без тя

да знае. А ако не знаеше, беше невъзможно по-късно да не разбере. Разправяха шепнешком още много други работи за нея.

Но не бяха споменали, че е толкова красива. И че в тази красота има нещо трагично.

Точно така, „трагично“ беше точната дума, помисли си той, докато я наблюдаваше, застанала неподвижна като статуя в далечината, вперила поглед към него в тъмнината. Трагичното се отразяваше в очите ѝ и онзи следобед, когато тя стоеше на платформата пред строените в редица затворници. Тя беше създадена за един по-лек живот. Уви! Тук нямаше традиция за следобеден чай на верандата. Нямаше размяна на клюки между кикотещи се приятелки. Неколкогодишното пребиваване тук, беше променило тези очи и сега в тях се четеше примирение със съдбата. И което беше още по-жалко, тя доброволно приемаше тази орисия.

Но начинът, по който се държа само преди няколко минути, беше показателен за душевното състояние, в което се намираще тя самата.

— Може би се нуждая от компания — извика високо той към белия силует в далечината и не беше изненадан, че тя не му отговори. Изкусителката, която го беше съблазнила и го бе довела до това неразумно държание, може би изобщо не съществуваше. — Винаги ли се отнасяте към новите си работници с такава топлота, лейди Хавиланд? Или тази килия е нещо специално, пред назначено само за мен? Хайде, хайде, това наистина не е необходимо. Обратното на това, което си мислите, аз нямам намерение да бягам. И нямах никакво намерение да ви прелъстявам. Исках да ви пожелаая само всичко хубаво за рождения ви ден, като се има предвид, че ще работим толкова близо един до друг до края на живота си — или поне до края на моя.

Най-сетне статуята помръдна. Брендън наблюдаваше как Бронте Хавиланд тръгва бавно и грациозно към него. Тя спря само на няколко сантиметра от вратата — толкова близо, че той без усилие различи в тъмнината нежните черти на лицето ѝ, изваяния нос и оградените ѝ с дълги мигли тъмни очи.

Господи, устните ѝ бяха невероятни. Сега му се искаше да ги беше целунал.

Той си помисли за дузината забележки, с които можеше да я подразни и да ѝ се присмее, за да запали онази искра в нея, която я превръщаше в дивна нимфа, танцуваща сред потоци от ярки светлини.

Но всички насмешливи помисли изчезнаха в мига, когато пръстите ѝ се вкопчиха в ръждясалите решетки на прозореца на килията. Надигна се, втренчи широко отворените си очи в него и пошепна:

— В случай, че не сте информиран, капитан Тримейн, искам да ви уведомя, че тук съществуват известни правила, на които вие трябва да се подчинявате, докато живеете и работите извън стените на затвора. Първото правило, което трябва да съблюдавате, е никога да не напускате бараката си след вечерната проверка — което означава след залез-слънце. Второто правило, което не трябва да забравяте, е да не се опитате да сторите зло на някой свободен човек, защото незабавно ще бъдете върнат в затвора, а след това депортиран на остров Норфолк, място по-лошо и от смъртта, уверявам ви. И трето правило не допуска да общувате със свободна жена — подобно нещо е в разрез с установения ред в тази ферма — а и в цялата страна. Ако позволим на осъдената паплач да съблазнява свободните жени, то проблемите ни нямаше да имат край. Затова, ако бъдете заловен в компрометираща ситуация с някоя свободна жена, ще бъдете наказан със сто удара с камшик по гърба, а после ще бъдете депортиран...

— Не ми го казвайте. На остров Норфолк няма нищо друго, освен въоръжена до зъби охрана. Кажете ми, лейди Хавиланд, тук предвиждат ли се някакви наказания за „свободната жена“, която съблазнява някой затворник? Може би тя също трябва да се наслади на ударите на камшика? Струва ми се, че така ще бъде справедливо.

— Вие ли говорите за справедливост? Вие, който дори не заслужавате човешкото презрение, господин Тримейн. Не сте достоен дори за тази ужасна, воняща дупка, където ще останете цели три дни. Трябва да се научите да спазвате правилата и закона, господин Тримейн. И ви обещавам, че това ще стане.

Той не каза нищо, когато тя се отдръпна от решетката.

— Пожелавам престоят ви тук, сред нас, господин Тримейн, да бъде приятен — извика му тя и се загуби в мрака. Брендън блъсна вратата с юмрук и ритна ведрото. После се облегна на стената и затвори очи, заслушан в какофонията от звуци — птичи хор и жужене на насекоми — която изпълваше нощната тишина... И зачака. Беше тук, защото рискът непреодолимо го привличаше и никога не можеше да устои на изкушението да се изложи на опасност. А що се отнася до Бронте, изглежда си заслужаваше да приеме предизвикателството. Той

затвори очите, а мислите му се устремиха към Бронте, изпълнени с копнеж по блестящите ѝ очи и топлото ѝ тяло, притиснато до неговото, докато двамата танцува ха... Опитваше се да не обръща внимание на досадните, бавно нижещи се минути.

И изведнъж...

— Добре дошъл във фермата на Хавиланд — чу той приглушен глас в тъмнината. — Видях, че се запознахте с Бронте.

— Нашата домакиня винаги ли е толкова снизходителна?

— Явно тя не те харесва.

— Това се казва красноречива преценка.

— Тя е много справедлива... Винаги, когато се подчиняваш на правилата — нейните или на баща ѝ.

— Какви са тези правила?

— Да не лъжеш и да не крадеш. Да работиш усилено. Да не се оплакваш и да не безпокоиш другарите си затворници... В случай, че предявиш някакви претенции, тя ще им напомни, че тук не е Клубът за бели мъже в Лондон.

— Това няма как да се сбърка.

— Бронте Хавиланд е най-непредсказуемото същество от женски пол, което си срещал някога, драги ми човече. Тя няма да го признае разбира се. Не и нашата Бронте. Тя наистина се опитва да бъде образец за жените затворнички и не престава да се надява, че те ще се превъзпитат, като се учат от примера. Но тя е напълно уязвима, когато става дума за баща ѝ, за деца или животни — особено за нейните коне и зайци — добави развеселено човекът.

— Но когато става дума за мъже и работа...

— Нека да кажем, че тя би потиснала чувствата си и ако трябва, би изпратила провинилите се в Норфолк.

Брендън се опря с рамо на вратата и скръсти ръце пред гърдите си, после се загледа в тъмнината към къщата, чиито очертания се губеха в далечината. Образът на Бронте Хавиланд, каквато я видя, озарена от фойерверките, вълнуваше мислите му. В онези красиви и знойни очи нямаше и следа от скромност или самотност, както и в сочните червени устни, които се разтвориха леко от изненада в мига, когато очите ѝ срещнаха неговите. Ако населението на Нов Южен Уелс гледаше на Бронте Хавиланд като на някоя строга и старомодна недостъпна девица-пуританка, те изобщо не я бяха разбрали.

И както изглеждаше, тя имаше неблагоприятното също да вярва в тази глупост... Какво заблуждение!

— Ти ще ме измъкнеш от тук, разбира се — каза Брендън.

— Au contraire^[1], скъпи приятелю, съжалявам, че трябва да ти го кажа. Виждаш ли, светът за госпожица Хавиланд е законът. Тя може да бъде упорита като магаре.

Брендън продължаваше да се взира в мрака.

— Трябва да признаеш — каза гласът, — че тя подразни любопитството ти.

— Колкото са по-красиви, толкова са по-опасни и вероломни.

— Смяташ Бронте за красива? Внимавай да не направиш някоя глупост. Помни, че времето е ценно. Мисли единствено за работата и не се заглеждай по хубави те млади дами.

— По дяволите, знам каква е работата ми.

— Артър Елисън не е много доволен, че си тук. Хавиланд ще трябва да му разясни някои неща — гласът се снижи почти до шепот. — Трябва да бъдеш много внимателен, капитане. Някои от хората тук ще се отнасят с подозрение към теб, а други ще ти завиждат. Докато повечето от тези затворници в Англия не са нищо друго от страхливи крадци на дребно, тук те са разбрали, че в Нов Южен Уелс оцелява онзи, който нанесе първия удар. И както всички знаем, повечето биха направили всичко, за да се измъкнат от това жалко положение. Те таят недоволство към империята. Заради това, което ти символизираш — или което си символизирал преди — може да доловиш неприязън и подозрение в държанието на всеки мъж тук към теб.

— Благодаря за подкрепата.

— Имаш ли план?

— Зависи от това, до каква степен можеш да ме посветиш в мисията си. Аз, разбира се, знам ролята си.

— Съжалявам, но трябва да призная, че има малко за казване. Наскоро изчезнаха няколко затворника. От няколко месеца корабът от Калкута не беше припарвал до пристанището. Последния път, когато „Сириус“ хвърли котва тук, четирима затворници изчезнаха през нощта преди отплаването му. Не ги откриха никъде.

— И причината да не ги открият е, че не са претърсили трюма на Сириус.

— Точно така. Искаш ли цигара, капитане?

Една ръка се протегна през решетките на прозореца и подаде на Брендън запалена цигара. Той я прие.

— Имаш ли представа как са успели да го направят?

— Реката. Няма друг начин за бягство, освен по реката. Не е достатъчно широка и дълбока за корабоплаване, но става за по-малки лодки. Сигурно са имали предварително уговорено място за среща край реката, после са се качили на някоя лодка и лесно и безопасно са стигнали до пристанището, където са се качили на борда на *Сириус*. Работната програма, която е доста либерална, разбира се предлага отлична възможност на човек да се изплъзне незабелязано.

Свъсил вежди, Брендън отново погледна към каменната къща, чиито очертания наподобяваха на крепост в далечината. От всички прозорци струеше светлина.

— И още нещо — каза гласът. — Наскоро научихме, че който е помогнал на мъжете, е получил голяма сума пари за неговите или нейните усилия. Подозираме, че не всички от избягалите затворници — или така наречени *наемни доброволци* — по своя воля са пожелали да бъдат в списъка.

— Били са упоявани и отвличани?

— Точно така. Мога ли да ти дам един съвет, капитане?

— Защо не.

— Отнасяй се с подозрение към всеки и към всичко. Тези жени и мъже до един, без изключение, не признават нито закон, нито чест. Никой от тях не би пропуснал възможността да вдигне ръка срещу английската кралица. Ако не действаме бързо, може да станем свидетели на въстание в Калкута и Бомбай, което ще съперничи на това в Делхи, благодарение на онези наемни убийци, които някога са били наши съотечественици.

Брендън изтръска последната пепел от цигарата си. Внезапно се почувства изморен. Сънят не му бе предложил истинска почивка през изминалите нощи. Съзнанието му все още беше обременено от спомените за клането в Делхи. Ужасните кошмари все още го стряскаха нощем.

С Божията милост той беше останал жив, но много от доверените му хора бяха заклани както спяха в леглата си. Споменът за тях продължаваше да го преследва, което беше и причината доброволно да предложи услугите си за тази „самоубийствена“ мисия

— както я бяха нарекли офицерите му. В състава на въоръжените нелегални индийски отряди влизаха австралийски затворници. Когато той разкриеше центъра, който ги ръководи, щеше да се заеме и с унищожаването му — хората му чакаха само сигнал от него, за да го последват.

Мислите му бяха прекъснати от едва доловима въздишка.

— Надявам се, че си тук от лоялност, а не воден от някакво чувство за отмъщение.

Брендън се намръщи и се втренчи в мрака. Мотиви те му не бяха работа на никой друг, освен лично негова.

— Капитан Тримейн, позволявам си любезно да ви напомня, независимо че вашата смелост и дързост са създали репутацията ви, сегашното ви положение изисква търпение и изключително умение. Огледайте се добре наоколо, мой млади капитане, и си припомнете защо сте тук. Вече рискувахте твърде много, когато отидохте при лейди Хавиланд. Настоявам да бъдете предпазлив. Бъдете винаги нащрек. Моля ви, помнете какво съм ви посъветвал — да не се доверявате на никого.

— Подозирате семейство Хавиланд?

Въпросът му увисна без отговор.

— Разбира се, че ги подозирате. Съвсем ясно е, че този, който стои зад незаконната търговия със затворници, трябва да бъде от хората, които имат власт тук — някой, който стои близо до затворниците.

И отново никой не му отговори.

Едва сега Брендън осъзна, че беше останал сам в отвратителната воняща дупка. Събеседникът му си беше отишъл.

Той беше предупреден да внимава. Предупреден да не бъде безразсъден и дързък — две качества, които той притежаваше в излишък. Те му спечелиха толкова възхищение и признание, но заради тях трябваше да понесе толкова мъки и презрение.

Той остана със спомена за красивото лице на Бронте Хавиланд, озарено от светлините на фойерверките... И със съзнанието, че тя или баща ѝ можеха да се окажат враговете, заради които той беше изпратен тук — врагове, които трябваше да унищожи.

[1] Точно обратното (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Пред твоите равни трябва винаги да показваш спокоен нрав и добри обноски — без значение колко мъчителна е ситуацията, в която ти се намираш.

„Ръководство по възпитание“

Томас Ембли Осмън
А. К. К. Алфред
Айърс, 1884 година

Бронте усмихната погледна порозовялото и нацупено личице на спящото дете и внимателно загърна леките завивки около малкото телце.

Изминалата безсънна нощ беше забравена в мига, когато бебето обърна главата си към нея. Въпреки че тази болница и сиропиталището бяха за жените затворнички и техните деца, за Бронте тук бе един оазис.

Вместо мрачната, унила апатия, в която бе изпаднала от рождения си ден, сега тя изпитваше топлина и сладка тръпка на обичта към невинното дете, което държеше в ръцете си. Баща ѝ отново щеше да я предупреди, че става твърде „ангажирана“ към детето, което тя беше нарекла Лиза, а тя, разбира се, щеше да го увери, че това не е вярно.

Но и двамата знаеха, че тя е „ангажирана“.

Следващите няколко години Бронте щеше да пее на Лиза, да играе с нея, да ѝ чете. Но щом детето навършеше шест години, щяха да ѝ го отнемат по нареждане на правителството и да го настанят в някой дом за сираци в Сидней, където Лиза да живее, докато подходящо семейство пожелае да я осинови тук или щяха да я върнат в Англия за осиновяване.

Лекият ветрец, който влизаше през отворения прозорец, освежи Бронте и тя се обърна към своя придружител, Пайлът Креншоу. Към повечето длъжностни лица тук, и към Пайлът Креншоу също, тя не хранеше ни какво доверие. Заместник-губернаторът на Нов Южен Уелс беше надут дребен мъж с голям като патладжан нос, с кървясали очи и от него вечно миришеше на ром.

Но не на качествен ром. Той беше твърде стиснат, за да си плати за качествено питие, каквото понякога се намираше на пристанището на Сидней. От скъперничество се снабдяваше с евтиния ром, който затворниците варяха във вонящите си малки килии. В Нов Южен Уелс производеният от затворниците ром вървеше на цената на водата.

Бронте каза възможно най-любезно:

— Тя е третото родено бебе през последните три месеца.

— Красиви деца — отговори разсеяно Креншоу и погледна към редицата празни легла, разположени по дължината на стаята. — Божичко, баща ви е създал прекрасни условия. Трябва да бъде похвален за това. Сградата е повече от отлична, за да държим задържаните под арест в случай, че нещо се случи със затвора... Не, не казвам, че непременно ще се случи нещо — по бърза да добави той. — Но човек никога не знае, нали така? И е полезно винаги да има готовност. Това е моят девиз. Можеш ли да бъдеш сигурен, дали някой прекрасен ден, затворниците няма да решат да се разбунтуват — може да подпалят затвора и да убият всеки, когото хванат.

Някой изпъшка тихо и Бронте се огледа наоколо. До вратата беше застанала сестра Елизабет Клер. Очите ѝ приличаха на две малки тъмносини копчета, „защити“ върху кръглото ѝ лице.

— Не мисля, че имаме основания за тревога — отговори рязко Бронте, повече заради Елизабет, отколкото заради Креншоу. — Неприятностите секнаха веднага, щом баща ми пое отговорността за затвора. Смятам, че грижите и безпокойството ни трябва да бъдат отдадени най-вече на текущите реални проблеми.

Креншоу явно не се интересуваше много от това, което Бронте му говореше, затова тя свъси вежди и продължи:

— Прекрасни условия като тези тук, са съвсем безполезни, ако вие преустановите подкрепата си за „Скалите“ в Парамата — изтъкна тя. Тези безпомощни деца сирачета се нуждаят от много грижи. Да не говорим за болестите и престъпността.

Креншоу извади носна кърпа от джоба на жакета си и избърса челото си. После отиде до прозореца и се загледа към хоризонта. Той изчака Бронте да подаде новороденото на сестра Елизабет и отново заговори.

— Аз не се решавам дори да намекна какво е мнението ми, но определени въпроси, обаче трябва да ви напомня, че много от неприятностите от този вид, които имате, произлизат от факта, че и вие, и баща ви сте ревностни привърженици на системата на Александър Македонски. Не можете да надзиравате затворници чрез прилагането на една система, която прокламира съблюдаването на човешките им права или Бог да ни е на помощ, да се водите по система, която допуска преждевременно освобождаване на затворника за добро държание. Стой и гледай! Тази линия на поведение ще доведе до катастрофа. Да вземем Тримейн, например.

Бронте усети как тялото ѝ се напрегна.

— Дошли сте тук да се оплачете от решението на баща ми да вземе на работа един затворник или желаете да обсъдим проблемите, които засягат стотици други?

— Само съм изумен защо баща ви наруши собствените си правила и доведе Тримейн във фермата. Виждам, че сте му позволила да работи в сиропиталището.

Въпреки самообладанието си Бронте не се сдържа и премести погледа си от Креншоу към прозореца, а от там — към сградата в далечината. Веднага забеляза Тримейн. Сред половин дузина мъже, които апатично работеха, Тримейн изпъкваше с грациозните си движения. След като тя категорично беше отказала да позволи на този мерзавец да се грижи за конете ѝ, баща ѝ го беше изпратил тук. И това ѝ налагаше всяка минута от деня да си припомня присъствието му в Нов Южен Уелс.

Бронте чу, че вратата зад нея се отваря, обърна се и видя, че Креншоу излиза. Тя бързо го последва и тръгна едва ли не по петите му, когато той се отправи към двуколката си. Видя как от време на време поглежда към децата, които играеха на „пускам — пускам кърпа“. Няколко от тях се бяха отдалечили от групата и бърникаха из току-що насечените дървета с надеждата да открият подходящ строителен материал за игрите си.

— Господин Тримейн не е от значение — каза тя, като повиши леко гласа си. — Това, което ме тревожи, са условията, пред които са изправени тези деца — бъдещето им, сър, е в опасност, ако не отпуснем повече пари за завършване на сиропиталището и училището. Тухлите, произведени от затворниците, не са качествени. Повечето от тях се разпадат, преди да ги замажем с хоросан. Няма съмнение, че стените ще се срутят при първия по-силен порив на вятъра.

Креншоу припряно закри. Бронте беше принудена да подтичва, за да го настигне.

— Само ако поговорите с местните търговци и ги убедите да направят дарение — дървен материал, чакъл и гвоздеи — те ще помогнат много на тези деца. Малките спят по пет-шест в една стая и ако вие продължавате да отричате правото им на образование, скоро ще се окажете заобиколен от втора генерация престъпници.

Креншоу се качи на двуколката си и погледна към Бронте.

— Говорили сме, но този проблем десетки пъти, скъпа моя. Едва ли търговците имат достатъчно строителни материали за продажба, за да се съгласят да отделят от тях като дарение за някакви си... сираци.

— За продажба? И на кого да продадат? Практически в Сидней не се строи. Няма нови сгради. Всички свободни мъже са се втурнали към хълмовете да търсят злато! — извика тя, спря и се огледа наоколо.

Няколко деца надничаха зад храстите и я гледаха с широко отворени очи. Когато очите ѝ попаднаха на Тримейн, който бе спрял да работи и стоеше изправен и леко разкрячен, погледите им се кръстосаха. Бронте усети как лицето ѝ пламва.

Тя си пое дълбоко дъх и бавно преброи до десет, после се обърна към Креншоу и забеляза неодобрението, с което я наблюдаваше.

— Вършите добра работа, госпожице Хавиланд. Ако имате малко повече търпение, сигурен съм, че нещата ще се оправят и то твърде скоро. Моля, предайте моите поздравии на баща си.

Помощник-губернаторът кимна с глава към кочияша си и двуколката затрополи надолу по пътя, оставяйки зад себе си облаци прах.

— О! — извика тя и тропна с крак. Но миг след това сама се упрекна — такова непристойно държание едва ли беше добър пример за децата.

Тя се обърна с гръб към сградата и насочи погледа си към покрива, където високият и строен Тримейн сякаш нарочно позираше на фона на синьото небе. Черната му коса се развяваше от вятъра, ризата му се издуваше, а очите му я пронизваха. От това разстояние тя не можеше да бъде съвсем сигурна, но ѝ се стори, че той ѝ се усмихва.

— Палячо — измърмори през зъби Бронте и тръгна към болницата.

Останалата част от деня Бронте прекара с децата. Работиха в зеленчуковата градина. Вържени с малки лопатки, децата копаеха меката земя, като писукаха от удоволствие всеки път, когато изравяха някой червей или бръмбар. Тънките им пръстчета издълбаваха малки дупки в почвата, после във всяка пускаха по едно грахово зърно, грижливо покриваха с пръст всяко заровено съкровище и го поливаха с вода от ведрото. Сестра Елизабет предложи да казват по една молитва на всяко засадено растение. И малките го правеха, събрали ръчички пред гърдите си, с вдигнати към небето ангелски личица.

В мигове като този решимостта на Бронте черпеше сили за каузата ѝ да се даде справедлив шанс на тези деца. Коленичила върху студената черна земя. Бронте повдигна лицето си към небето, затвори очи и се помоли на френски, за много повече неща, отколкото за богатата грахова реколта.

— Хей — чу се глас зад нея. — Отново се молите. Сестра Лизбет каза, че от молитвите граховите зърна стават все по-големи и по-големи. Аз пък няма да се моля. Мразя този проклет грах.

Бронте бавно отвори очи. Червената коса и широката усмивка върху покритото с лунички лице на Сами Нюман, кацнал върху раменете на Тримейн, я заслепиха.

Тя преглътна и се опита да си поеме дъх.

Носът му беше леко изгорял от слънцето. Някога бялата му риза беше мокра от пот и изцапана с хоросан. Тримейн я гледаше право в лицето. Устните му бяха извити в онази позната усмивка. Той каза на Сами:

— Карат те да ядеш грах?

— Аха — отговори Сами, като си играеше с ухото му.

— И аз не обичам грах.

— Карат ни да го садим и да го ядем. Ако не ядем грах, няма да получим пудинг — Сами отпусна глава и рамене върху темето на Брендън и заяви: — По-добре да получа един хубав бой, отколкото да бъда лишен от моя пудинг. Ами вие, господин Тримейн? И вие ли мислите като мен?

Когато най-сетне дойде на себе си, Бронте скочи на крака. Без да се опитва да почисти полепналата пръст по полата и ръкавиците, които носеше, за да предпази ръцете си, тя прескочи лехата с току-що засадените грахови зърна и забърза към Тримейн.

— Веднага свалете детето долу! — заповяда тя и хвана Сами, когато малкото телце се плъзна от раменете на Тримейн. Ръцете на детето обвиха врата ѝ. Тя се наведе и внимателно го постави на земята. Той се втурна заедно с другите малки „плантатори“ надолу по пътеката, а тя остана загледана след тях. После се обърна към Брендън и попита:

— Какво ви кара да мислите, че имате право да напускате работното си място и да идвате и да си отивате, когато си искате? — огледа се наоколо тя, за да потърси надзирателите. — Господин Тримейн, тук има *правила*!

— Защо имам чувството, че сте загрижена повече за това, че разговарям с едно дете, отколкото, защото съм се отделил от работната си площадка?

— Тук правим всичко възможно, за да имат тези деца закрила, господин Тримейн. Искаме да ги предпазим от жестоката и опасна реалност, която ги очаква в живота отвъд тези стени. Те са много чувствителни и впечатлителни, а като ги оставяме във вашата, малко е да се каже нежелателна компания, ние ги излагаме на опасност, защото тя може само да им навреди.

— Съжалявам. Не разбрах, че като кача на „конче“ този малчуган, аз ще повлияя отрицателно на характера му... А какво да кажем за вас, която го принуждавате да яде грах, след като той не го обича?

Тя присви очите си.

— Съмнявам се, че яденето на грах може да направи убиец от едно дете.

— Зависи от това колко отвратително е приготвен, мисля. Кажете ми, госпожице Хавиланд, познаването на всички правила и наредби

вашият единствен талант ли е, или можете и да готвите?

— Това не е ваша работа.

— А! Тогава предполагам, че не можете. Още не съм срещал жена, която да може да готви и да пропусне случая да се похвали с кулинарните си подвизи.

— Стойте далеч от децата! — заяви рязко тя, обърна се и започна да събира лопатките и ведрата, като се опитваше да насочи вниманието си изключително върху задачата си и да не забелязва факта, че Тримейн продължава да я гледа.

— „Стойте далеч“ — повтори думите ѝ той. — А някога идвало ли ви е на ум, госпожице Хавиланд, че вашият толкова възвишен идеализъм не е в състояние да помогне на тези деца, че да се справят с тежкия живот, който им предстои?

Тя го погледна и почувства, че по лицето ѝ изби червенина.

Изразителните му, яносини очи я гледаха открито. Вятърът развяваше косите му. Той продължи да говори с равен глас.

— Държите ги откъснати и защитени от реалния свят, като че ли те са някакви порцеланови кукли. Действителността е Нов Южен Уелс, госпожице Хавиланд. Те трябва да се научат как да оцелеят в тази действителност. Независимо дали искате да го повярват или не, повечето от тях ще пораснат, ще прекарат живота си и ще умрат тук. Вие им четете приказки и пълните детските им мозъци с фантазьорските си истории за Англия, което е, меко казано, нечестно. На Сами не му е интересно да повтаря като папагал френски фрази. Харесва му да върти чука. Затова се навърта около строежа. Интересът към тежката работа и усвояването на практически умения ще бъде възнаграден след време, дори това сега да не е водещата линия в обучението и възпитанието на децата. Защото точно хората с такива умения ще изградят тази страна: бъдещата генерация, която ще бъде достатъчно силна, за да създаде нещо от нищото.

— По-скоро бих отишла в ада, отколкото да позволя на тези хубави деца да подражават на презряно същество като вас, сър. А сега, залавяйте се за работа, преди да съм докладвала за провинението ви!

С вирната глава и изправени рамене, тя тръгна към още незавършената секция на сиропиталището. Докато се провираше покрай грубо насечените талпи дървен материал, лопатките и кофите дрънчаха и звукът я подразни. Тя остави кофите и погледна нагоре,

към покрития с греди покрив. Искаше ѝ се да ревне заради нежеланието на Креншоу да помогне, заради яростната арогантност на Тримейн, но се сети, че гредоредът над главата ѝ не е сигурно убежище, за да може да се отдаде на сълзите си. Тя извърна глава и видя Тримейн, застанал точно там, където го беше оставила. Той я гледаше през рамката на прозореца с тъмносините си очи. Само че този път...

Той не се усмихваше.

Бронте току-що бе слязла от коня си пред верандата на къщата, когато баща ѝ се появи на вратата.

А, ето те най-после — извика той. — Смятах вече да изпратя Уонг да те търси. Къде, за Бога, беше цели три часа, Бронте?

Покритата с пяна дореста кобилка тъпчеше с копита на място, а ноздрите ѝ се разширяваха. Уонг се появи точно на време, за да поеме юздите от ръцете на Бронте.

— Изпратих съобщение до болницата, че искам да говоря с теб по един въпрос, който не търпи отлагане. Това беше преди три часа. Бях на път да се побъркам от тревога, тиквичке.

— Съжалявам, татко — измърмори разсеяно тя и влезе след него в къщата. Стъпките ѝ отекваха по твърдия дървен под, а ботушите ѝ оставяха кална диря след нея.

Като мина покрай огледалото, тя мимоходом зърна отражението си в него — разчорлена от вятъра коса, раздран ръкав на дрехата и зачервени бузи — намръщи се и се помъчи поне донякъде да прибере косите си с гребена от полирана черупка на костенурка, който захващаше буйните ѝ черни къдрици на тила.

Щом се огледа, тя видя Мъррей Гранд да бърза към верандата, която се намиреше от другата страна на гостната стая, зад френските прозорци. Бронте го последва и докато бързаше да го настигне, се заслуша в стъпките на баща си, които отекваха в къщата като барабанни удари.

След непоносимо горещия следобед на верандата беше прохладно. Бронте винаги пиеше чая си тук. Почиваше си, като се наслаждаваше на малките лехи с африкански невен, които цъфтяха в яркожълто и златисто и ограждаха верандата от всички страни. Тя се

надяваше, че някой ден започнатия строеж на плиткия басейн в центъра на верандата — направен по образец на басейна с плувачи в него златни рибки от седемнадесети век, който като дете беше видяла в Англия — щеше да бъде завършен. Въображението ѝ рисуваше как небето се отразява във водите на басейна, а гръбчетата на златните рибки проблясват в дълбините му.

Бронте успя да се усмихне на Мърей, когато той ѝ подаде чаша ледена лимонада и пълна с вкусни сладкиши чиния.

Баща ѝ пристъпи към нея.

— Този ужасен кон отново те е хвърлил на земята, Бронте. Не отричай.

— Никога не отричам очевидното, татко.

— Той е твърде опасен за теб, по дяволите.

— Просто е с горещ темперамент.

— Цял дявол е — каза Хавиланд и се намръщи на лимонадата, която Мърей му предложи. Предпочиташе портвайн или коняк, но в края на краищата пое чашата. — Удари ли се, тиквичке? — загрижено попита той. Гневът му бързо отстъпи пред безпокойството.

— Не. Само някоя друга синина. Нищо сериозно. В края на краищата ние стигнахме до споразумение, когато решавахме кой управлява тук. Тази кобила е такова бебе.

— Да, разглезено дете с проклет нрав, но поне е интелигентно.

— Именно затова Сидъкшън и аз се разбираме толкова добре. Също като две бобени зърна в шушулка, така да се каже.

Тя изфабрикува една усмивка само за да успокои тревогата на баща си. Изведнъж се почувства глупаво. Не беше честно да го плаши така. За героиня ли се мислеше?

— Съжалявам, татко. Трябваше да се сетя, че ще се тревожиш, когато не се прибера за чая.

Той остави чашата си.

— Не те доведох тук, за да говорим за този отвратителен кон.

— Не се и съмнявам в това.

— Разбрах, че си разговаряла с Креншоу тази сутрин.

Докато разстилаше върху колената си обточената с дантела и избродирана монограм кърпа за хранене. Бронте усети как стомахът ѝ се сви.

— Да. Изглежда не е възхитен от факта, че си довел капитан във фермата. Но и... — усмихна се тя — кой ли е доволен от това?

Някак си предпазливо, Уилям се наведе към нея, подпрял лакът на коляното си.

— Мислех, че постъпвам правилно. Изненадан съм от теб, Бронте. Обикновено си истински добра и справедлива със затворниците.

Бронте срещна за миг погледа на баща си, в който се четеше загриженост. Тя стана от стола и закричи напред-назад. Полата ѝ за езда шумолеше около дългите ѝ крака. Малкото ѝ тяло хвърляше сянка върху тухления под.

— Той няма работа във фермата Хавиланд.

— Това беше мое решение. Прецених, че това е правилното, Бронте.

Тя се завъртя и застана с лице към него.

— Когато мама почина, ти с охота ме натовари с отговорността да ръководя тази ферма и да избирам мъжете, които да работят в нея. Досега тези мъже не бяха нищо повече от дребни крадци, които не биха убили дори комара, който хапе ръката им. И сега, най-неочаквано, ти довеждаш един осъден убиец, да не говорим, че е заподозрян в измяна, без да го съгласуваш с мен.

— Без да се взима под внимание престъплението, в което е обвинен, Брендън Тримейн едва ли е човек, който трябва да се държи затворен редом с обикновени главорези. В своя живот той е извършил дела, достойни за похвала. Роден е за водач, може да ни бъде полезен като пример не само за затворниците, но и за децата. Разбрах от сестра Елизабет, че много от децата го харесват.

Бронте си спомни горещия спор с Тримейн за Сами, свъси вежди и каза:

— Този мъж е безсрамен и нагъл.

— Но, Бронте, ти знаеш много добре линията на поведение, която държа да се спазва тук. Към всеки човек, който работи в тази ферма, трябва да се отнасят с уважение и внимание. Твоето държание към Тримейн — като го заключи в онази ужасна килия — беше грешка. И честно казано, не смятам, че трябва да го обвиняваш, че се опита да избяга.

Внезапно Бронте се почувства изморена и тръгна към вратата. Едва успяваше да си поеме въздух. Не можеше да се отърси от гнева, който изпитваше всеки път, когато се налагаше да се примири с неговото присъствие тук, в Нов Южен Уелс. Как не можеше баща ѝ да разбере това?

Без да каже дума, тя излезе от къщата през предната врата, без да поглежда назад. Не се спря и когато чу баща си да вика името ѝ. Вървеше надолу по пътеката, която лъкатушеше сред лехи със слънчогледи и гергини.

Любимият паун на баща ѝ, Хайауата, се появи отнякъде и важно закрачи по пътеката. Бронте усили ход и мина покрай него. Несръчно закачи един розов храст и върху земята се посипаха отронени от цветовете листенца. Уонг се затича към нея откъм покритата със слама колиба, накъдето тя се беше запътила. Азиатецът я дари с блестяща усмивка и ѝ подаде едно кълбо, покрито с козина. Бронте притисна до гърдите си дългоухото сиво зайче, което беше нарекла Дъсти, и седна отчаяна пейката от ковано желязо.

Ако баща ѝ се беше обърнал срещу нея, то тя бе за губила единствения си съюзник, който имаше на този свят.

ГЛАВА 4

Когато една жена изпадне в истеричен гняв, без да има сериозна причина за това и направи безобразно представление — пребледняла от ярост и блещи очи, хапе устни и скърца със зъби, стиска ръце в юмруци и тропва с крак — тя не е подвластна на нервите си, а на разярен темперамент.

„Книга за маниерите
на мис Лесли“
Елиза Леели, 1853
година

Горещината сякаш извираше и от земята на тежки вълни. Бронте избърса чело с ръкава на ризата си, вдигна глава и погледна към слънцето. Ослепителният диск сипеше жарава като от отворена пещ. Имаше опасност мъжете да полудеят при такава жега.

Всичко това му беше познато от Индия с нейните горещини. Рос Родейл, дребен затворник, който балансираше на гредата до Брендън, поклати глава и закова пирона в дървената греда.

— Казвам ти, никога не съм имал желание да ставам дърводелец.

Тим Хаукрофт, събрат затворник, се намръщи на думите на Рос и каза шепнешком:

— Е, щом мислиш така, по-добре ще е да се махнеш от тук, синко, преди да са те хванали бесовете. Ще си навредиш с тези приказки. Или свиквай с работата и не се оплаквай, или изчезвай от тук.

— Стига приказки — Извика Джон Търпин. — Хайде, хващай се на работа, ти малка сива невестулко!

Търпин, който надзираваше затворниците във фермата, беше висок близо два метра мъжага. В ръцете си, които наподобяваха

стволове на дърво, държеше тояга и я размахваше. Когато погледна към Брендън и Рос, лицето му излъчваше злоба. Самият той беше затворник. Джон Търпин се беше издигнал до положението на надзирател чрез способността си да плаши до смърт всеки мъж, който се изпречеше насреща му.

— Някой да ти е дал свободен ден днес? — изкрещя той на Брендън.

Поглеждайки към Рос, Брендън се ухили.

Момчето се подсмихна и взе шепа пирони от кутията, която се намираще до краката му. Брендън беше разбрал, че затворниците го бяха приели без каквито и да било резерви, щом веднъж установиха, че той безусловно поема своята част от общата работа. Всички мъже горе на скелето продължиха да работят мълчаливо. Тогава Търпин насочи вниманието си към други двама затворници, които работеха долу на земята и се караха за нещо.

Клекнал близо до напречната греда, Брендън се съсредоточи върху гледката в далечината. В сянката на едно огромно акациево дърво шест деца бяха насядали в кръг върху буйната трева около дъщерята на управителя. Тя им четеше — както правеше обикновено всяка сутрин през последните четири дни. Беше права и крачеше напред-назад. Онагледяваше думите си с жестове — размахване на юмрук, коленичеше или се повдигаше на пръсти — и всеки път момчетата и момичетата издаваха писъци на удоволствие, закриваха ушите и устните си с ръце и се отпускаха на земята, преструвайки се на припаднали.

Той наблюдаваше как Бронте се смееше.

Гледаше как тя от време на време заставаше неподвижна, вдигаше носната си кърпичка, поръбена с изящна бяла дантела и попиваше потта от слепоочията и врата си.

— Не бих го правил, ако бях на твое място — чу той гласа на Рос зад себе си.

— Какво не би правил?

— Дори не бих посмял да си помисля за нея. Знаеш какво става със затворниците, когато нарушат по какъвто и да било начин спокойствието на една свободна жена. Ако ти се иска нещо, направи го с някоя от курвите в Парамата. Затова са тук.

— Нямам навика да ползвам често услугите на този персонал, господин Родейл.

Времето, определено за слушане на приказки, беше свършило. Децата скочиха на крака и се втурнаха към къщата. Бронте остана сама под дървото с книга в ръка.

— Господин Тримейн! — чу той едно гласче да го вика отдолу.

Брендън сведе поглед. Сами сияеше от радост, а луничките му светеха в яркочервено върху сторещеното му лице.

— Мога ли да се кача? — Извика момчето.

— Не.

— Но аз знам как се забиват пирони.

— Не.

Момчето се нацупи.

— Сами! — втурна се Бронте към момчето, също като кокошка, която брани своите рошави, пернати пиленца. — Махни се веднага оттам!

— А, не искам — упорстваше Сами.

Брендън се ухили, повдигна вежди и погледна към Бронте, която беше обгърнала покровителствено момчето с ръце, а очите ѝ гневно искряха, вдигнати нагоре.

— Добро утро, госпожице Хавиланд — каза Тримейн. После, с комично изтънен глас той си отговори вместо нея. — Добро утро, господин Тримейн. Удоволствие за мен е да ви видя там горе със заврял от горещината мозък и смазани пръсти — После продължи със своя глас: — За мен също е удоволствие да ви видя, госпожице Хавиланд. Изглеждате прекрасно, както винаги. Същински ангел, облечен целият в бяло. Минавало ли ви е някога наум да се качите на сцената, госпожице Хавиланд? Четете толкова вдъхновено.

Тя остана неподвижна, като вкаменена, без дори да мигне. Ръцете ѝ бяха върху главата на детето. По бузите ѝ се разля топлина и обикновено бледото ѝ лице се обагри с цвета на червено бургундско вино.

Накрая каза:

— Мозъкът ви е в опасност, господин Тримейн, с радост ще му осигурим една шапка.

Той мислеше да ѝ отговори, че след като е живял дълги години в Индия, горещината не го плаши и не жарещото слънце застрашава

мозъка му. Но не беше изминал целият този път до Нов Южен Уелс, за да флиртува.

Наблюдаваше как Бронте отвежда Сами при другите деца. Тя погледна назад само веднъж — един бегъл поглед през рамо, но и той беше достатъчен на Тримейн, за да зърне ядните искри в очите ѝ.

— Имаш ли усещането, че тя не те харесва? — попита Рос докато се кикотеше.

Брендън не го чу. Той гледаше втренчено в далечината и се питаше дали тази лъвица закрилица е способна да жертва затворниците с надеждата да извлече полза за децата.

Бронте заведе децата в училището и продължи към болницата, където направи всичко възможно да пренебрегне факта, че присъствието на Тримейн започва да я безпокои повече, отколкото тя самата смееше да си признае. Не можеше да се съсредоточи върху всекидневните си задължения, които ѝ носеха винаги досега толкова голяма радост — заниманието да се грижата за децата. Тя се улавяше да стои, без да съзнава, пред този или онзи прозорец и да гледа към строежа.

— Сами обича този човек — заяви монахинята. — Страхувам се, че нашият капитан Тримейн не може да направи и една крачка, без да настъпи момчето.

— Трябва да го наричаш „господин“ — поправи я Бронте. — Може би трябва да говоря с него.

— С господин Тримейн? — огледа се наоколо Елизабет. Дебелите стъкла на очилата ѝ леко замъгляваха широко разтворените ѝ сини очи.

— Със Сами — уточни Бронте.

Ентусиазмът изчезна от лицето на Елизабет.

— Оставете момчето само да се оправи, момиче. Горкичкото малко пале. То има нужда от приятел.

Бронте остави без коментар съвета на монахинята и отново се загледа навън. Видя Сами да се шляе около струпаните отпадъци дървен материал и стърготини, като от време на време поглеждаше нагоре към Тримейн, който прескачаше от една греда на друга, забиваше гвоздеи, повдигаше и нивелираше някоя греда, докато

другите работници се разтакаваха и принуждаваха Джон Търпин да реве като звяр и да ги заплашва с тоягата.

— Погледнете момчето — каза сестра Елизабет. Лицето ѝ сияеше, тя притискаше към гърдите си закръглените си ръце. — Виждала ли сте го някога толкова ентузиазирани от нещо? Ами той направо копира всяко нещо, което капитанът прави. Ако капитанът забива пирон, това прави и Сами, като имитира, че държи чук в ръката си.

— Да... виждам — тихо каза Бронте, а погледът ѝ се местеше от Сами към Тримейн, който балансираше върху една греда с увереността на въжеиграч. Беше свалил ризата си. От слънцето кожата му беше станала тъмна като махагон. При всяко движение мускулите на ръцете и гърба му изпъкваха, а кожата му блестеше като мокър бакър. Без съмнение, че друга жена би намерила гледката за вълнуваща, помисли си Бронте. Би го помислила за бог. Образец на физическо човешко съвършенство. Но със сигурност тя не би допуснала да си помисли такова нещо. Повече не.

— Все пак — промърмори тя повече на себе си, от колкото на Елизабет, — един престъпник едва ли може да бъде образец за подражание за едно уязвимо дете, като Сами.

— От значение е това — каза Елизабет, — че благодарение на поощрението и насърчаването, което получава от страна на господин Тримейн, Сами за пръв път изпитва интерес към нещо. Човек като капитана би бил прекрасен пример за младите хора, поне аз мисля така.

— Скъпа моя Елизабет — каза Бронте, — приказваш също като баща ми.

Бронте излезе от стаята и се помъчи да се съсредоточи върху работата и задълженията, които имаше към сираците. Един въпрос обаче непрекъснато занимаваше мислите ѝ: как можеха уважавани и обичани от нея хора да изпитват все още почит към един пропаднал герой? И тя не спря да си задава този въпрос, докато вървеше към кладенеца, за да извади вода. През цялото време усещаше, че Тримейн я наблюдава.

Но тя не трябваше да поглежда към него. Обаче чувстваше неговите очи. Сини очи. Две сини очи върху загорялото от слънцето лице. Нямахте съмнение, че ако си позволеше да го погледне, щеше да

види как той се усмихва с онази негова усмивка, която я караше да иска...

Какви точно чувства пораждаха у нея очите му?

В късния следобед мелодичният звън на камбаната отекна в околността и прикани децата за почивка. Те изпълзяха изпод храстите, показаха се зад дърветата, наскачаха от клоните, падаха, ставаха, прескачаха въображаеми препятствия, които уж срещаха при лудешкия си бяг към сестра Франсис, която с възторжена усмивка продължаваше да бие камбаната.

След като най-после приключи с прането на спалното бельо, Бронте се изправи. Босите ѝ крака бяха потънали в топлата гъста кал. Тя отметна падналата върху челото си коса и изморено си пое въздух.

— Нуждаете ли се от помощ? — чу тя познатия плътен глас зад себе си.

— Не, благодаря, господин Тримейн — отговори тя, без да се обръща, бързо смъкна ръкавите на блузата си и закопча маншетите. После прибра разтворената си яка. Закопча и най-горното копче на яката на блузата си. — Мога да се справя отлично и без вашата помощ.

— Не се и съмнявам в това.

Въпреки всичко той се приближи към нея. Голата му ръка докосна нейната. Сега, толкова отблизо, той ѝ се стори още по-мургав, и мили Боже, беше як като дънер на дърво. Вдигна края на тежкото корито, напрегна мускулите на раменете си, чиито цвят отново ѝ напомни за лъскавите бакърени съдове на готвача, и изсипа мръсната вода на земята. Без да я поглежда, той взе тежкия панер с мокрите чаршафи и тръгна към въжетата за простирание, които бяха опънати надолу по пътеката, близо до бълбукащия поток, втурнал се в лудешки бяг към реката, която се вливаше в пристанището на Сидней.

— Предполагам, че имате разрешение от Джон да напуснете работното си място — Извика след него тя.

— Не.

Тя се огледа и видя Джон, който дебнеше Тримейн като хищник жертвата си. Удряше с пръчката по краката си, и нямаше никакво съмнение, че чакаше знак от нея, за да задейства отвратителната си наказателна система върху непокорния работник. Бронте потрепери. Тя не харесваше много този човек — един от най-страшните надзиратели. Само едно кимване с глава от нейна страна, и тя знаеше, че той с

радост ще се възползва от възможността да наложи наказание на Тримейн.

Не че той не заслужаваше наказание за това, че бе изоставил задълженията си, без да има разрешение, но тя не гореше от желание да простира тежките ленени чаршафи. Гърбът я болеше, а трябваше да напълни и ваната с топла вода, за да се изкъпят децата.

Тя тръгна след Брендън надолу по пътеката, като пътьом избърса ръце в хавлиената кърпа, втъкната в колана на полата ѝ. Спря се, когато и той спря, и вирна брадичката си, когато той остави коша до въжетата за простиране и се обърна към нея. Само че не лицето ѝ привлече и задържа вниманието му.

— Хубави крака и хубави пръсти — каза той с ленива усмивка, от която ѝ притъмня пред очите. — Е, малко кални, но прекрасни. Някои хора могат да кажат много за личността на човека при внимателно разглеждане на пръстите.

Бронте сви пръстите на краката си така, че те се забиха в меката земя и съсредоточено се загледа в красиво обагрената птичка, кацнала на въжето близо до главата на Тримейн.

— Имате ли нужда от помощ за това? — кимна той с глава към чаршафите.

Тя отвори уста да отхвърли помощта му, но преди да успее да изрони и дума, Тримейн се наведе, взе един чаршаф и го метна на въжето.

— В действителност, когато бях малък, много обичах да помагам именно в тази работа — обясни той, като оправи гънките на чаршафа и го заципа с дървени щипки, които извади от торбата, завързана на едно от въжетата.

Когато бил малък? Бронте извърна глава и нервно погледна към Джони. Припряно отри сухите си длани в кърпата, втъкната в полата ѝ. Всички вестници бяха писали, че той е потомък на аристократично семейство. Защо е трябвало да простира чаршафи?

— Обичах да заравям лицето си в чистите чаршафи, госпожице Хавиланд. И най-вече, когато бяха изсушени на слънце. Помирисвали ли сте слънчевата светлина, лейди Хавиланд?

Бронте взе един чаршаф от коша, прехапала долната си устна, и го метна на въжето, което не беше лесна работа, като се има предвид колко тежи мокрият памук. В действителност, днес тя само помагаше,

защото перачката беше болна. Никога досега не беше простирала чаршафи.

След като разбра, че той няма да се откаже и ще стои тук, докато получи отговор, тя каза:

— Не знаех, че човек може да помирише слънчевата светлина, господин Тримейн.

— Това не ме изненадва.

— И на какво мирише?

— Твърде погълната сте от желанието си да оправяте злините в този свят, за да приемете всички онези неща, които са добри и красиви — каза той и ѝ предложи една щипка.

Тя я взе от ръката му и заципа чаршафа.

— В това място може да се намери малко добро, сър. Горещината е ужасна, почвата е бедна и съм заобиколена от престъпници — погледна го многозначително тя. — Освен това, не мога да си представя, че можете да намерите нещо красиво в това място, като се има предвид, че сте изпратен тук да се трепете до края на мизерния си живот.

— Човек може да открие удоволствието при всички обстоятелства, ако има очи за това — Тримейн посочи с пръст към гъсталака от скупчени дървета и храсти, които растяха около потока. — Елате, госпожице Хавиланд.

— Не ставайте смешен.

— Аз ви каня.

— Не бъдете глупав. Едва ли трябваше да разговарям с вас по този начин, а още по-малко пък да ходя в гората...

— Само за минута.

Скръстила ръце пред гърдите си, Бронте обърна глава и упорито стисна устни.

— Сър, вие сте почти гол.

Той се разсмя.

— Но какво мога да ви направя? — попита той. — Само един знак от ваша страна и нашият приятел, господин Търпин, ще смъкне кожата от гърба ми с камшика си — но усмивката му вече не беше толкова предизвикателна, когато каза: — Няма да съжалявате, уверявам ви.

Фактът, че дори за миг бе помислила да изостави недовършена работата си, за да отиде в гората с господин Тримейн, си беше чист абсурд. Но краката ѝ се задвижиха по някакво странно тяхно, собствено желание и споразумение — очите ѝ се насочиха против волята ѝ към Тримейн и тя тръгна предпазливо към горичката.

Дърветата я приютиха под дълбоката си сянка, дариха ѝ прохлада и тъй желания отдих от ужасната жега.

Потокът бълбукаше, на места водата се укротяваше в сребристи огледала и се плъзгаше от едно езерце в друго. Клоните и храстите се надвесваха над потока и при всеки полъх на вятъра докосваха сребристите му води. От храсталаците надничаше двойка кенгуру. Добродушните им муцуни я поздравяваха, а очите им я гледаха с кротък интерес, без какъвто и да било страх. Тя се огледа изумена.

— Отречете, че това е красиво, госпожице Хавиланд, и тогава, страхувам се, ще бъда принуден да ви нарека лъжкиня.

Бронте не каза нищо. Беше съсредоточила вниманието си върху двете животни от другата страна на потока и се опитваше да отпусне стегнатите си мускули и опънатите като струна нерви. Беше се сприятелила с един затворник. И то не с някакъв там обикновен затворник...

— Продължавайте — чу тя спокойния му глас. — Нагазете в потока. Водата е топла, госпожице Хавиланд. Идеална за къпане. Калните ви крака ще я харесат.

Тя поклати глава и се загледа в потока, заслушана в шумоленето на бълбукащите покрай гладките, излъскани камъни води. Преди сама да разбере, тя вече бе повдигнала леко полата си — малко над глезените — и беше нагазила в плитките води, точно там, където снопче жълта слънчева светлина се процеждаше през листата на евкалиптовото дърво и огряваше главата и раменете ѝ.

О, той бе прав! Водата беше топла и галеше босите ѝ крака. Известно време тя наблюдаваше внимателно малките въздушни мехурчета, които подскачаха около краката ѝ и преди да разбере какво става, напрежението в тялото ѝ изчезна и тя се почувства приятно отпусната.

Интересно, че досега не ѝ беше идвало наум да нагази в този примамлив поток. Тя обърна лице към слънцето, чиито лъчи се разливаха през покрива от листа над главата ѝ. Наоколо растяха

палмови дървета. Папрати и лиани се протягаха към коритото на потока, като че ли и те бяха част от падащата вода. Вейките на жълтата мимоза блестяха, огрени от слънчевата светлина, и освежаваха с пламтящите си багри зеления полумрак. Гледката напомни на Бронте за английски парк. И само да затвореше очите си... тя почти можеше да си представи, че си е отново у дома... в Кент.

— Боже мой — нежният глас на Тримейн я върна с неохота обратно към действителността. — Нима това, което виждам върху строгото лице на госпожица Хавиланд, е усмивка?

— Известно е, че се усмихвам от време на време — отговори тя, без да го поглежда. Но прекрасният миг, усещането за уют и ведрото настроение си бяха отишли безвъзвратно.

— Но не е достатъчно, предполагам.

— Не е ваша работа да предполагате каквото е да е, което засяга мен, господин Тримейн.

Като се огледа за последен път наоколо, Бронте излезе от водата и побърза да пусне полата си — малко закъснял жест на скромност. Отказваше да погледне към мястото, където стоеше Тримейн — облегал на ствола на едно дърво, със скръстени на гърдите ръце. Тя забърза към прострените чаршафи, които плющяха на вятъра. Когато видя сестри Елизабет и Франсис да стоят до кладенеца и да я гледат внимателно, тя колебливо забави крачка. После погледите им се насочиха към Тримейн, който излизаше от гъсталака зад нея.

Почувства как бузите ѝ порозовяват, когато усети присъствието му зад себе си.

— Изглежда познавате добре околността, господин Тримейн? — каза Бронте, грабна една щипка и му хвърли бърз поглед. — Може би трябва да ви напомня, че затворниците са длъжни винаги да бъдат през очите на Джони.

Тримейн наклони леко мургавата си глава, погледът му стана напрегнат.

Заинтригувана въпреки волята си, Бронте повдигна вежди и попита:

— Интересно, до каква степен сте запознат с фермата Хавиланд, капитане?

— Не толкова, колкото бих искал да бъда. Може би вие ще ме разведете и ще ми я покажете? На утринна езда, може би?

— Страхувам се, че горещината ви действа зле. Ако имате някакви основателни въпроси за фермата, с радост ще ви отговоря — каза тя и погледна към Тримейн — Е?

Той я изгледа продължително, без да отговори. После рязко попита:

— Реката тече по границата на вашата ферма, така ли е?

Тя се намръщи:

— Да.

— Често ли отивате до реката?

Бронте, хванала с ръка въжето за простирание, забеля за как сините му очи потъмняват. Като че ли нещо в неговото държание се промени, макар и едва доловимо — само лицето му сякаш се напрегна, което ѝ изглеждаше странно несвойствено за един мошеник.

— Не мога да разбера какво ви интересува това? — успя да каже накрая тя.

Малко по-малко напрегнатите му черти се отпуснаха и старата позната усмивка се върна на лицето му.

— Необходима ли ви е още помощта ми? — попита той.

— Не. Благодаря.

— Както искате — каза той и сви рамене, после мина покрай нея, като мимоходом ѝ хвърли бегъл поглед.

— Господин Тримейн.

Той направи още няколко крачки, после спря и се обърна.

— Искам да ви дам един съвет. Проявата на любопитство към границите на фермата може да се окаже опасно. Някой може да изтълкува интереса ви като мисъл за бягство. Аз лично не бих ви посъветвала да го правите. И още нещо, от сега нататък ще носите риза, докато работите. Безсрамието ви е оскърбление за морала и добродетелността на жените, които живеят на това място... да не говорим за децата.

Той не отговори, завъртя се на токовете на ботушите си и тръгна към строежа. Докато простираше една блуза, тя надникна и видя как Тримейн бързо се изкачва по дървената стълба към покрива на сиропиталището. Когато погледна втори път, видя, че той вдига чука. Беше отново без риза.

ГЛАВА 5

Бракът без любов е един целомъдрен съюз.

„Общи съвети за
девици, съпруги и майки“

Автор неизвестен,
1882 година

Къде се намираше? Чилиануола или Гуджарат? А може би Кантон?

Съсредоточи се! Не губи съзнание! Брендън бавно отвори очи и се втренчи в тавана. Дишаше тежко. Чувстваше, че тялото му гори. Огънят сякаш го заливаше и не можеше да помръдне. За миг споменът за пъклените месеци, прекарани в затворническия лагер, нахлуха като буйна река в съзнанието му.

Той успя да извърне леко главата си, за да може да вижда по-добре. Погледът му се спря върху мъглявия образ, застанал в сенчестия ъгъл на стаята. Не можеше да го види много добре. Беше неясен и някак си притихнал. После слухът му долови насърчително прошепнати думи... и глас, който странно успокояваше. Хладни ръце докоснаха бузите му.

— Господин Тримейн? Отворете очите си, сър, и ме погледнете.

Той се опита, но клепачите му тежаха като олово.

— Аз съм сестра Елизабет, господин Тримейн.

Той отново се опита да помръдне, но без успех. Болката беше по-силна от волята му.

Странно, но не можеше да си спомни къде е. В съзнанието му бе мяркаше образ на притихнала женска фигура, с бледо лице и големи тъжни очи, чиито устни бяха леко разтворени в беззвучен тревожен вик. Ах, но това беше едно красиво лице, излъчващо огън и страст... и какво още? Нещо...

Мисли!

Когато отново отвори очи, първите проблясъци на сивата зора светлееха на хоризонта.

Ако Бог дадеше да доживее до сто години, и тогава нямаше да забрави мига, в който разпозна фигурата на жената в далечината. Бронте! Седеше на един път в градината, която се виждаше през прозореца на стаята, обърната с лице към изгряващото слънце. Черната ѝ коса се спускаше надолу по стройния ѝ гръб. Беше свила ръцете си с опрени на коленете лакти, а главата ѝ бе леко наведена.

Около Бронте лудуваха весело шест деца. Някои се криеха зад храстите. Други, хванати за ръце, образуваха кръг около нея и пееха в хладната утрин. Тя погледна към тях и се усмихна, а Брендън видя как любовта и предаността, които струяха от очите ѝ, озаряваха лице то ѝ. При вида на това лице той почувства болка в гърдите си.

Погледът ѝ изразяваше беззаветна отдаденост на дълга.

Той познаваше този поглед... това чувство. И то много добре.

— Добро утро, господин Тримейн. Аз съм сестра Елизабет.

Той обърна глава по посока на гласа. Една кръглолика монахиня стоеше до него. Чертите на лицето ѝ се сливаха със сивкавата мъгла на ранната утрин. Приличаше на закръглен херувим. Тя погледна през прозореца и лъчезарна усмивка грейна върху устните ѝ.

— Стоях при вас през цялата нощ. Трябваше да сменя Бронте, за да може да си почине — каза монахинята. — Тя ще дойде след малко.

Монахинята повдигна внимателно главата му и поднесе до устните му чаша.

Той жадно изгълта студената вода.

— От колко време съм тук? — пошепна той. Тормозеше го мисълта, че от часове лежи тук, в безсъзнание.

— От два дни.

— По дяволите! — погледна отново през прозореца той, но Бронте си беше отишла.

Какво, за Бога, беше станало с него? Защо се чувстваше така, сякаш всички кости в тялото му са изпочупени?

Дъхът на Брендън секна от болка, когато сестрата внимателно смени подгизналите превръзки и отново бинтова крака му. Усети как го заливат нови, горещи вълни. Затвори очи и се опита да се съсредоточи върху нещо друго, за да не чувства ужасната болка. Тогава си спомни всичко — и причината да се окаже тук, и мястото, където се намираше.

В съзнанието му изплува образът на Сами, който се катери по стълбата. Пред очите му просветна като мълния полетялото от покрива на сиропиталището безпомощно телце. При спомена за това как изкрещя името на момчето и как се хвърли да сграбчи малката ръка, преди да полети към земята, той отново се изпоти.

— Момчето? — пошепна той.

Лицето на сестра Елизабет светна от задоволство и тя се усмихна.

— Верен на легендата, която се носи за вас, сър. Вие го спасихте и го хванахте, преди да падне. Отърва се само с една-две драскотини — тя закима с глава и добави: — Само как го хванахте в последния момент, как го притиснахте до гърдите си, а после сам се сгромолясахте върху онази купчина с дървен материал. И аз пророних няколко горестни сълзи, да, сър, така е. Благодаря на Бога за вашата смелост. Вие сте истински герой, сър.

Вече беше в състояние да огледа уютната стая. Констатира, че не лежи на болнична кушетка... а в истинско легло. Не беше завит с разни затворнически парцали, а с истински чаршафи. Господи, колко време беше минало, откакто за последен път беше спал върху пухени дюшеци, покрити с чисти чаршафи... с мирис на слънчева светлина.

— Сестра Елизабет? — чу се глас откъм вратата и сестра Елизабет скочи като ужилена. Впери широко отворените си очи в Бронте, която я гледаше с повдигнати вежди. — Надявам се, че мърморенето, което чух, е молитва, а не празно бърбене.

Бронте носеше пакет превръзки и купа с гореща вода, от която се вдигаше пара. Сякаш бе сложила на лицето си маска на равнодушие, което впрочем винаги беше показвала към него. Но все пак имаше нещо по-различно. Сега, тя изглеждаше някак си крехка.

— А, ето — каза Брендън. — Накрая отново се срещнахме. Извинете ме, че не ставам в присъствието на една лейди — успя да се усмихне той.

Като повдигна веждите си, Бронте погледна сестра Елизабет. После отметна чаршафа, който покриваше Брендън от кръста надолу, така че да може да вижда само превързания му крак и нищо повече.

— Вече знаете, че нараняването е сериозно — отбеляза тя с безразличие. — Боли ли ви?

— Очевидно — отговори той през зъби.

— Докторът се опасява, че са пострадали и мускулите.

Брендън се втрени в тавана. Хрумна му мисълта, че приказките, които се разправяха за стоицизма на Бронте Хавиланд, явно са твърде скромни. Той беше лежал десетки пъти в болници през последните години и никога досега не беше виждал лице като нейното, без следа от съчувствие.

— Защо имам впечатлението, че вие не ме харесвате, госпожице Хавиланд?

— Преувеличавате значимостта си в моите очи, господин Тримейн. В действителност аз не се интересувам достатъчно много от вас, за да мога да кажа, че не ви харесвам.

Елизабет отиде до малката масичка, взе една кърпа и я подаде на Бронте.

— Раните трябва да се промият. Лекарят остави мехлем, с който да ги мажем три пъти на ден... или четири? — притиснала устни с пълния си пръст, тя погледна към тавана, сякаш очакваше Бог да опресни паметта ѝ. — Да. Да, разбира се. Пет пъти. Как можах да забравя? О, Боже, толкова съм зле с паметта. Извинете ме — добави тя, като се наведе толкова близо до Брендън, че носът ѝ едва не докосна неговия. Монахинята с лъскавите бузи се усмихна на Бронте. — Ваш ред е, момиче. Почистете добре раните, преди отново да ги превържете.

Бронте изненадано я погледна, а после объркана каза:

— Не трябва ли вие да го направите?

— Съжалявам, скъпа. Имам среща с отец Кларк след десет минути.

Като последва Елизабет до вратата, Бронте хвана ръката ѝ.

— Но аз не трябва...

— Той не може да ви направи нищо, дете мое, ако това ви притеснява. Твърде слаб и болен е.

От леглото Брендън видя, че гърбът на Бронте се сковава. Тя остана до вратата цяла една минута, след като сестра Елизабет излезе от стаята.

Като си пое дълбоко дъх, тя се обърна и тръгна към леглото му.

Известно време остана неподвижна до него — със стиснати в юмруци ръце. Накрая с неохота дръпна чаршафа, за да може да отвие и корема му. Той наблюдаваше израза на очите ѝ, начина, по който

спускаше миглите си, леко отворените ѝ устни. И с много по-мек глас ѝ каза:

— Дойде ви като гръм от ясно небе, така ли е, принцесо?

— Нелепите ви забележки ни най-малко не ме забавляват.

Тя дръпна изцапаната превръзка и я пусна на пода. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ и устните ѝ побеляха. Дъхът на Брендън секна. Тя отстъпи. После отново го погледна, посегна и смъкна още по-надолу чаршафа. Внезапно по бузите ѝ изби червенина.

— Пръстите ви са студени — каза ѝ той.

Лицето ѝ пламна още повече, а челото ѝ се покри със ситни капчици пот. Брендън се намръщи и се опита да се концентрира върху болката, която само преди миг разкъсваше цялото му тяло. Той напрегнато се взря в очите ѝ и откри в дълбините им някакво вълнение. Разочарование ли беше това?

Намръщи се при тази мисъл. Не беше свикнал да вижда точно това чувство в очите на жена. Дори в младежките си години той се радваше на обожанието, с което го отрупваха майка му и сестра му. Те се гордееха с него... а той се мъчеше да живее според техните възвишени идеали, като се чудеше какъв всъщност трябва да бъде един син и един брат. Беше успял в това, разбира се. Беше създал от себе си една легенда. От време на време му се струваше, че тази тежест ще прекърши гръбнака му. Неведнъж той изпитваше желанието да се чувства като обикновено човешко същество, искаше да гледат на него като на човек от плът и кръв, а не като на икона.

Тогава защо се чувстваше толкова обезпокоен, че една малка госпожичка гледаше отвисоко на неговата особа? Тази констатация го обезкуражи по начин, по който той никога не беше нараняван.

Без да пророни нито дума повече, Бронте сръчно намаза раната му с мехлема, забила съсредоточен поглед само в тази част на крака му, без да поглежда по-нагоре.

След като свърши с превръзката на крака, Бронте взе легена и марлите и тръгна към вратата.

— Няма ли да ми кажете какво става с крака ми? — попита той през зъби.

— Когато паднахте върху дървения материал, нанизахте крака си на изострена като кол дъска.

— Дъска? Чувствам се така, като че ли цяла дяволска греда се е забила в крака ми.

Тя предупредително вдигна вежди, погледна го през рамо и каза:

— Не е необходимо да ругаете. Ако бяхте по-внимателен...

— Ако не се бях хвърлил от онзи покрив, за да се опитам да спася Сами, сега нямаше да бъда в това положение.

Заядливият израз внезапно изчезна от лицето ѝ. Бузите ѝ постепенно порозовяха. Известно време тя остана мълчалива, като хапеше устната си. После каза:

— Постъпихте смело наистина — повдигна брадичката си тя.

— Оценката ви ме трогва, госпожице Хавиланд.

Този път тя не отговори. Стиснала легена, Бронте излезе от стаята и затвори вратата зад себе си.

Когато остана сам, Брендън затвори очи, отпусна се и полак-лака усети как спокойствие изпълва съществуването му, докато накрая болката в крака му стана търпима. След това отвори очи, за да разгледа обстановката, която го заобикаляше.

Явно не беше в болница. Стаята беше много по-хубава от болнична стая. Типично английска обстановка, от която лъхаше онази учтивост и вежливост, така присъщи на англичаните. По стените висяха много портрети, нарисувани с маслени бои. До леглото му имаше две миниатюри в рамки от слонова кост — една жена с тъмна коса и нежни черни очи, с пълни устни и упорита брадичка като на Бронте — без съмнение това беше майка ѝ.

Но това, което погълна изцяло вниманието му, бе портретът на Бронте. Дъщерята на управителя, застанала в градината сред цъфналите цветя, гледаше към него. Прекрасна, съблазнителна и опасна, помисли си той... Много опасна.

Уилям беше седнал на пейката от ковано желязо в градината, отпиваше от коняка си и от време на време хвърляше с неохота по някой поглед към дъщеря си, която продължаваше да му чете „лекция“, дори когато прекопаваше насажденията в градината си.

— Моля те, татко, за доброто на домакинството, да го махнеш от тук. Не мога да разбера защо го доведе тук, в дома ни? Имаме съвсем прилична болница.

— Сент Клуни е родилен дом, Бронте. Знаеш, че е против правилата да приемат там мъж.

— Но също против правилата е да се позволи на един затворник да участва в свободната работна програма, преди да са изминали две години тежък принудителен труд в затвора. Изтъкваш само тези правила, които са ти удобни.

Като се намръщи, Уилям гаврътна питието си.

— Помислих си, че Тримейн няма да издържи транспортирането до затворническата болница в Сидней. Може би, когато събере сили... — не довърши мисълта си той. — Бронте, той спаси онова момче, излагайки живота си на опасност. Със сигурност трябва да получи похвала за това.

Тя нищо не отговори.

— Той няма да ни създава неприятности, тиквичке. Ще поставя пазачи пред вратата и ако това ще ти помогне да се почувстваш по-сигурна, ще помоля сестра Елизабет да идва да ти помага или да изпрати някой, който да е около теб.

— Елизабет има прекалено много задължения, а и болницата вече е с намален персонал.

— Но твоето време също е ценно. Ти имаш задължения не само тук, но и в болницата, и в сиропиталището...

— Не това е голямото ми безпокойство — заяви тя. Една дълга, космата гъсеница пълзеше в хладната черна пръст. Бронте внимателно я премести, преди да забие отново лопатата в земята.

Уилям притеснено се премести и продължи да отпива от питието си. Той стоеше безмълвен и Бронте беше принудена да го погледне. Тя спря да копае и очите ѝ срещнаха разтревожения поглед на баща ѝ.

Уилям остави чашата си.

— Дявол да го вземе, но аз харесвам този човек и нищо не може да ме накара да променя отношението си към него, Бронте. Възхищавам се от начина, по който се държи, както и от характера му. Не се среща често човек от неговата класа, който да намери сили, за да преживее и издържи всички унижения, докато стигне до фермата Хавиланд. Бих искал да опозная този мъж, да проведе един приятен и смислен разговор със съотечественик, да открия истината за капитан Тримейн, като чуя от него самия както за героичните му постъпки, така и за престъплението, в което го обвиняват. Слушайки ме да говоря

така, не искам да си мислиш, че съм един стар глупак. Повярвай ми, Тримейн е последната ми грижа.

Бронте остави лопатата, свали изцапаните си с пръст ръкавици, приближи се до баща си и коленичи до него. Взе ръката му и го попита:

— Отново ли ще имаме грижи?

— Още десет затворника са избягали снощи. Пазачът е убит.

— Пуснал си хайка след тях, разбира се?

— Но каква ще е ползата от това. Не сме хванали нито един беглец в продължение на една година. По дяволите, сякаш потъват вдън земя! Няма съмнение, че губернаторът отново ще ме извика или Креншоу. Всички бълват огън и жупел, когато става дума за липсата на сигурност и искат обяснение за слабата ни охрана. Не знам дали бегълците не се крият и не чакат удобен момент, за да причинят зло на нас или на другите семейства? Ще внимаваш, нали, тиквичке? Няма да има повече самотни разходки със Сидъкшън? Няма да излизаш сама. Няма да рискуваш и да ходиш до къщичката.

Като си помисли за малката каменна къщичка, която се намираще надолу по тесния път техният първи дом в Нов Южен Уелс, преди да построят сегашната голяма къща, Бронте неблагоприятно издаде разочарованието си.

— Знам колко много обичаш да ходиш там — каза нежно Уилям, а после добави тъжно: — Аз също я обичам, но просто не мога да приема риска да ходиш там, за да не ти се случи нещо лошо.

— Знам. Но понякога имам чувството, че ние сме затворниците в това тъжно място — като видя болката и тревогата, изписани върху лицето на баща си, тя стисна силно ръката му. — Прости ми.

— Няма за какво да ти прощavam — отговори той уморено и се усмихна. — Едва ли това е животът, който една красива, жизнерадостна млада жена като теб трябва да води. Не знам какво съм мислил, като доведох теб и майка ти тук. Смятах, че условията ще се подобрят с течение на времето. Но те като че ли стават все по-тежки. Ти заслужаваш по-добър живот.

— Аз се справям добре с положението, татко. След смъртта на мама ми останаха сестрите и децата... да не говорим за теб.

Той поклати глава и изтегли ръката си от нейната. Стана от пейката и започна да крачи по алеите на добре подредената градина,

където малките зелени пъпки скоро щяха да се разтворят в прекрасни цветове.

— Ти си вече на двадесет и седем години, по дяволите! И тук няма нито един подходящ мъж, който да заслужава вниманието ти.

Бронте се изправи, изтупа пръста от полата си и прибра ръкавиците. После постави сламената шапка на главата си, наклони периферията ѝ надолу, за да хвърля сянка пред очите ѝ и сви рамене.

— Предполагам, че съм романтичка по душа, татко. Също като мама. Вярвам, че трябва да съм влюбена в мъжа, за когото ще се омъжа. Искам да изживея малко от романтичната страст, за която съм чела в онези книги, които мама държеше затворени в най-долното чекмедже на гардероба.

Уилям се огледа наоколо, а веждите му се повдигнаха.

— Бронте!

Тя се повдигна на пръсти и през смях го целуна по бузата.

— Не се тревожи, татко. Доволна съм от живота тук.

Бронте взе лопатата. Баща ѝ я наблюдаваше с пъхнати в джобовите ръце.

— Какво ще кажеш за Тримейн? — попита той, а Бронте извърна глава, устните ѝ бяха леко разтворени, а сърцето ѝ заби лудо.

— Тримейн? — успя да каже тя.

— Ще му позволиш ли да остане? Поне докато е в състояние да издържи пътуването до Сидней?

— Да, разбира се. Мислех, че искаш да кажеш... О, да. Няма значение. Предполагам, че нямам друг избор.

Баща ѝ я гледа замислено известно време, после се обърна и тръгна към къщата. Като стигна до вратата, той се спря и каза:

— Не мисля, че трябва да се тревожим прекалено много. Господин Тримейн няма да направи някоя глупост и да рискува да загуби мястото си тук.

— Да — каза тя и се усмихна.

Думите на баща ѝ, че Тримейн се бе превърнал в легенда именно заради умението и смелостта да поема рискове, изплуваха в съзнанието ѝ. Опасностите привличаха този мъж толкова непреодолимо, колкото светлината на пламъка нощните пеперуди. Нямаше никакво съмнение в това.

Капитан Брендън Тримейн щеше да им създава много грижи.

ГЛАВА 6

Ако някакво чувство се настани в сърцето на човек, и това чувство го вълнува и безпокои, то и физически е невъзможно тези емоции видимо да не променят израза на лицето му...

Хладнокръвен и овладян човек може да бъде само този, който умее да контролира страстите си страстите си.

„Съвети за млади джентълмени“

Превила рамене над дрипавата дреха, която държеше в ръцете си, седнала пред мъждукащия фенер, Бронте шиеше ризата на капитан Тримейн — тази, с която беше облечен, когато падна със Сами от покрива. Беше успяла да изчисти петната, но изкърпването доста я затрудни.

Тя изправи гръб и погледна часовника. Десет и четвърт. Баща ѝ отдавна трябваше да се е прибрал.

Бронте се намръщи и разтърка с юмрук изморените си очи. Чу вратата да се хлопва и видя през отворения прозорец готвачът — едър, широкоплещ мъж — да крачи тромаво надолу по пътеката, която водеше към бараките. Кърпата за бърсане на чинии се развяваше като байрак от задния джоб на панталона му. Той заминаваше след няколко седмици. Беше излежал седемгодишната си присъда и сега смяташе да се върне в Англия, където беше оставил жена си и шестте си деца, които работеха в една кръчма в йоркширското графство.

Тя въздъхна. Ризата беше готова. Скъса конеца и остави иглата.

Тишината отново се възцари и изпълни всяко тъмно кътче и всяка пролука в уютната ѝ спалня. Пръстите ѝ нервно подмятаха края на ризата, която лежеше в скута ѝ, а очите ѝ не се откъсваха от една

нощна пеперуда, която налиташе към пламъка, а после бързо се отдръпваше назад. След това отново се спускаше напред...

Обикновено по това време тя вече беше в леглото. Любимото ѝ плюшено мече спеше кротко на възглавницата ѝ, а тя дълго будуваше до него.

В един миг реши да прелисти някоя и друга страница от книгата на Флора Тристан — *Memoires et Peregrinations d'une Paria*, но не беше в настроение да се занимава със забранените писания на мадам Тристан за еманципацията на жената.

Бронте приглади с ръка гънките на закърпената риза на Тримейн. После прекара пръст по ръба на шева, с който беше съединила двете скъсани парчета. Изглежда ги беше пришила здраво, но кърпеното не можеше да се скрие. Тя остави ризата настрана.

Стана и се разходи из стаята. Облечена с долната си риза и тънка копринена роба, отворена отпред, Бронте се огледа с неохота в овалното огледало, поставено върху масичката в слабо осветения ъгъл. Неясният ѝ образ я гледаше, въпреки че отражението ѝ отчасти беше скрито от шапката за слънце, закачена на един изпъкнал орнамент в горния край на рамката му.

Тя се взираше в огледалния си образ — устните, шията и деколтето, открито от изрязаната във формата на буквата V долна риза и заобиколено от фина дантела... Много бавно тя отметна робата си назад. Тя се плъзна от раменете ѝ и се свлече в краката ѝ.

Възмутително, едно момиче да гледа тялото си по такъв начин! Скандално!

Какво си мислеше тя? Тялото, поведението и мислите на една дама трябваше винаги да показват скромността и целомъдрието ѝ — никога, при каквито и да е обстоятелства, не трябваше да се предава на долните инстинкти на грешните жени, които се бяха отдали на морално падение.

Но мислите, които бушуваха в нея, бяха определено грешни. Как можеше да го отрича, когато образът на този мъж не напускаше в съзнанието ѝ — очите и тялото му — голото му тяло — прекрасно оформените могъщи мускули под бакърената кожа. Каква ирония се криеше тук. През всички изминали години, когато си беше фантазирала за Тримейн, никога не беше мислила за него по този начин. Беше си го представяла като смел герой, облечен в униформа и

окичен с блестящи медали. Беше си представяла как ѝ чете стихове, как я омайва с комплименти и обещания за вяръност до гроб. Във всеки случай, не си беше представяла един разярен звяр, който с удоволствие ѝ говореше думи, които я разтърсваха.

Тя трябваше да го ненавижда, трябваше да го мрази. И тя наистина го ненавиждаше. И го ненавиждаше не само заради вината му. Тя го презираше и заради скандалните му разбирания за живота. Винаги бе смятала благоприличието за добродетел. Но благоприличието държание, поне в неговите очи, беше обект на присмех... И тя се чудеше дали той не бе прав.

Открито си призна, че неговото присъствие я води към известна морална деградация. Мили Боже, сега тя стоеше пред огледалото, вираше се в отражението си, като че ли беше някоя актриса, танцьорка или авторка на някой от онези романи със съмнителна художествена стойност. Тя повдигна бавно ръце и освободи косата си. Наблюдаваше как тъмните къдрици се плъзгат върху белите ѝ рамене и гърдите ѝ. С леко треперещи пръсти тя разкопча горните три копчета на долната си риза. Веждите ѝ се повдигнаха. Още малко и щеше да се изкиска, но си припомни, че бе твърде стара за такова девическа постъпка. Но гледката, която представляваше — с разпуснатата си коса, с разтворената си риза, която разкриваше едното ѝ голо рамо, я караше да трепери. Да се изчервява... и... Дали не беше грешна по душа?

На вратата тихо се почука. Като изпъшка, Бронте грабна бързо робата си и я притисна към гърдите си. После подскочи, като че ли току-що беше попаднала в стая пълна с моряци, спусна се към затворената врата на спалнята и се втренчи в нея така, сякаш щеше да я гледа до свършека на света. Тогава отново се почука.

— Кой е? — попита тя с напрегнат, дрезгав глас.

— Отивам да спя — чу тя гласа на Уонг. — Госпожицата иска ли нещо, преди да си тръгна?

— Не, благодаря.

— Да донеса ли зайчето?

— Не.

Тишина. После чу стъпките му да отекват надолу по коридора. Тишината се настани отново в стаята и в мислите на Бронте. Тя грабна от стола сгънатото одеяло и го метна върху огледалото. После взе

ризата на Тримейн. Тя ѝ напомняше за него, а това я караше да се чувства толкова несигурна.

Тя се измъкна от спалнята си. Босите ѝ крака пристъпваха безшумно по коридора. Щеше да даде ризата на Мърей, който тази нощ трябваше да пази пред вратата на стаята, където лежеше Тримейн.

Опрям брада на гърдите си, Мърей сладко дремеше, седнал на стола до стената.

— Голям пазач, няма що — измърмори на себе си Бронте и погледна затворената врата, преди да мине на пръсти покрай спящия шотландец. Като завъртя кръглата дръжка, тя внимателно отвори вратата.

Фенерът свистеше на масичката до леглото. Тримейн спеше спокойно.

Добре. Остави ризата на този предател и излез от стаята!

Но сега, до него, тя видя, че челото му е покрито със ситни капчици пот, а устните му са сухи и изпръхнали като пергамент.

Бронте се наведе над него и постави студената си ръка върху горещото му чело. Очите му се отвориха.

Бронте отскочи назад. Първото нещо, което почувства, бе огромно смущение и то я накара да застине на мястото си. След малко успя да се завърти на петите си и да тръгне към вратата.

— Почакайте — чу тя тихия му глас.

Стъпките ѝ се забавиха. После спря. Сърцето ѝ биеше лудо в гърдите ѝ, а ръцете ѝ стискаха ризата му.

— Госпожице Хавиланд — каза малко по-високо той.

Много, много бавно, тя се обърна с лице към него.

— Дайте ми вода, моля.

— Вода. Да. Разбира се — тя взе гарафата с вода, наля в една чаша и внимателно я занесе до него. След като се поколеба за миг, тя подпъкна ръката си под главата му, повдигна я и поднесе чашата до устните му.

Той пи жадно, на големи глътки, докато накрая в чашата не остана и капчица вода. С въздишка на облекчение той се отпусна на възглавницата.

— Благодаря.

В тона му нямаше сарказъм. Тя се отпусна.

Брендън остана притихнал една дълга минута, като че ли усилието да пие вода беше изсмукало напълно силите му. После попита:

— Какво правите тук, госпожице Хавиланд?

— Защо съм тук, ли? О! Да. Ризата ви. Закърпих я.

Той се усмихна. Погледът му я прикова, накара я да се почувства неловко, че стоеше пред него по един такъв шокиращ начин — с разпуснатата коса — толкова често беше виждала майка си да стои по същия начин пред баща ѝ.

Тя си пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

— Мислех, че може би трябва да ви дадем друга, но ми се струва, че успях да я зашия добре. Парите не достигат, нали разбирате. Често сме принудени да се оправяме с подръчни материали.

Той не откъсваше очи от нея. В тъмнината на стаята те имаха цвета на среднощно море. Бяха оградени с не вероятно дълги мигли.

— Виждам, че не сте хапнал нищо тази вечер — посочи тя към подноса с изстинала храна, поставен до леглото му.

— Не съм гладен.

— Наистина трябваше да се насилите и да хапнете. Необходимо е, ако искате да възвърнете силите си.

— Нека да се споразумеем — каза той. — Ако останете и ми правите компания за малко, ще се помъча да хапна.

— Да остана? — преглътна тя и притисна ризата му към себе си. — Не. Аз... не мога. Късно е и... — хапеше тя долната си устна и гледаше подноса с храната — бульон от овнешко месо, крем, мляко и сух хляб. Едва ли изглеждаше апетитно. — Не — каза тя повече на себе си, отколкото на него. После остави ризата на леглото и взе подноса.

Без да каже нищо, Бронте излезе бързо от стаята, хвърли гневен поглед към хъркащия Мъррей и хукна на долу по коридора — с развята роба. Когато влезе в кухнята, тя тръшна подноса върху масата, при което млякото се разля, а сухият хляб тупна на земята.

Още чуваше думите *хайде да се споразумеем*. За Бога, за какъв се мислеше той? Да си въобразява, че тя просто ще седне до него като някоя боготворяща го кукла и ще го забавлява?

Без съмнение той беше свикнал жените да го боготворят и да бленуват за възможността да прекарат известно време в компанията му. Може би преди и тя щеше да копнее за същото, но не и сега. Това

никога нямаше да стане благодарение на английската съдебна система, която го беше обвинила в убийство. И благодарение на същата тази съдебна система — и на баща ѝ — сега тя носеше отговорност за Брендън Тримейн... независимо дали това ѝ харесваше или не...

— Господин Тримейн.

Думите бяха изречени с тих, несигурен глас и прошумоляха в спящото му съзнание като лек полъх. Въпреки усилващото се болезнено туптене, което чувстваше в крака си, накрая той беше успял да задреме, като съсредоточи вниманието си върху спомена за образа на дъщерята на губернатора, надвесена над него в мрака.

— Господин Тримейн.

Той отвори с усилие очи и видя Бронте до леглото си — този път истинска. Светлината на фенера позлатяваше лицето ѝ. Косата ѝ, разкошна маса от къдрици, се спускаше по раменете ѝ, гърбът ѝ бе изправен, и бе вирнала упорито брадичката си. Тя държеше поднос, върху който димеше купа с бульон, препечен хляб и вода.

— Ще остана, докато се нахраните — заяви тя. — Не повече. Такава е сделката, нали?

Той кимна с глава.

Бронте постави подноса на масата. Вълна от аромати нахлу в ноздрите му — мирис на жена, на сапун, на лавандулов одеколон...

Тя взе един стол и седна близо до леглото му. Той я наблюдаваше как взема купата с бульона и разбърква с лъжицата питателното съдържание. Устните ѝ бяха леко разтворени, докато духаше горещия бульон, за да може да се яде.

Когато поднесе лъжицата към устата му, очите ѝ, сребристи и искрящи като утринна роса, срещнаха за миг неговите. Устните ѝ несъзнателно се закръглиха, като че ли го насърчаваше да глътне съдържанието на лъжицата. Изражението ѝ беше странно, спокойно — много по-ведро от това, което беше виждал досега.

Разбира се. Сега тя беше в стихията си, отдадена на пълно на ролята си на мъченица. Той вече не представляваше опасност или заплаха, беше безобиден страдалец, който се нуждаеше от търпение, разбиране и грижи. Просто изпълняваше съответната роля в нейната драма.

— Яжте — увещаваше го тя.

Накрая той се подчини и притвори очи, когато усети топлия вкусен бульон в устата си. После опита и препечения хляб. Накрая отпи от водата. През цялото време наблюдаваше лицето ѝ и установи, че сенките още по-силно подчертават красивите ѝ черти, формата на устните и фината бледа кожа.

Капчица бульон се стече от ъгълчето на устните му. Тъй като опитът ѝ да я обере с лъжицата не се оказа успешен, тя несъзнателно вдигна ръка и я изтри — така, както постъпваше с децата. В този миг той разбра, без да съществува каквато и да било логика в мислите му, че на всяка цена трябва да я изтръгне от тази скромна, превзета роля.

Искаше му се да отприщи страстта, която виждаше стаена в дълбините на тези очи. Искаше да я изтръгне от апатията. Искаше да види отново как върху лицето ѝ се изписва онова удоволствие, което той забеляза онази нощ, докато над главите им се пръскаха букетите на фойерверките.

Знаеше, че бе достатъчно неразумен да рискува отново всичко заради една жена.

Той свъси вежди и извърна лице, отказвайки да се храни повече.

— Яжте! — настоя тя.

— Не съм гладен. Махнете това от тук, за Бога. Не искам да ям този отвратителен препечен хляб. Нито да пия вода. Искам да пия. Истинско питие. И да водя сносен разговор с жена от плът и кръв, която може да погледне един мъж, без да мисли, че той е нещо лошо от гол охлюв, заврян под някой камък.

Тялото ѝ се стегна и тя стисна устни.

— Явно не сте склонен да се храните или да имате компания — каза тя с леден глас.

— О, аз имам нужда от компания — отбеляза той със самодоволна усмивка. — През последните мизерни месеци, откакто живея в тази дупка, винаги чувствам необходимостта от компания. Само че, моята представа за компания неизменно включва нежни ръце и дъх, топъл и сладък като канела...

— Сър, нима намеквате, че моите ръце не са нежни? — попита тя с широко отворени очи.

— Нежни за ковач, може би — каза той и потрепери от болка, когато се опита да премести крака си. Завивката се плъзна и коляното

му се оголи. — Но това няма значение, скъпа. Някои жени са родени с умението да доставят удоволствие на мъжете, а други — не. Може би сте постъпила правилно, като сте избрали живота на мъченица, няма да знаете какво трябва да направите за един мъж, ако имате такъв.

Тя го гледеше втренчено, а бузите ѝ пламтяха. След това той сведе поглед към коляното си, което беше подуто и посиняло. Явно имаше засегнат нерв, а при това... той искаше да я събори на леглото и да ѝ покаже какво точно представлява това, което мъжете очакваха от една красива жена като нея... жена, която носи само една тънка роба, а прекрасната ѝ коса се спуска като на пакостлив ангел, изпратен тук, за да го съблазни, докато той си въобразява, че тя няма и понятие какво е това да съблазни един мъж...

Бронте остави бавно лъжицата и стана от стола. Постави подноса върху близката масичка до миниатюрния си портрет. Тя остана там дълго време, взирайки се в образа си. Брендън хвърли бърз поглед към нея. Мълчаливите жени го изнервяха. А *сърдитите*, мълчаливи жени го ужасяваха.

После тя се обърна — много, много бавно. Леката бяла материя на робата ѝ обви с мекотата на вълна тялото ѝ, прошумоля като ромон на вода, която тече през каменно корито. Пламъкът на газената лампа, поставена на масата зад нея, трепна леко, но достатъчно, за да „запали“ черната ѝ като нощен мрак коса, която падаше върху стройните ѝ рамене. Тя го гледеше с черните си очи. Цялото ѝ същество издаваше намерението ѝ.

— Прав сте, разбира се — каза тя с тих, спокоен глас, без следа от гнева, който той беше очаквал.

— Така ли? — отговори той кротко с известно подозрение в гласа.

Бронте пристъпи към него. Беше стиснала леко белите си ръце пред себе си. Очертанията на красивото ѝ тяло личаха ясно през прозрачната ѝ рокля. Можеше да види всеки детайл: пълните ѝ гърди — дори зърната — които се люлееха съблазнително, когато тя преместваше тежестта на тялото си от крак на крак. А имаше и още едно място — там, където робата леко прилепваше към сянката между бедрата ѝ.

Като се наведе над него и дръпна чаршафа с хладните си пръсти, Бронте погледна ранения му крак, който беше започнал да пулсира

неприятно — но само след миг той разбра, че това не бе точно... кракът му.

— Смятам, че съм била дотолкова погълната от мисълта за подобряване положението на сираците, че не ми е оставало време да си мечтая и фантазирам за най-естествените неща, които би трябвало да занимават мислите на едно момиче. Може би ако имах приятелки на моята възраст, с които да разговарям, щях да знам повече, когато става дума за... флирт и съблазняване... което би спечелило възхищението... или желанието на един придирчив мъж, както казахте вие.

Той сграбчи кръста ѝ — не може да овладее порива си. Беше си го заслужил. Тя му беше предала урок и го беше направила много добре. Можеше да го види в очите ѝ — очи, в които тлееше огън, както и в сочните сладки устни, извити в пъклена усмивка.

— Какво не е на ред, господин Тримейн? — попита тя невинно. — Може би нямате готовност да проведем терапията тази нощ?

— О, готов съм — каза той и се ухили. — Въпросът е дали вие сте готова, скъпа?

Тя го гледаше, без да мига. Прекрасното ѝ лице сякаш се бе вкаменило. Ухаеше на лавандулов одеколон. На пудра, на чисто и свежо бельо, съхнало на слънце същата сутрин. Беше я предизвикал. Тя беше приела предизвикателството. И двамата го знаеха. И изведнъж му хрумна, че ако той избяга сега, в нейните очи това щеше да бъде нейна победа. Брендън се възхити на куража ѝ и реши да ѝ позволи да излезе победител.

Той я блъсна назад. Тя застъпи подгъва на робата си и се спъна. Когато се изправи, очите ѝ блестяха. Тя го гледаше, ръцете ѝ бяха свити в юмруци, а бузите ѝ пламтяха.

— Промених намерението си — каза той. — Не искам да се възползвам от компанията ви. Оставете ме да умра в мир.

— Няма да умрете — отговори тя. — А има и още нещо. Тази стая не е ваша. Ако искам, мога да ви затворя в кочината при прасетата. Не, като си помисля, не бих искала да оставя милите животинки във вашата компания. Добре, господин Тримейн. Гладувайте, щом това ви харесва.

Тя грабна подноса и тръгна към вратата. Рязко я отвори и я тръшна толкова силно зад себе си, че Мъррей се стресна, подскочи и

събори стола на земята. Гледаше глуповато затворената врата и се мъчеше да разбере какво става. Бронте избухна в смях.

Беше станало пладне и горещината в стаята, в която лежеше Брендън, беше тягостна. Главата, всяка кост и всеки мускул от тялото му, болезнено пулсираха. През всичките тези дни той беше направил всичко, което бе по силите му, за да страда мълчаливо, също както подобава на един горд герой, макар и да не беше повече такъв, но той смяташе, че му подхожда да се държи точно така.

Беше лежал в много болници по време на военната си кариера, за да знае, че инфекцията бе опасна заплаха. Той се нуждаеше също така от упражнения, за да не атрофират мускулите му. Фактът, че лекарят, който идваше от време на време да види раните му, беше обикновено пиян до козирката — тъй като преди това беше гаврътнал достатъчно количество домашно приготвен ром — не му помагаше да възвърне душевното си спокойствие. Не му помагаше и факта, че всеки път, когато се мъчеше да седне в леглото, грубият пазач го блъскаше назад към възглавницата.

Той чувстваше, че отпада с всеки изминал ден и здравето му не се подобряваше.

Бронте влезе в стаята. Носеше чисти чаршафи.

— Добро утро — каза тя безразлично и мина покрай отворения прозорец с изглед към градината. Градината, в която тя бе лудувала с децата всяка сутрин до деня на злополуката с Тримейн. После остави чаршафите на масата до стената. Когато го погледна отново, тя ос тави един плик на леглото до ръката му.

— Имате писмо.

Той не го погледна. Гледаше как Бронте се суети около леглото му и нервно оправя чаршафите, подгъваше краищата, приглаждаше някоя гънка — и упорито отказваше да срещне погледа му.

— Изглежда се ползвате с популярност сред някои среди в Англия. Може би ще искате да го прочетете още сега — погледна тя към писмото, а после отмести очи.

Тя сипа вода от каната в порцелановия леген, който беше украсен с детски рисунки в синьо.

Застанала с гръб към него, Бронте натопи една кърпа в легена, извади я и я изстиска.

— Докторът смята, че състоянието ви се подобрява.

— Той е един пияница — каза той.

— Преувеличавате, сър... Освен това, доктор Симс е единственият лекар, с който разполагаме. Боя се, че по-известните лекари предпочитат да си стоят в Англия.

— А той за какво е дошъл тук? — раздразнено попита Брендън.
— Убийство? Кражба? Изнудване? Не. Не ми казвайте. Бих искал сам да помисля по този въпрос.

Бронте се обърна с гръб към леглото, за да избегне погледа му.

— Елизабет ми каза, че отказвате да се храните.

Тя разпери ръце и премери дължината на марлята, после я прегъна и я разряза на две с ножицата. Взе втора марля и повтори същите движения.

— Мислите ли, че това, което правите, е разумно, господин Тримейн?

— Опитвал съм и по-хубава храна от помиите в Кантон.

— Не се и съмнявам — погледна го тя.

Той отвърна на погледа ѝ. Кракът го болеше. Главата го болеше.

— Какво ще кажете, бихте ли отворила прозореца, за да не се задуша.

— И няма ли да се измъкнете през него при първа възможност?

— Да се измъкна? — щеше да задави от смях той. — Госпожице, аз съм слаб като новородено котенце. Не мога да се добера до прозореца, а камо ли да скоча от там. А сега ми доведете някой свестен лекар, преди да съм...

— Преди да сте какво? — попита хладно тя, като почти се забавляваше. Бузите ѝ от розови станаха червени, но гневът все още не я беше напуснал.

Брендън изтощено се отпусна на възглавницата и впери поглед в тавана. С усилие се опита да съсредоточи мислите си върху нещо, за да избяга от безумното желание да я разтърси. Изглежда днес не успяваше да влезе под кожата ѝ.

Бронте продължи да приготвя медицински марли. Тя си тананикаше и се държеше така, сякаш той не съществуваше. Накрая, решила, че е нарязала достатъчно марли, тя ги събра и ги сложи върху

масичката до леглото му. Обърна се и го награди с лека усмивка, която без съмнение пазеше като специална награда за затворниците в нощта, преди да бъдат обесени.

— Сестра Елизабет ще дойде всеки момент, за да смени дрехите ви. За жалост аз не мога да остана, тъй като господин Елиъс ме чака, за да ме придружи до сиропиталището.

Той изстена тихо и каза:

— Спестете ми подробностите. Само ми помогнете да седна на стола.

Тя го изгледа несигурно.

— Първо ще ми се закълнете, че няма да се опитате да направите нещо неразумно.

— Като че ли думата на един убиец означава нещо за вас... Добре, госпожице Хавиланд. Имате думата ми.

Тя отново се поколеба. Отиде до вратата, отвори я и излезе в коридора.

— Уонг? — Извика тя. — Тук ли си? Никакъв звук.

— Господин Грант?

Отново не получи отговор. Ръцете ѝ нервно мачкаха полата ѝ. Обутите ѝ в ботуши крака потропваха нетърпеливо по пода.

— Много добре — промърмори на себе си тя. — Предполагам, че нямам друг избор и трябва да се справя сама.

С ново чувство за дълг и решимост тя погледна към стола в ъгъла, тапициран с дамска на цветя.

— Да опитаме ли?

Със стиснати устни и сковано тяло — беше прикован към леглото от толкова много дни — Брендън се опита да се надигне сам. Не успя. Олюля се. Пред очите му причерня, а в главата му се разрази вихрушка. Стисна здраво чаршафите.

Напрегна всичките си сили и отново се опита да стане. Стори му се, че всичко в стаята се преобърна и въпреки че се мъчеше да задържи погледа си върху лицето на Бронте, за да избяга от въртящата се около него стая, опитът му излезе неуспешен.

— О! — Извика тя, а той започна да се свлича към пода. Бронте се спусна към него. Ръцете ѝ обвиха кръста му. Цялото ѝ тяло се напрегна от усилието да го задържи на крака.

— Полека! — каза задъхано тя. — Хванете се за мен. Да, така. Защо не ми казахте, че се чувствате толкова зле? Уонг! Мъррей? Няма ли кой да помогне? Господин Тримейн! Моля ви, не губете съзнание! Но краката му се огънаха.

Двамата паднаха на леглото. Тя лежеше върху горещото му тяло. Дългите му ръце обгръщаха стройните ѝ рамене, а пръстите му се впиваха в разпиляната ѝ коса. Матракът се бе изместил. Писмото, което беше донесла, бе паднало на пода.

Никой не помръдваше.

Брендън лежеше със затворени очи, със заровено в косата ѝ лице. Ухаеше на лавандула. Чувстваше изненадващо гъвкавото ѝ тяло върху своето, а ръцете ѝ се впиваха в него, сякаш се страхуваше да не поети в някоя бездънна пропаст.

За миг той забрави къде се намира. Когато накрая тя се размърда и се опита да се освободи, той продължи да я притиска здраво, което я принуди да се дърпа по-упорито.

— Пуснете ме да си вървя. Пуснете ме — в гласа ѝ се долавяше паника.

— Мълчете! — изръмжа той и усука косата ѝ около ръката си.

Тя отчаяно стисна устни, а тялото ѝ се стегна — дали от страх или гняв, той не можеше да определи.

Не го интересуваше нищо. За него не съществуваше нищо друго, освен желанието да се загуби в уханието на тялото ѝ.

Накрая очите ѝ срещнаха неговите.

В един миг му се стори, че се дави. Опита се да се отърси от това чувство, но не успя. Опитите му да се бори бяха безполезни. Може би гласът, с който бе разговарял през онази далечна нощ, когато пристигна във фермата Хавиланд, беше изрекъл само истини. Твърде много месеци бяха изминали, без да общува с красива жена. Просто нямаше друго обяснение за това силно желание, което заглушаваше дори болката и помрачаваше разсъдъка му. Беше дошъл в Нов Южен Уелс, за да накаже онези копелета, които бяха изтребили целия му батальон от млади войници по време на въстанието в Делхи и Мерут. Бронте беше един от тези врагове. Не можеше да ѝ има вяра. Беше научил от опит, че колкото по-красива и блестяща е една жена, толкова по-опасна е тя. Но сега мислеше само как да събуди чувствата ѝ — и да постигне своето.

Тя отново направи опит да се освободи, но той я притисна още по-силно към себе си. Пръстите му се впиха в меката, влажна кожа на врата ѝ. Отново се потопа в очите ѝ и потъна в дълбините им, където се четеше интелигентност и непоколебима независимост. В тревогата си тя не извика, както биха постъпили повечето жени. Само го гледаше със стоманено твърд поглед. Ноздрите ѝ се разшириха — единственото нещо, което издаваше страха ѝ. Можеше да усети как сърцето ѝ започна да бие по-силно, а червените ѝ устни се разтвориха леко, като че ли не ѝ достигаше въздух. Връхчето на езика ѝ докосна за миг долната му устна, когато каза:

— Ако ме пуснете незабавно, няма да извикам пазачите и ние ще забравим за случилото се.

Той задържа ръцете си на тила ѝ. Тя напразно се мъчеше да дръпне главата си назад. Беше красива. Прекалено красива, за да не създаде неприятности.

Той я стисна по-силно, с което направи невъзможно каквото и да е движение от нейна страна.

Целият облян в пот, той погледна изящното ѝ лице, формата на устните ѝ, които му изглеждаха толкова познати, тъй като тяхната сочност и червенина го бяха преследвали и измъчвали през цялото време, откакто бе пристигнал тук. В сметката влизаха и дългите часове, през които бе лежал в леглото, с приковани във вратата очи, с надеждата да я види как влиза в стаята. В този миг той си помисли, че иска да впие устни в нейните — и да я накаже за това, че го беше довела до това състояние на безсилие и гняв. Тя продължаваше да го гледа равнодушно.

— Мили Боже! — чу се вик откъм вратата и внезапно някой задърпа яростно ръцете му, които продължаваха да притискат Бронте към тялото му. Момичето обаче не трепна, а само продължаваше да го гледа със загадъчните си замъглени очи, като че ли беше някакъв проклет сфинкс.

— Пусни я! — изкрещя Артър.

Бронте се измъкна от ръцете му и се изправи на крака. Когато Артър се опита да блъсне Тримейн, тя го избута настрана:

— Стига! — каза тя с изненадващо рязък глас. — Махнете веднага ръцете си от този човек!

Артър отстъпи.

— Господин Тримейн, добре ли сте?

— Не. Явно умирам. Най-после ще отида в ада — измърмори той.

— Ще отида да доведе пазачите — изсъска Артър.

— Да не сте посмял! — погледът на Бронте го спря.

— Извинете ме, но не съм съгласен — възрази Артър. — Този човек беше хванат при опит да злоупотреби с вас.

— За какво намекувате? — каза тя.

— Никакви намеци не правя. Това е факт. Този човек тук — посочи той към Брендън с треперещите си пръсти — се опита да ви изнасили. Мила моя, знаете какви са последиците за такова деяние.

— Не ставайте смешен — погледна тя към Артър. Цялата трепереше отчасти от, отчасти гняв. — Това, което видяхте, господин Елисън, бе опит ми да помогна на този мъж, който спаси живота на Сами Нюман — помъчи се да овладее гласа си Бронте. — Излезте веднага и изпратете да извикат доктор Симс. Бързо!

Артър погледна Тримейн, после се обърна към Бронте:

— Не мога да разбера защо баща ви доведе този мъж тук, във фермата Хавиланд? Това първо. И второ, прибра го в дома си, за да му се угажда, като че ли е гост...

— Трябва да разисквате тези въпроси с баща ми.

— Мога да ви уверя, че ще го сторя — Артър се завъртя на пети и тръгна към вратата, като за миг се спря да вземе шапката си, паднала на земята при опита му да освободи Бронте. Когато се изправи, той погледна назад. Устните му бяха стиснати в тънка линия.

— Предполагам това означава, че няма да ви придружа в днешната разходка?

— Не, Артър. В момента времето не е подходящо за разходка.

— Може би по-късно?

Тя отвърна погледа си и се наведе да събере разпилените по пода чаршафи.

— Бронте — каза с по-спокоен глас Артър, в който се долавяха досадни умолителни нотки.

Бронте се намръщи, сведе поглед към пода и преброи до десет.

Накрая, когато тя отново погледна към вратата, Артър си беше отишъл. Бронте пусна възглавницата и бързо го последва, изтича надолу по коридора и влезе в гостната стая. Отиде до прозореца,

надникна през белите дантелени пердета и видя каретата на Артър, която затрополи надолу по пътя.

Бронте затвори очи, помъчи се да успокои бясно биещото си сърце и да нормализира дишането си. Само тогава щеше да добие отново кураж и да влезе в стаята на Тримейн. Спря на прага, защото краката ѝ едва я държаха.

Тялото ѝ трепереше. Облегна се на касата, затвори очи и опря чело до хладното дърво. Изминаха няколко минути, преди да се отпусне и да възвърне спокойното изражение на лицето си. Постепенно усети как обръчът, който стягаше дробовете ѝ така, че ѝ пречеше да диша, се отпуска и ѝ позволи отново да си поеме дъх. Докосна леко нежните мускули отпред на шията си, които я боляха.

Искаше ѝ се да се разплаче. Но тя не плачеше. Никога. Огледа познатата стая с висок таван и белосани стени, многото закачени портрети и се зачуди защо в присъствието на Артър не чувстваше и частица от вълнението и тръпката, каквито почувства в мига, когато Тримейн беше притиснал насила тялото ѝ до своето.

Би трябвало да се чувства оскърбена, а не да изпитва това вълнение. Господ да ѝ е на помощ, но не се знаеше какво можеше да се случи, ако Артър не беше влязъл в стаята и не ѝ беше напомнил колко близо беше до бедата.

Затворила отново очи, тя почувства пак ръцете му върху себе си. Пръстите му, чието докосване изгаряше кожата на врата ѝ. Ароматът на голата мускулеста плът проникваше в ноздрите ѝ в онези безкрайни секунди, когато я беше притиснал до себе си.

Без да мисли, тя докосна косата си, която се беше измъкнала от гребените, изработени от слонова кост, по време на боричкането с Тримейн. После се намръщи и се упрекна, че се поддава на суетата.

Господи, внезапно я обзе такова отчаяние! И страх. Колко глупаво! Да пропилее най-хубавите години от живота си влюбена в мъж, който беше само плод на нейното въображение. Колко мъже, прилични, скромни, солидни, мъже като Артър и още десетки други, които работеха за баща ѝ, бяха нейни обожатели. Но тя ги беше отпращала през всичките тези години, защото те не можеха да се сравняват с капитан Брендън Тримейн?

През всичкото това време тя беше чакала и бе копняла за това специално нещо — докосването, целувката. Искаше фойерверки, по

дяволите. Фойерверки! Блестящо многоцветие, потоци червена и синя светлина, които да изпълнят тялото ѝ с енергия, да накарат сърцето ѝ да забие лудо, да се случи така, както се описва в романите: „той пробуди страстите ѝ“, или „тя падна в несвяст от силата на неговите пламенни целувки“.

Беше на двадесет и седем години и още не беше целувана.

Само преди минути... ако Артър не беше влязъл с очи, жадни за кръв, като някой от войниците от батальона на Тримейн, тя можеше да бъде...

Не. Тя не можеше да го направи. Съвестта ѝ проговори.

Беше нарушила две от правилата на баща си: никога, при никакви обстоятелства, не трябва да оставаш сама в стаята със затворник, на когото не можеш да имаш доверие и никога не бива да изпаднеш в положение да се отбраняваш, било то от него или от самата себе си.

Никога не се доверявай на затворник — този затворник, този мъж, пред когото тя губеше самоконтрол, щом той само стиснеше ръката ѝ. Никога. Никога. Дори някога той да е бил прославен герой!

ГЛАВА 7

Никое момиче не трябва да позволява на едно момче да се държи твърде фамилиарно, като си играе с ръцете ѝ или с пръстените ѝ, да докосва къдриците ѝ или да обгръща кръста ѝ с ръка.

Такава неблагоприятна интимност не трябва да бъде толерирана. Нито един джентълмен не би се опитал да стори това, нито една лейди не би го позволила.

„Здрав морал и
добри маниери“

Неизвестен автор,
1873 година

Марджъри Фиш бе привикнала на разкошен живот. Или поне беше свикнала с лукса, преди да се премести в Нов Южен Уелс заедно с много по-възрастния си съпруг — уважавания някога уважавания лорд Фиш от Балмърланд Хол в Есекс, титла, която била купена, както се говореше, за порядъчната сума от десет хиляди лири, за да може лорд Фиш по-успешно да ухажда своята обична, влюбена в ранга, в чина, в титлата Марджъри Гудхю. Пет години по-късно той беше продал имението Балмърланд на един живеещ близо до тях богаташ. Опакова вещите си и заедно със своята съпротивляваща се съпруга-флиртаджийка напусна страната с първия попаднал му кораб, без да държи сметка къде щеше да го отведе. Слуховете гласяха, че бързото му заминаване имало връзка с нежеланието му да се срещне на дуел с любовника на жена си. Бронте не се съмняваше в достоверността на този слух.

Тя подреди върху масата порцелановия сервиз за чай с ръчно рисувани червени рози. Преди да погледне към неканените си гости, тя

дълбоко пое въздух, за да се овладее. Едно такова непредизвестено посещение беше несъвместимо с добрите обноски, в добрата стара Англия, дори ако това се отнасяше за Марджъри Гудхю Фиш. Но лейди Фиш не можеше вече да я изненада.

Тя се изкашля, за да освободи стегнатото си гърло, наля златистата течност в чашите и каза:

— Какво казахте, лорд Фиш?

Лорд Фиш прекоси стаята, в която нямаше много мебели. Беше облечен с избеляло червено сако с изтъркани червени ревери и изглеждаше развълнуван повече от обикновено, когато погледна към незаинтересованата си съпруга. Овехтелият вид на този мъж не можеше да предизвика на симпатия у Бронте. Като много други, пропътували дългия път от Англия до Нов Южен Уелс с надеждата да преуспеят, но скоро откриваха, че бързо затъват в плаващите пясъци на несбъднатите надежди и мечти, така и лорд Фиш правеше всичко, което беше по силите му, за да създаде за себе си фалшива представа за своя небивал успех и благоденствие, без да може да измами никой друг, освен себе си.

— Бяхме много натъжени, когато узнахме, че наскоро при раждане е починала една млада жена. Разбира се Марджъри и аз се почувствахме задължени да предложим на детето топлината и сигурността на един любящ, щастлив и преуспяващ дом.

— Разбирам голямото ви желание да имате дете, сър — отговори Бронте толкова вежливо и съчувствено, колкото можеше.

Лорд Фиш обърна застаряващото си лице към нея и се усмихна леко.

— Не, скъпа, не мисля, че ме разбирате. Или поне не напълно. Аз не съм вече млад, госпожице Хавиланд. Чаках дълго време, преди да загубя всяка надежда да имам свой собствен син... — той отново хвърли поглед към съпругата си, която междувременно беше станала и отишла до прозореца и сега гледаше какво става в двора. Бронте подозираше, че за лейди Фиш беше много по-забавно да зяпа работещите затворници, отколкото да се любува на лудуващите деца.

— Бебето е само на няколко дни, милорд. Сам разбирате, че не мога да разгледам молбата ви, преди детето да навърши месец и половина — задължителния период. Може би тогава отново трябва да дойдете...

Тя не можеше да разгледа молбата му, независимо от възрастта на детето, и лорд Фиш го знаеше. Докато повечето домове, много по-малко уважавани от Сент Клуни, биха посрещнали с радост всяка възможност да се отърват от децата сираци, Бронте беше известна със стриктното спазване на предписанията, оставени ѝ от майка ѝ, която беше работила честно и почтено за подобряване положението на сираците и които беше публикувала, преди да почине.

„Никое дете, без изключение, не може да бъде осиновено от семейство, чиито възможности да гарантират финансова осигуреност и стабилна, любяща обстановка са съмнителни.“

Уви! Лорд Фиш беше един от многото аристократи-фермери, чиито възвишени стремежи за успех в Нов Южен Уелс бяха подкопани до такава степен, че буквално трябваше да се бори да преживее. Не беше трудно да се види, че когато ставаше въпрос за „стабилна любяща обстановка“, лорд Фиш и съпругата му търпяха пълен провал.

Но това не беше единствената причина. Докато лорд Фиш, поне външно, се показваше малко по-сговорчив и внимателен към съпругата си, Бронте беше наясно, че толерантността му свършваше, когато дойдеше ред да се разправя с работниците си. Той беше строг, дори жесток господар. Тя просто нямаше да позволи едно дете да бъде отгледано в такава обстановка.

Накрая Марджъри се отстри от прозореца и придружи думите си с блудкава усмивка.

— Докато съпругът ми изцяло е отдаден на мисълта за детето, то аз, признавам си, съм по-заинтересована от наемането на още мъже за фермата ни. Баща ви спомена, че имате доста работници и може да ни преотстъпите някои от тях.

Лорд Фиш изсумтя неодобрително и излезе от стаята, като тръшна вратата зад себе си. Марджъри сви рамене, събра полите на светлолилавата си атлазена рокля в ръка и отиде до другия прозорец, откъдето започна да наблюдава работниците — също като котка, която дебне полска мишка. Кестенявата ѝ коса, навита и вдигната на кок, приличаше на пламък, осветена от следобедното слънце, което струеше през прозореца. Както винаги ароматът на виолетките, втъкнати в косата ѝ, изпълни стаята, сякаш вътре имаше леха пролетни цветя. И дрехите ѝ... Бронте подозираше, че изисканият гардероб на лейди Фиш поглъщаше всяко спестено от съпруга ѝ пени.

— Разбирам колко е необходима помощ на съпруга Ви, лейди Фиш. Обаче в момента е много трудно...

— Има един мъж, който ме интересува особено много — лейди Фиш леко докосна косата си и се усмихна на отражението си в стъклото на прозореца. Преди Марджъри да заговори отново, Бронте вече предугаждаше какво ще каже. — Брендън Тримейн — каза спокойно Марджъри, като че ли да произнесе името му беше също толкова лесно, колкото да каже и собственото си име.

— Невъзможно — отговори Бронте, стресната и малко смутена от страстта, която вложи в думата.

Марджъри повдигна вежди и стисна устните.

— Той е много болен — побърза да обясни Бронте.

— Просто сега е невъзможно да бъде транспортиран...

— Разбирам. Но той ще се оправи скоро, нали?

— Правим всичко, което е по силите ни — преглътна Бронте и погледна към вратата. Помисли си, че Брендън лежи в една от съседните стаи.

Без да сваля погледа си от Бронте, Марджъри се приближи до един стол в другия край на стаята и разпротря полите на роклята около краката си.

Бронте ѝ подаде чашата чай и лъжичката, а Марджъри се отпусна в богато украсения стол.

— Представете си, Брендън да бъде тук! Не мога да повярвам, че това е истина. Когато баща ви ми каза...

— Моят баща?

— Снощи... Отби се за малко вкъщи, за да види Джилс разбира се — нещо във връзка с онези ужасни мъже, които са избягали миналата седмица. Но това няма значение. Не мога да ви опиша смайването си, когато чух, че той е в Нов Южен Уелс. Какво нещастие! Бях още по-слисана, когато научих, че го държите в дома си, докато се възстанови. Колко удобно... за всички...

— Не бих нарекла нещастник един убиец и изменник.

Марджъри я погледна замислено.

— Не мога да си представя, че е извършил измяна. Убийство... Да кажем, че по природа той винаги е бил... — тя потърси подходящата дума тя. Изглеждаше така, сякаш намираще забавна идеята, че Тримейн беше престъпник. — ... непостоянен и много

жизнен — сети се накрая тя. — Сприхав. Мисля, че нашата кралица и страната ни трябва да благодарят на Бога, че той насочи енергията си към враговете ни. Но измяна... — прогони тази мисъл от главата си тя. — Сигурна съм, че той трябва да е имал някаква причина.

— Дворът явно не споделя убеждението Ви — Бронте наля още чай в чашата ѝ. — Колкото за желанието Ви да осиновите дете...

— Какъв срам и каква загуба за страната ни — да се лиши от такава изключителна личност — прекъсна я лейди Фиш. — Не сте ли съгласна с мен, скъпа? Вие трябва да сте разочарована повече от всички.

— О? — с маниера на незаинтересована икономка Бронте премести бронзовия държател за карти с формата на зайче и го постави в края на масата, близо до стола си.

— Показвахте толкова гръмогласно възхищението си от капитана. Мога да си спомня многобройните случаи, когато занимавахте присъстващите на събиранията по разни поводи с приказки за неговите приключения и героизъм, проявен в една или друга страна — истории, публикувани в „Лондон Таймс“. Баща ви спомена, че сте имала албум с изрезки...

— Бях дете, лейди Фиш. Всички деца имат своите кумири. Просто го уважавах и почитах, както и цяла Англия... някога.

— Всички жени в Англия със сигурност. Казах ли ви, че познавам добрия капитан от доста време?

Бронте се намръщи и започна да си играе с кърпата. Не искаше да остане тук, понасяща компанията на една жена, която тя нито харесваше, нито уважаваше. Но доброто възпитание задължаваше домакинята да отдели поне половин час за гостите си.

— Да, срещнахме се преди няколко години на един бал. Какъв скандален флирт! С изключение на битките, сигурна съм, че капитан Брендън не взима нищо на сериозно. В това число и метресите си.

Бронте стана от стола си.

— Очевидно го познавате добре.

— Много добре — сви рамене лейди Фиш, стана и тръгна към вратата. На прага спря, обърна се и се усмихна студено на Бронте.

— Наистина, няма да ви безпокоя повече с досадното настояване на моя съпруг за осиновяването. Разбира се вие не трябва да му казвате това.

— Разбира се — отговори Бронте. — Като се има предвид, че никога не съм одобрявала тази идея.

Марджъри присви леко очите си и се усмихна.

— Радвайте се на компанията на добрия капитан, скъпа моя Бронте. Аз наистина ви завиждам — като каза това, тя излезе, но в стаята остана ухание то на парфюма ѝ.

ГЛАВА 8

Пред своите равни, човек трябва винаги да показва спокойно държание, без значение колко тежко и дразнещо може да е положението.

„Добрите обноски“
Томас Ембли Осман,
1884 година

Затова, Господин Креншоу, мисля, че е наложително в най-скоро време да бъдат набеязани стриктни мерки, за да може да се справим с непристойната ситуация в „Скалите“ — убежище на отвратителна поквара на човешкия дух, което само по себе си е престъпление.

Бронте потопа перото в мастилницата и погледна към запаления стенен свещник, а после сведе поглед към няколкото предмета — спомени от Англия, които лежах на масата.

Нейният любимият и най-скъп спомен беше една лъскава розова чинийка, увековечаваща сватбата на Виктория и Алберт. Кралицата, облечена в сватбените си одежди с дълго бяло було, бе седнала на трона си, а Алберт беше облечен в кралската си униформа с еполети и шарф. Изглеждаха идеалната двойка — булка и младоженец. Обичта на Виктория към Алберт беше широко известна и всяка млада жена в цивилизования свят мечтаеше да бъде щастлива като нея.

Бронте отново натопи перото си в мастилницата и се помъчи да се съсредоточи върху работата си, а не да мисли за Англия и за влюбени двойки, които си подхождат.

Ако някога се бе поддавала на меланхолия, то беше точно сега, когато си мислеше за всички онези жени в Англия, които без съмнение чакаха с нетърпение любимите им да ги изведат на разходка и да им

подарят цветя. След това сигурно щяха да се върнат у дома, да седнат на прилично разстояние един от друг на канапето и да водят един-два часа приятен разговор. Може би щяха да разглеждат сбирките от гравюри и карти или списания за архитектура и ботаника. И, разбира се, тя щеше да поразии и впечатли своя любим с уменията си да свири на пиано или на арфа.

Бронте нямаше нито пиано, нито арфа. Тези музикални инструменти бяха твърде голям лукс, за да бъдат превозени с кораб през целия път до Нов Южен Уелс — поне за нейния баща беше така.

Тя поклати глава. Какви глупави мисли се въртят в главата ѝ.

По мое мнение, сър, превъзпитаването на всички тези жени, да не говорим за мъжете, трябва да започне с образованието им и най-вече с преподаването на елементарни правила на светско поведение и държание. Повечето жени, без да се интересуваме от злочестия им произход, биха посрещнали с радост възможността да се самоусъвършенстват и да превъзмогнат истинските или въображаеми пречки, които имат по рождение, класови различия и възпитание. Предлагам на тези жени да бъде дадена възможност да изучат „Ръководство за добро държание“, написано както за младежите, така и за тези, които не са обръщали внимание на това досега. Предлагам Ви, сър, да наложите спазването на законите за добро държание и тогава ние (хората като цяло) ще постигнем коренна промяна в това тревожно време. Добрите обноски са много по-важни от законите, защото до голяма степен от тях зависи законността.

Бронте остави перодръжката си, изчака докато мастилото изсъхне достатъчно и мушна писмото до Креншоу в горното чекмедже на писалището си.

Задължение номер едно беше свършено. Идваше ред на задължение номер две — да занесе подноса с вечерята в стаята на затворника.

Тя излезе от стаята и се отправи със сигурна крачка към кухнята, където готвачът вече беше поставил върху подноса агнешки котлети, лютеница, топъл хляб и лимонада. Бронте му благодари и сподели, че ще им липсва — както на нея, така и на баща ѝ — когато той ги напусне. После заяви, че ще им бъде трудно да намерят друг толкова добър готвач като него. Като изправи рамене, тя тръгна надолу по коридора към стаята на Тримейн.

И се спря.

Затвори очи.

Пое дълбоко дъх.

— Това е мой дълг — измърмори на себе си тя. Задържа подноса с едната ръка и отвори вратата с другата.

Тримейн изглежда беше заспал.

Добре. Щеше да остави подноса.

Да, щеше да остави подноса и да излезе.

Веднага щеше да излезе от стаята.

Тя продължи на пръсти и постави подноса на масата до портрета — миниатюра. Свъсила вежди, Бронте взе портрета и го занесе до масата, която се намиреше в другия край на стаята, до прозореца, и го постави там, където и беше стоял през последните две години. Беше ли помръднал Тримейн? Изглежда, че не... и защо ли?

— Здравейте! — гласът му я стресна, тя подскочи и така се блъсна в масичката, че миниатюрата падна върху дантелената покривка. Тримейн я гледаше със сънени очи.

— Вие сте буден? — каза тя.

— И гладен.

— Обичате ли агнешко?

Той кимна с глава.

— А лютеница?

— Любимото ми ядене.

Тя хапеше долната си устна.

Тримейн се повдигна на лакти и се опита непохватно да оправи възглавницата си. Бронте се протегна, за да му помогне. Пооправи пухената възглавница, но правеше всичко възможно да държи очите си настрана от гъстата черна коса, която станала доста дълга и падаше отзад на врата му.

Бронте го наблюдаваше как се отпуска на възглавницата, а върху измъченото му лице се появи израз на облекчение.

— Доктор Симс казва, че кракът ви се оправя добре — отбеляза тя.

— Обсъждахме некомпетентността на доктор Симс миналия път. Бронте отстъпи сковано назад. Тя гледаше мълчаливо храната. После той взе кърпата за хранене от нея и се усмихна с добре познатата ѝ усмивка.

— Мисля, че ще се оправя сам.

Тя кимна с глава и тръгна бавно към вратата.

— Обаче — каза той и тя се спря, — човек никога не може да бъде сигурен. Може би, ако останете за миг...

— Ами... аз... — изкашля се тя. — Предполагам, че няма да ми навреди, ако остана само за минута. Само че, ще оставим вратата отворена, ако не възразявате.

Бронте отиде до стола в другия край на стаята и седна. Коленете ѝ бяха прибрани, а стиснатите една в друга ръце лежаха в скута ѝ.

Брендън изпи лимонадата и избърса устни с кърпата с избродиран монограм. Сега, когато вниманието му беше съсредоточено върху храната, Бронте можеше да го разгледа спокойно. Дългата му черна коса, паднала над челото му, отново привлече вниманието ѝ.

— Не мога да остана повече — каза накрая тя.

— Защо?

— Имам планове за тази вечер.

Той повдигна сините си очи.

— Не ми го казвайте. Накрая сте се съгласила отново да се видите с него.

— Моля?

— Елисън.

— О! — отпусна ръце тя и изпъна пръстите си. Дланите ѝ бяха овлажнени. После пак ги сви в юмрук. — Не, не е Артър.

— Тогава има някой друг?

Тя поклати глава.

— Сигурно има някой по-специален. Защо иначе ще изглеждате толкова хубава тази вечер?

Усети топлина да залива бузите ѝ. Тя тръгна към него онемяла, а сините му очи я гледаха изпитателно над чинията.

— Така, кажете ми, госпожице Хавиланд, как обикновено прекарвате вечерите си?

— Чета през по-голямата част от вечерта — изкашля се тя. — Или двамата с баща ми обсъждаме текущите работи.

— Свързани със затвора, предполагам.

Тя кимна с глава.

— Изглеждате много привързана към баща си.

Тя отново кимна с глава.

— А майка Ви?

— Тя почина.

— Но двете бяхте близки?

Тя кимна с глава.

— Много приличате на нея.

Тя повдигна вежди. Брендън посочи към миниатюрата с вилицата си.

— О, да. Само че тя беше много по-красива от мене.

— Не мисля така.

Бронте отметна назад една къдрица, паднала на челото ѝ.

— Разкажете ми за нея.

— Двамата с баща ми бяха много влюбени един в друг. Тя беше умна, духовита, мила...

— И притежаваше дух.

— Да.

— Истинска дама, няма две мнения.

— Да.

— Щеше ли да одобри Артър?

— Артър? Какво искате да кажете?

— Той иска да се ожени за вас... Знам, че баща ви иска да ви види щастлива.

— Аз съм щастлива, господин Тримейн. Не е необходимо да се омъжвам, за да постигна щастието.

— Не мога да си представя, че някой, който не е мирисал слънчева светлина и не е газил бос в калта, може да бъде щастлив.

Бронте се размърда на стола си и сведе поглед към пода. Какво, за Бога, правеше той, чудеше се тя. Подиграваше ли ѝ се или искаше да

я подразни? Или може би беше решил да я смути и обърка, като флиртува с нея? Или част от развлечението му се състоеше в това да ѝ завърти главата и тя наивно да се поддаде на чара му?

Като свъси вежди, тя погледна върха на обувките си и забеляза плика под леглото. Благодарна, че е намерила повод да отвлече вниманието му, тя скочи от стола и се наведе да го вземе. Беше същото писмо, което, му беше донесла предния ден.

Брендън повдигна вежди, когато тя постави писмото върху подноса с храната. След това тя се върна до стола си. Известно време той остана неподвижен. Гледаше пожълтения плик, докато бавно дъвчеше хапката си. После внимателно постави вилицата върху празната чиния на подноса.

— Донесох ви го вчера — побърза да обясни тя. — Предполагам, че в цялото онова... хъм... вълнение... сте го забравили за него...

Той го взе. Когато започна да отваря внимателно плика, Бронте като хипнотизиране не откъсваше очите си от мургавите му здрави ръце. Печатът отдавна беше унищожен. Повечето от буквите на адреса върху тънката хартия на плика също едва се четяха, почти унищожени от влагата в трюма на кораба, с който беше пътувало писмото.

Въпреки това Бронте беше забелязала, че почеркът е женски. Накрая тя се осмели да повдигне очи и да срещне неговите. Почувства как краката ѝ омекват, как слабостта бавно се разлива във вените ѝ като живак. Имаше нещо в изражението на лицето му, което показваше скръб... и съжаление. Тя взе подноса от скута му и го постави настрана. За част от секундата ѝ се стори, че нощта тихо се спуска в стаята и тънките ѝ сенки ги обгръщат като плащ. Тя драсна една кибритена клечка и запали газената лампа. Оранжевата ѝ светлина обагри лицето на Тримейн. Косата му беше като синьо-черен облак, близнат от меден пламък. Тя разбра, че още веднъж е нарушила правилата — беше флиртувала с един затворник. Защо не си тръгнеше още сега? Да отиде в стаята си, при книгите си, при зайчетата си и да брои минутите, докато баща ѝ се върне, за да може после да го отегчава с монолози колко е важно жените да се образуват и обучават в етично държание и така да им се даде възможност да се превъзпитат. Но мисълта да се върне в стаята си я изпълваше с безпокойство.

Вместо това тя отиде до прозореца и се загледа в бялата луна, която плуваше над върховете на евкалиптовите дървета.

— Госпожице Хавиланд — каза Тримейн.

— Сър — не свали погледа си от луната тя.

— Изглежда, че не се чувствам много добре. Ще възразите ли, ако ви помоля...

— О, разбира се — забърза тя към леглото. Взе под носа и тръгна към вратата.

— Не това имах предвид — гласът му я накара рязко да спре. Като погледна към него през рамо, тя видя, че Брендън беше взел писмото. — Ще имате ли нещо против да ми го прочетете?

Тя с неохота остави подноса и тръгна с несигурна крачка към леглото. Очите ѝ бяха приковани в писмото, което той държеше в ръка. Не поглеждаше нито към очите му, нито към устните му, които продължаваха да се усмихват с онази странна усмивка, която я караше да се чувства така, като че ли някаква пеперуда пърхаше в стомаха ѝ.

Бронте взе спокойно плика от ръката му. Внимаваше да не го докосне. О, не! Не ѝ беше приятно да чете чуждо писмо.

С писмото в ръка, тя се наведе по-близо до светлината, като мобилизира силите ѝ, за да разчете написаното, защото буквите се размазваха пред очите ѝ. Тя се изкашля. После си пое въздух.

— *Скъпи мой, Брендън* — започна на и лицето ѝ пламна. — *Изминаха две седмици, откакто ти казах сбогом* — гласът ѝ започна да трепери. — *Не мога да ти опиша каква мъка изпитва сърцето ми при мисълта, че никога вече няма да те видя.* — Ръцете на Бронте трепереха. Тя присви очи и наклони листа към пламъка, с надеждата, че така ще може да разчита по-добре полуизтритите, зацапани с мастилени петна криволици на Тримейновата... Приятелка? Любовница? Метреса? *Годеница!*

— Приближете се — каза той и Бронте има неблагоприятното да вдигне погледа към него. — Бих искал да чета заедно с вас — обясни той. После се пресегна към лампата, поставена на масата, и я приближи до себе си.

Тя премигна, задъха се и започна да прелиства трудно отделящите се листа. Към края почеркът не беше толкова нечетлив. Бронте отиде по-близо до леглото и се наведе към светлината с протегнат към него лист, така че фактически двамата се оказаха, както се казва, буза до буза. Очите им бяха вперени върху листа, който така ужасно се тресеше в разтрепераните ѝ ръце, че думите сякаш

подскачаха и се разбъркваха. Тримейн хвана нежно китката ѝ и без да вдига погледа си, каза:

— Отпусни се, любима. Няма да те изям... Обещавам.

Бронте затвори очи. Чувстваше как всеки нерв в тялото ѝ се напруга при допира на топлата му ръка. Измина минута, преди да бъде в състояние да поеме дъх.

И затова, въпреки желанието ти да не се забърквам в тази трагична история, аз участвам с всяка своя фибра и ще продължа да го правя, докато вярвам, че мога да ти помогна. Няма да спра, докато не науча истината, докато не заявя тази истина на цяла Англия и на целия цивилизован свят. Ще се боря до сетен дъх, за да докажа, че си невинен. Скоро, кълна се, ти ще се върнеш при нас. Дотогава ти оставам изцяло вярна.

Твоя Клариса

Бронте си пое дълбоко дъх и го задържа, докато дробовете започнаха да я болят. Продължаваше да се взира в пожълтялата от времето страница. Опита се да си представи как изглежда жената, написала тези думи и така смело заявила, че вярва в невинността на Тримейн.

Трябва да е красива. Вероятно е образована. Безспорно — много женствена. Една прекрасна английска роза, която е свикнала да танцува и да споделя трапезата с кралски особи — скъпата хартия бе доказателство за това. Очевидно тя беше лоялна. И смяташе, че той заслужава тази лоялност.

ГЛАВА 9

Това, което повечето жени харесват в мъжете е галантността, но не дворцовата и контешка галантност, а тази, която се обуславя от смелостта, самоувереността, мъжеството, решителното и изискано държание.

Държанието на мъжа е най-важното нещо; то печели десет недосегаеми жени, докато външността и умът му могат да спечелят само една.

Писмо-послание на
Титкоум до младите хора,
женени и неженени,
омъжени и неомъжени,
1858 година

Бронте беше застанала до отворения прозорец в училищната стая и гледаше навън. Смътно долавяше ударите на чука и стъргането на триона, както и гласовете на работниците, които от време на време си разменяха по някоя дума в миговете, когато ревът на Джони Търпин, който ги ругаеше безмилостно, не ги заглушаваше. Дори хихикането и шепотът на децата достигаше до съзнанието ѝ като бръмчене на насекоми, тъй като мисълта ѝ беше заета със спомена от изминалата нощ. Писмото.

И това обезпокояващо чувство, което се зароди у нея. Изключено беше да е ревност. Или завист. Или разочарование.

— Бронте? — някой дърпаше полата ѝ. Бронте погледна надолу. — Кога ще се върне господин Тримейн? — попита детето.

— Скоро, надявам се. Той вече е много по-добре.

Момчето ѝ подаде една миниатюрна фигурка на кенгуру, направена от глина.

— Направих я специално за него — каза то.

Бронте усмихната коленичи и взе фигурката. После целуна свежата бузка на хлапето и то се сгуши в нея.

— Не искам да заминавам и да живея далеч от теб — каза то. — Обещай ми, че няма да им позволиш да ме вземат. Обещавах ли?!

Тя го притисна по-силно, целуна го по челото и с наслада вдъхна аромата на кожата и на червената му като морков коса. Но най-много ѝ харесваше усещането от малките му ръце, които я стискаха толкова силно.

— О, скъпо мое момче — пошепна до ухото му тя. — Не искаш ли да имаш хубав дом?

— Това е моят дом! Не искам друг! Моля те, не ме изпращай на друго място. Моля те!

Бронте се намръщи и погледна в уплашените детски очи.

— Сами, защо така внезапно ми говориш за заминаване?

— Всички деца, когато станат големи като мен, си отиват. Винаги онзи лош мъж идва, винаги и ги отвежда оттук и те никога не се връщат. Не искам да заминавам. Не искам!

— Шшт — притисна го отново до себе си тя, целуна го и го залюля, докато детето се успокои.

— Какво има, Сами? — попита Бронте — Моля те, кажи ми?

Той подмъкна и отърка носле в рамото ѝ.

— Всички, които обичам, винаги ме оставят.

— Кой те е оставил, Сами?

— Господин Тримейн — Елизабет погледна към Бронте над очилата си.

— Той беше мой приятел и сега си отиде — обясни Сами.

— Не е отишъл далеч. Отново ще го видиш.

— Обещавах ли?

— Да — Веднага щом оздравее.

Сами отново се сгуши в нея.

— Знаеш ли какво?

— Какво?

— Искан ми се ти да бъдеш моята майка — Бронте се усмихна и го притисна към себе си. — Знаеш ли какво още искам?

— Каж ми.

— Господин Тримейн да бъде мой баща.

Брендън я наблюдаваше как върви по пътя — с отмерена крачка и полюляваща се около бедрата ѝ пола. В този късен следобед краката ѝ вдигаха малки облачета прах в напечения от слънцето въздух. Облечена цялата в бяло, тя сякаш беше видение. Дългите ѝ стройни крака се движеха непринудено. Носеше шапка, за да предпази лицето си от слънцето, завързана с бледосиня панделка под брадичката ѝ.

В мига, в който го видя, Бронте намали ход и се спря. Без да помръдне, тя стоеше в средата на набраздения от коловози каруцарски път. Дивите цветя, които растяха по пътя навеждаха нежните си главички. Като направи една гримаса, той протегна крака си и стъпи върху стъпалото, облегнат с лакът на портика на верандата.

Бронте изчака малко и тръгна към него, но вече не пристъпваше толкова непринудено. Тялото ѝ се беше сковало и това личеше отдалече. Брендън не направи нищо, не каза нищо, само я наблюдаваше и се чудеше как може да изглежда така дяволски свежа в тази безбожна горещина. Накрая тя стигна до портика.

— Добре дошла вкъщи — поздрави я той.

— Вие сте станал? — погледна тя към голите му крака.

Беше бос. За да обуе панталона си, беше отрязал единия му крачол, защото иначе не можеше да пъхне в него подутия си, бинтован крак. Беше отрязал и другия, за да ги изравни, и сега се хилеше, защото знаеше каква ще бъде реакцията на Бронте, когато го види така нагласен.

Но тя го изненада. Не каза нищо. Но какво приятно разочарование. Нали?! Беше чакал цял ден, за да чуе неодобрението ѝ.

— Тежък ден, госпожице Хавиланд?

Лицето ѝ не издаваше чувствата ѝ.

— Да — отговори накрая тя.

— Предполагам, че строежът напредва добре.

Тя кимна с глава, развърза панделката на шапката си и я свали от главата си. После започна с нея да разхлажда лицето си. Накрая отговори:

— Строежът напредва много добре. Или поне толкова добре, колкото може да се очаква при това стечение на обстоятелства.

— А какви са обстоятелствата?...

Бронте погледна към ниско залязващото слънце и присви очи.

— Тази проклета горещина — гласът ѝ прозвуча уморено. — Не е валяло от месеци; мъжете... — поклати глава тя. — В действителност тях не ги е грижа — очите и срещнаха неговите. — За тях, господин Тримейн, строежът на сиропиталището е просто едно наказание. Задължение. Начин да бъдат принудени да дадат нещо на обществото, от което те само са взимали. Изобщо не се замислят какво значение има това за децата.

— И какво значение има?

— Сигурност, сър. Дом... доколкото може да се говори за сигурност, като имаме предвид обстоятелствата.

— Какви по-точно?

— Всички ще напуснат това място, когато навършат шест години. Ще бъдат натоварени на някой кораб като малки самуни хляб и закарани в Сидней или Мелбърн, а може би дори в Лондон, за да бъдат изложени на показ пред преуспяващи бъдещи родители. Ще бъдат строени в редица като малки войници, опитващи се да преминат успешно прегледа пред добронамерените бездетни брачни двойки, които ще минават покрай тях, за да избират, изпаднали в отчаяние, идеалното дете. Не мисля, че вие или дори аз, можем да разберем разочарованието, което сигурно изпълва малките им души и сърца, докато преминават през целия този ужас.

Изражението на лицето ѝ накара Брендън да свъси вежди. Бронте погледна надолу по пътя към сиропиталището. Устните ѝ бяха стиснати. Ръцете ѝ бяха свити в юмруци.

Мърей се показва на вратата. Носеше поднос, върху който бяха наредени чаши, пълни с току-що извадени от фурната сладкиши чинии и кана с разхладително питие. Уонг дойде забързан откъм ъгъла на къщата, а в ръцете си държеше бяло зайче с черни петна. Брендън знаеше, че всяка вечер Бронте си играеше със своя любимец. Изглежда това беше един опит да намали бремето на отговорностите.

Мърей сипа лимонада в чашата ѝ. Тя кимна с глава и той наля една чаша и на Брендън. Тя отново го изненада — седна на стъпалото до него, остави шапката си и разстла полата си върху прашните си ботуши. Лека вълна от аромат на лавандула докосна ноздрите му. За миг погледът му се спря върху ухото ѝ, разглеждайки деликатната му

форма и мъничката перла — обица. После си наложи да отмести погледа си.

Уонг подаде зайчето на Бронте. Обикновено увисналите му уши трепнаха от възторг, а пухкавата му опашка помръдна. Бронте се разсмя. Само един гърлен, нежен, тих звук.

Брендън усети как тялото му се напрегна, докато нейното се отпусна. Очите ѝ се затвориха, лицето ѝ се повдигна така, че мекото слънце огряваше влажната кожа на лицето ѝ. После зарови лице в бяло-черната козина на зайчето. Брендън отпи от лимонадата си, но не посегна към сладкиша. Накрая зайчето скочи от скута на Бронте и се шмугна в близката цветна леха, където застана на задните си лапички и започна да души въздуха.

— Знаете ли — каза Бронте, — че тази страна е една от малкото, в които зайците нямат естествени врагове? Можете ли да си представите да живеете в един свят, където опасността е напълно изключена? Знаете ли, че освен моите, в Австралия няма други зайци?

— Не — усмихна се той. — Не знаех.

— Трябва да ви се вижда странно, че ги обичам толкова много... имам предвид зайците.

— Да, може би. Малко.

Тя повдигна вежди и прекара пръста си по ръба на изпотената чаша.

— Знаете ли, те са тихи животинки. Разбира се, ако не са наранени или разтревожени. Привързват се силно и се поддават лесно на дресировка. Гледайте.

— Байко — Извика нежно тя и като изду устните си, издаде звук сякаш се целуваше от разстояние. — Ела тук.

Зайчето се подаде между цветята. Ушите му бяха вирнати, нослето му помръдваше, после изчезна, за да се появи след малко и застана до краката ѝ, отперило към нея преливащи от обожание очички. Бронте му даде едно малко парченце от сладкиша.

Брендън се засмя. Бронте се изчерви. Те стояха мълчаливи и гледаха залязващото слънце, което багреше с пурпур небето. Накрая Брендън попита:

— Обикновено какво правите по това време на деня, госпожице Хавиланд?

Тя сви рамене и подаде още едно парченце сладкиш на гладното зайче.

— Чета. Това ми помага да се отпусна. Или се разхождам.

— Къде?

— Има едно място, където отивам... когато искам да бъда сама.

— Разкажете ми за него.

Тя отхапа от сладкиша, без да обръща внимание на трохите, паднали върху полата ѝ.

— Една къщурка недалеч оттук. От години в нея не живее никой. Ние живеехме там, когато пристигнахме. Беше запланувана за къща на надзирателя, но майка ми заяви, че тя сама може да управлява фермата, за да пестим пари.

— И естествено вие следвате нейния пример.

— Опитвам се.

— И успявате добре.

— Много добре, мисля.

Тя не го гледаше, а продължаваше да похапва от сладкиша си.

— Ще ме заведете ли там?

Бронте погледна към зайчето, което беше започнало да копае яростно в градината.

— Кракът ми трябва да се раздвижва — обясни той.

— Това е невъзможно, разбира се — тя изтръска трохите от полата си и остави останалото парче от сладкиша в чинията. — Вие сте затворник, господин Тримейн.

— Едва ли бих могъл да избягам. Не и с този крак.

— Къщата е доста далеч оттук. Такова натоварване няма да се отрази добре на крака ви.

— Ако ми позволите да се облягам на рамото ви, нищо няма да ми стане.

По лицето и врата ѝ изби червенина.

— Започвам да се отегчавам, госпожице Хавиланд. Не съм свикнал на такъв лек живот.

— Но това просто не е възможно — заяви твърдо Бронте, едва ли не сърдито.

Внезапно тя се изправи. Когато се обърна и тръгна към вратата, полата ѝ докосна ръката и рамото му. Той можа да зърне глезена ѝ. До вратата тя се спря и се обърна.

— Вие сте затворник, сър. Никога не забравяйте този факт.

Той не отговори. Отчупи парченце сладкиш и го подаде на зайчето, което душеше босите му крака. На запад слънцето се крепеше върху върховете на дърветата — една огромна огнено оранжева топка, зад която хоризонтът чернееше. Здрачът беше просто една прелюдия към мрака, към истинската тъмнина, която щеше да настъпи след два часа.

След като изпи лимонадата си, Брендън остави чашата си и се опита да се изправи, подпрян върху балюстрадата на портика. Потръпна, олюля се, стисна зъби и усети как го облива студена пот. Накрая успя, облегна се на парапета и трескаво си пое дъх.

Вдигна глава и видя, че Бронте стои на прага, хванала в ръка шапката си, и мълчаливо го наблюдава.

— Видяхте ли? — каза тя с безизразен глас. — Още не сте готов да вървите.

— И няма да бъда, ако не започна да се упражнявам.

— Може би само една кратка разходка.

Бронте сложи шапката на главата си, наклони периферията ѝ над черните си очи, прибра един подал се зад ухото ѝ кичур коса и завърза панделката под брадичката си. Без да забележи одобрителния му поглед, тя прекоси верандата, застана до него, взе ръката му и я постави върху раменете си. После обгърна кръста му с ръка. Бавно и внимателно те слязоха по стълбите и тръгнаха по пътеката.

— Няма да се отдалечаваме много — каза тя.

— Добре — съгласи се той.

Двамата тръгнаха колебливо надолу по коларския път. Пристъпваха по коловозите, издълбани в жълтеникавочервената песъчлива пръст. Болката в крака му беше непоносима, но той беше изпитвал и по-страшни болки, много по-страшни, и тогава не бе разчитал на рамото на Бронте, за да се облегне на него.

А какво изваяно, но силно малко рамо беше това. И упорито. Чудеше се колко ли други мъже, жени и деца беше вдигнала на крак през всичките тези години.

От време на време величествените дървета отстъпваха място на тучни поляни, обрасли с буйна сочна трева, висока до кръста. Тук-там се мяркаха групи кенгуру, които приличаха на стада елени. Те спираха сънливо да преживят, наблюдаваха ги, душеха въздуха и издаваха

слаби звуци, за да ги поздравят. Стотици жълто-зелени папагали какаду, накацали по изсъхналите клони на дърветата, нарушаваха тишината. Хорът от пискливото им цвъртене се носеше из гористата местност. Те прелитаха от клон на клон, махът на крилата им раздвижваше въздуха и разхлаждаше лицата на Бронте и Брендън, като ги засипваше с бели и жълти перца.

След като се скриха зад най-отдалечения от къщата завой, Бронте спря и намести ръката му по-удобно върху рамото си. Тя погледна към тунела в гората, образуван от клоните на дърветата. За миг като че ли се подвоуми, но после се обърна и те пое обратно към къщата.

— Това ли е пътят към къщичката? — попита той.

Бронте не каза нищо.

— Заведете ме там.

— Не.

— Само за малко. Няма да се бавим.

— Аз... не мога.

Той се запъна на пътя със здравия си крак и отказа да пристъпи крачка повече. Тя се обърна към него толкова бързо, че шапката се смъкна от главата ѝ.

— Обещахте ми, че няма да правите никакви глупости.

— Но това не е глупост.

На лицето му грейна усмивка и той закуцука към зеления свод на тунела. Без помощта на Бронте той бе принуден да подскача на един крак. Тя отиде при него и го хвана за ръката.

— Вие сте непоправим, знаете ли?!

— Чувал съм го... от вас... толкова много пъти.

— Най-вероятно е да ви ухапе някоя змия.

— Тогава няма да се наложи да ме носите до вкъщи.

— Това, сър, не е голямо успокоение. Тогава ще бъда принудена да се отърва от тялото ви, преди някой да разбере, че съм ви довела тук сама. Трябва да съм се побъркала. Баща ми здравата ще се ядоса...

— Сигурен съм, че той е свикнал с това досега.

Тя изправи главата си и го погледна. Очите ѝ бяха тъмносиви като опушен метал, а бузите ѝ пламнаха от... какво?

Още преди да стигнат до къщичката, той чу тътена на реката. В сумрака под дърветата влажният въздух приличаше на лека мъгла, увиснала по клоните.

Най-после тя каза:

— Ето я.

Над заплетените клони и листа на лозите се показва покривът на къщичката. Оловните стъкла на прозорци те блестяха на слънцето. Зиданите с кафяв камък стени бяха покрити с лишеи.

Известно време Бронте не каза нищо. Само стоеше и гледаше към малката стара къщурка, а върху лицето ѝ беше изписан копнеж.

— Щастлив ли сте сега? — попита накрая тя. — Хайде, господин Тримейн. Време е да се връщаме.

— Почакайте. Искам да я разгледам и вътре.

— Не — тръсна глава тя и се опита да го обърне. Той се отскубна, залитна и без да обръща внимание на гневното ѝ лице, закуцука сам надолу по тясната пътека. Спря едва пред входа. Един гуцер се приличаше на слънце, излегнал се на дъската под прозореца. Вратата се отвори много леко, само я докосна с пръст. Само ръждясалите панти изскърцаха.

Мислеше, че ще види всичко разрушено от времето — пропаднали тавани и полусрутени стени. Можеше ли да се очаква друго при тази горещина и влага? Смяташе, че ще се изправи пред плесенясала пустош.

Това, което видя, опроверга очакванията му. Разбра, че явно ръката на Бронте беше пипала навсякъде тук — от набраните дантелени пердета на прозорците до копринените покривки с ресни. Малката стая беше уютно и удобно убежище. За миг едно подозрение просветна в мозъка му. Той си помисли, че това малко уютно убежище можеше да бъде използвано като таен път за търгащите.

— Трябва да тръгваме — чу той зад гърба си тихия ѝ умоляващ глас. — Не трябваше да ви водя тук. Против всички правила е...

— Чии правила? На баща ви или вашите?

— И на двама ни. Моля ви. Нека да тръгваме, преди да...

Леко задъхан, той влезе в къщурката. Тялото му беше плувнало в пот от усилията да се движи с ранения си крак. За миг се олюля и сграбчи облегалката на един стол, който за малко не се прекатури. От него се плъзна подвързана с твърди корици книга, която се разтвори и по пода се разпиляха различни по големина листа.

Бронте спря да диша, изтича покрай него, коленичи и започна да събира пожълтелите хартиени изрезки. Брендън беше виждал

достатъчно албуми с вестникарски изрезки, за да съберка папката с нещо друго.

— Съжалявам — каза той.

— Можете да бъдете малко по-внимателен, сър.

— Позволете да ви помогна.

С изпънати рамене, притиснала събраните листа към гърдите си, тя заяви:

— В никакъв случай. Благодаря ви много. Вече направихте достатъчно.

Тя прибра изрезките от статиите в подвързания, пращен албум и се изправи. После отиде в другия край на стаята, отвори най-долното чекмедже на малкото бюро и постави албума вътре. Едва тогава се обърна и го погледна. Беше пребледняла и само устните ѝ имаха цвета на зряла праскова. Очите ѝ бяха като оникс.

— Успокойте се — тихо ѝ каза той. — Искам да ми повярвате, госпожице Хавиланд, пожелах да дойда тук не с някакви непристойни помисли. Нямам навика да прелъстявам девственици.

Устните ѝ се разтвориха леко, а очите ѝ загоряха с познатия огън. Тогава той прозря истината — това място, както бе казала тя, беше нещо много лично. Дори присъствието му я разстройваше. Той се огледа наоколо.

— Добре. Разбирам вашето колебание да доведете, когото и да било тук. Искате да запазите тази интимна обстановка изключително за себе си.

Мълчание. Той закуца към прозореца. Зад къпиновите храсти и шипките реката беснееше, блъскаше се в скалите, които се изпречваха по пътя ѝ, и се спускаше надолу към три прага. Слънцето огряваше водните пръски и многоцветна, трептяща дъга се издигаше чак над върховете на дърветата в далечината.

— Кажете ми, госпожице Хавиланд, какво правите, когато дойдете тук?

Брендън гледаше отражението ѝ в стъклото на прозореца. Тя повдигна веждата си и прикова поглед в него. Накрая, като си пое въздух, тя отговори:

— Аз... мечтая... обикновено.

— Аха! Достойно за уважение прекарване на времето.

— Подигравате ли ми се, сър?

— Едва ли. Правех същото, когато бях в Сълин Хол. Това беше моят дом. Мястото, където живееше майка ми. Обичах да се качвам на тавана и после се кълнях, че е обитаван от духове — той се усмихна на отражението ѝ. Тя погледна ръцете си, после свали шапката си и започна да си играе със синята копринена панделка и закрепената върху периферията бяла маргаритка.

— Вярвате ли в духове, госпожице Хавиланд?

Бронте поклати глава, без да повдига погледа си. Той си помисли, че прилича на дете. Накрая, без да го поглежда, тя каза:

— Досега никого не съм водила тук, с изключение на татко, разбира се. Обикновено двамата с майка ми идваха тук, когато искаха да бъдат сами. Но той вече рядко идва насам. Казва, че това място му навява твърде много тъжни спомени.

— Трябва да я е обичал много.

— Да, много — стрелна го с поглед тя и отново сложи шапката си. — Трябва да вървим.

Брендън се обърна и тръгна към вратата, но на прага се спря.

— Мога ли да пийна вода, преди да тръгнем?

— Сигурно водата в каната е хванала плесен. От доста време не съм донасяла прясна. Но има... — хапеше тя долната си устна и все още не смееше да срещне очи те му — коняк. От време на време ми е приятно да си пийна по глътка, въпреки че повечето наръчници, които ни напътстват как да живеем порядъчно и благовъзпитано, казват, че това е непристойно за една дама.

— Конякът е чудесно питие.

— Само една глътка и наистина трябва да тръгваме, преди някой да е разбрал, че ни няма.

Бронте отвори едно чекмедже и пхна ръката си между чаршафите, откъдето излетя рояк молци. Тя махна равнодушно с ръка, за да ги прогони. После се обърна към малката полица, върху която имаше две чаени чаши, подобни на тези, които използваша в голямата къща. Сипа предпазливо малко коняк в чашата му, само един пръст, после наля и на себе си. Занесе чашата до него и му я подаде. Той ѝ благодари с усмивка, а пръстите му докоснаха нейните.

Те отпиха мълчаливо от силното питие, заслушани в бучащите води на реката и птичите песни откъм гората. Бронте отиде до прозореца и погледна навън. Малко по малко конякът от чашата ѝ

изчезна. Малко по малко скованото ѝ тяло започна да се отпуска. Тя бавно наведе глава и опря чело в рамката на прозореца, затвори очи и въздъхна.

— Човек наистина може да се отпусне тук — каза тя, а гласът ѝ прозвуча сънливо. — Майка ми винаги твърдеше, че в това място има нещо вълшебно.

Брендън се приближи до нея, като внимаваше да не направи нещо, с което да я изплаши или да наруши спокойствието, което цареше във всяко кътче на малката къщурка. Меката светлина, която проникваше през листата на дърветата, падаше върху лицето ѝ и то засия с такава нежност, че той като омагьосан не откъсваше очи от нея. Тя бръкна в джоба си, напипа глинената фигурка и му я подаде.

— За вас е. От Сами. Едно малко кенгуру. Мога само да добавя, че трябва да сте малко горд от честта, с която ви е удостоило момчето. Сами не е от хората, които протягат лесно ръка на някого. Изглежда вие сте истински герой в неговите очи. Но предполагам, че вече сте свикнал с това.

— За военните, чието единствено занимание е да мислят как да водят войни и да излизат победители от тях, славата наистина е важно нещо.

— Но не и за вас?

— Не.

— Но...

— Но аз съм посветил половината от живота си на военните? Мъжете си играят на война, когато в живота им няма нещо достойно от това да умрат за една съмнителна кауза. Никога не съм се гордял с извършените от мен убийства на бойното поле. Смятам, че е много по-почтено да спреш подобни убийства, преди да са започнали.

Фино очертаните ѝ, тъмнокафяви вежди се склочиха, тя наклони глава и го погледна напрегнато.

— Но ето, че сте изпратен тук, в този затвор, защото сте убил човек.

Той изпи коняка си и продължи да гледа към пенливите води на реката.

— Защо го направихте? — попита тихо, но настойчиво тя. — Защо го убихте?

Брендън я погледна — очите ѝ, устните ѝ, брадичката ѝ, мъничката красива бенка в ъгълчето на устата, която не беше забелязал досега. Изуми се колко ясно се открояваха — до най-малките подробности — съвършените ѝ черти на светлината на залязващото слънце.

Той стисна в дланта си глиненото кенгуру, остави порцелановата чаша и се отдалечи от Бронте. Подпря се на един стол, после закуца към вратата. Спря се за миг, поколеба се, но хвърли бърз поглед през рамото си и видя силуета ѝ до прозореца. С едната си ръка стискаше черчето на прозореца. Искаше да ѝ каже истината и да разбере дали може да има доверие в нея, но не го направи. Само каза:

— Идвате ли, госпожице Хавиланд?

Тя остави чашата си и го последва.

ГЛАВА 10

Ние сме свободни в избора си, какъв път на развитие да поемем. Тялото, умът и ликът ни се приспособяват и показват ясно живота, който водим и характера, който формираме.

„Илюстрирана книга
за добри маниери“

Робер дьо Валкур,
1855 година

Бронте тичаше надолу по пътя, а косата ѝ се развяваше зад нея. Сами тичаше напред, следван по петите от по-малката си сестра — Пам. Зад тях отекваше звънът на църковните камбани, докато насъбралата се тълпа монахини, деца, бременни жени и млади майки и затворници — която негодуваше, че ги карат насила да посещават черквата два пъти в седмицата — се изсипа от вратата на малката черква и се спря колебливо пред храма, заслепено от силното обедно слънце.

Когато стигна до завоя пред къщата, Бронте се спря, превита на две от смях и се опита да си поеме дъх. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Сами хукна към къщата с радостен вик, когато видя Тримейн, който седеше на верандата с бащата на Бронте.

Уилям стана от стола и разтвори ръцете си. Сами мина като светкавица покрай него и се хвърли към Брендън, обви с ръчички главата му и започна да целува брадясалата му буза. Бронте се спря в подножието на стълбището и си пое въздух. Мъчеше се да си припомни как изглеждаше лицето на Тримейн без брадата, която си беше пуснал през последните седмици. Не че се интересуваше от бради. Предполагаше, че брадата му отива или поне не намалява чара на лицето му.

Както и панталонът с отрязаните крачоли, който продължаваше да носи. Той имаше великолепно крака. Дълги, мускулести и почернели от слънцето. Състоянието му се подобряваше с всеки изминат ден. Скоро трябваше да се върне в затворническите бараки.

— Бронте — потупа я по рамото баща ѝ. — Викат ме в Сидней. Снощи е станала една беля в затвора.

— Нищо сериозно, надявам се.

— Опит за бягство. Неуспешен. Уви, трябва да попълня необходимите документи и да изпратя мъжа в Норфолк. Проклет идиот. Научихме, че е планирал да избяга от Норфолк с някаква свободна жена.

Бронте махна шапката си и седна върху стола, на който доскоро седеше баща ѝ. Не поглеждаше към Тримейн. Нямаше причина.

— Прости ми, тиквичке, но трябва да тръгвам.

— Няма нищо — тя му подаде бузата си за целувка.

Когато тръгна надолу по стълбите, той се поколеба и спря.

— Артър те поздравява и се надява да те види тази седмица. Какво да му кажа? Хайде, хайде, скъпа, не прави такава физиономия, като че ли той възнамерява да падне на колене и да моли за ръката ти толкова бързо.

— Бързо? Той проявява интерес към мен от пет години. О, много добре, татко, щом това ще ти достави удоволствие, кажи му да дойде в сряда вечер. Ще вечеряме заедно.

— Това е то, моето момиче! — после се обърна към Брендън и каза: — Искам да я видя омъжена, капитане. Само стойте и гледайте.

После баща ѝ се качи в двуколката си и нареди на кочияша да тръгва.

Като се въртеше в скута на Брендън, Сами каза:

— Ей! Аз не харесвам Господин Елисън. Ти няма да се омъжиш за него, нали, Бронте?

Бронте хвана ръцете на момчето и го издърпа, докато то стъпи на краката си.

— Приличам ли ти на пророчица? — попита го тя.

— Трябва да се омъжиш за господин Тримейн.

— Не говори глупости — измърмори тя със затаен дъх, очите ѝ срещнаха погледа на Брендън и Бронте разбра, че той се забавлява от разговора.

Сами бързо изгуби интерес към темата и извика:

— Искам да отидем на пикник!

Той скочи от терасата в цветната леха. Пам подаде глава от цветната леха, където си играеше, и извика:

— Искам зайчето!

Уонг излезе от къщата с кошница в ръка и децата се затичаха с нисък към него, като подскачаха и пляскаха с ръце. Сами изкачи тичешком стълбите и като хвана Бронте за ръката, започна да я дърпа, а лицето му сияеше от възбуда.

— Искам да отидем при реката.

— И аз — каза Пам.

Двете деца започнаха да викат:

— Искаме на реката! Искаме на реката!

Накрая Бронте се предаде със смях.

— Добре. Да бъде на реката. Аз ще ви изпреваря. Децата се изскубнаха и хукнаха към реката, докато Бронте си слагаше шапката. Тогава Сами спря рязко, завъртя се кръгом и хукна обратно към къщата. Като взимаше през две стъпалата, той се качи на верандата и хвана ръката на Брендън.

— Ти също идваш с нас — каза задъхано той.

— Сами! — с пламнало лице, без да поглежда към Тримейн, Бронте се опита да отстрани момчето, като го хвана нежно за ръката. — Това не е възможно. Хайде, ела...

— Но аз искам и той да дойде с нас. Моля!

Бронте коленичи и взе розовото му личице в ръцете си.

— Кракът на господин Тримейн го боли.

— В отлична форма съм — информира я Тримейн и лениво се усмихна.

Тя го изгледа, преди отново да погледне към Сами, който попита:

— Защо?

— Защото господин Тримейн е... той е...

— Затворник?

— Да! Да, той е затворник и правилата не позволяват един затворник да има същите права, каквито има свободният човек. Това може да ни създаде много неприятности.

— Не харесваш ли господин Тримейн?

Лицето ѝ пламна. Тримейн я наблюдаваше, можеше да почувства погледа му, както и тези на Сами и Уонг, които я чакаха в подножието на стълбището. После Уонг се втренчи в лехата с цветя, преструвайки се на глух и сляп.

— Сами... — Бронте махна червените къдрици от потното му чело. Усмихна се на детето, като трескаво се мъчеше да измисли някакъв основателен аргумент, за да се измъкне от неудобното положение. Накрая въздъхна и сви рамене. — Разбира се, че го харесвам. Как може да не го харесвам, когато той спаси живота ти.

— Тогава ще му позволиш ли да дойде с нас? Няма да кажа на никого. Обещавам.

Бронте погледна към Уонг.

— Също и Уонг — заяви Сами. — Нали, Уонг? — Лицето на Уонг грейна в усмивка и той намигна.

— Видя ли? — ухили се Сами.

— Е, добре... Но ние не сме попитали господин Тримейн дали той иска да дойде с нас на пикник. Може би е намислил да прави нещо друго?

Брендън срещна погледа ѝ и повдигна вежди. Беше съвсем наясно какво очаква тя от него — да отхвърли по най-елегантен начин тази покана. За да предотврати нова спорна ситуация, той побърза да каже:

— С най-голямо удоволствие ще ви придружа.

Заети в преследването на птици и в дразненето на една птичечовка, заровена до клюна си в кал, децата едва се докоснаха до храната. Уонг изчезна след тях.

Бронте също нямаше голям апетит. Тя неохотно изяде парчето сочна розова шунка, само погледна печени те ябълки и нахрани птичките с пресния хляб.

Тримейн, чието единствено облекло беше панталонът с отрязани крачоли, лежеше проснат в цял ръст по гръб на постелката с лице към слънцето и очевидно спеше. Бронте го поглеждаше твърде често, по-често, отколкото самата тя искаше. Всъщност, изобщо не можеше да се концентрира върху някаква разумна мисъл.

Тя наистина никога преди не беше виждала голи мъжки гърди, защото винаги отклоняваше поглед от подобна гледка като всяка благоприлична англичанка с невинни душа и тяло.

По гърдите му личаха няколко малки белега, навярно следи от войнишки рани. Кожата му, както бе забелязала преди, беше с цвят на стара, излъскана до блясък мед, стегната и гъвкава. Под нея се виждаха прекрасните му мускули. Очите ѝ с всяка изминала минута забелязваха нов детайл — от кръглите зърна на гърдите до малкото снопче тъмни косми завъртяно около пъпа му. Тя си помисли, че цветът им е същият като косата му.

О, да можеше да докосне тази коса! Както си беше представяла стотици пъти през последните години, когато прекарваше свободните си часове над вестникарските историйки за Тримейн, написани от някакъв писател, който несъмнено беше поукрасил истината, защото знаеше колко отчаяно Англия боготвореше смелостта. Колко жалки са били картинките в глупавите стари вестници! Но тя винаги беше смятала, че рисуваните портрети на красивия млад герой капитан Тримейн, никога не биха могли да го представят правдоподобно. И те не можеха. Да си позволи ли? Само едно бързо докосване до косата му с върха на пръстите, докато той спи. Просто да се увери дали тя е толкова мека, както изглеждаше. Или толкова гъста и буйна. Какво лошо има в това? Кой би разбрал? Защо да не задоволи любопитството си? Да погребее веднъж завинаги демона на фантазията и да може да се завърне към ежедневието си живот, където всичките ѝ мисли бяха обсебени от безкористните християнски идеали на уважаващите себе си жени. Тогава може би ще успее да се отърве от тези натрапчиви мисли, за ухаещото му тяло и за топлината и силата на ръцете му, които я прегръщаха през онези далечни нощи. Едно докосване. Леко като въздуха. Нежно като дихание. Една къдрица се уви като жива около пръста ѝ. Бронте затвори очи и за миг си представи, че той се събужда и я вижда, заровила пръсти в косата му. Помисли си, че не би могла да се дръпне и да избяга засрамена и унижена. Представи си, че го целува. О, Боже, и какви мисли занимаваха съзнанието ѝ! Може би беше по-добре той да се събуди, преди тя е сторила нещо, от което да се почувства напълно унижена. Бронте въздъхна. Брендън също. Като се намръщи и прехапа долната си устна, тя се наведе малко над него и пошепна:

— Буден ли сте, господин Тримейн?

— Да — пошепна той.

Бронте рязко се дръпна назад, а тялото ѝ се скова. Тя се пресегна и взе парче шунка. Брендън се протегна и се прозя, после се облегна на лакътя си и сънливо я погледна.

— Както изглежда леността ви допада. Трябва да внимавам и аз да не свикна прекалено много с нея.

— Пази Боже!

— Предполагам, че баща ми ще ви върне в бараките тази седмица.

— Ще ви липсвам ли? — ухили се той.

— Разбира се, че не — облиза тя сока от шунката от пръста си. — Честно казано, ще бъда повече от щастлива, ако нещата се върнат към нормалния си ход.

— Пряк удар.

Тя го погледна изпод дългите си мигли. Очите му бяха по-сини от небето. От тях се излъчваше такава сила, че дъхът ѝ секна.

— Това, което искам да кажа е... че през последните години животът ми вървеше по един установен ред, което правеше невъзможно да се движа по мой...

— Модел?

— Какъвто винаги съм имала.

— Винаги съм намирал схемите за нещо доста отегчително.

— Шаблонът е нещо много удобно.

— Но и отегчително — седна Брендън и намести крака си в по-удобно положение, но така, че сега беше съвсем близо до нея и само ако помръднеше леко, тя можеше да го докосне — ако го искаше, разбира се. — Обзалагам се — каза той, — че когато водите децата на пикник тук, никога не взимате участие в игрите им, никога не събувате обувките си и не газите заедно с тях в реката.

— Вече не съм дете — отбеляза Бронте. — Изградила съм някаква представа за себе си и трябва да се старая да я поддържам. Като дъщеря на управителя трябва да служа за пример с държанието си и нравственото си поведение — все неща, на които да научим децата. Затова правим всичко, което е по силите ни.

— Но тогава защо имам чувството, че тази роля невинаги ви доставя удоволствие?

— Не ставайте смешен. Разбира се, че харесвам това, с което се занимавам.

— Не, не сте права, госпожице Хавиланд. Докато лежах тук и се преструвах на заспал, гледах лицето ви, докато децата лудуваха във водата. Вие искахте да отиде те при тях. Дори подозирам, че ако децата не бяха тук и бяхте сигурна, че сте сама, щяхте да се гмурнете в реката.

Бронте не каза нищо. Пресегна се, взе едно парче от нарязаната ябълка и отхапа от сладкия плод. Брендън също замълча. Само седеше и я съзерцаваше, сякаш тя беше нещо много особено, което заслужаваше най-подробно проучване. Накрая той каза:

— Никога няма да забравя нощта, когато пристигнах във фермата Хавиланд и ви видях да танцувате, осветена от разноцветните пръстени на фойерверките. Не можех да повярвам на очите си, госпожице Хавиланд. Не можех да повярвам, че вие сте същата жена, която бях срещнал малко по-рано в затвора. Не съм убеден дали някога съм присъствал на по-смайващо представление.

— Предполагам, че имате предвид фойерверките.

— Не се прави на срамежлива, скъпа.

Тя облиза златистия ябълков сок от пръста си, преди да капне върху полата ѝ. Ветрецьт си играеше с периферията на шапката ѝ.

— Свалете я — каза той с напрегнат, гърлен глас. — Шапката. И пуснете косата си. Нека вятърът я развява. И повдигнете лицето си към слънцето — нещо, което умирате да направите, откакто пристигнахме тук.

— Много сте самонадеян, господин Тримейн.

— И проникателен. Нямахте да остана жив през всичките тези години, ако не се бях научил да разбирам желанията, които хората таят в себе си. Ще бъдете удивена какво може да се научи само от фигурата на един човек или при по-внимателно вглеждане в очите му. Те могат да разкажат историята на живота на всеки мъж или жена и то само за една секунда.

Изненадващо той се пресегна и дръпна шапката от главата ѝ. Бронте ахна, направи безуспешен опит да грабне обратно шапката си, изгуби равновесие и падна в скута му.

Би трябвало да бъде обидена на шегата му, да бъде ужасена от непохватността си, че допусна да се стовари така върху скута му, но вместо това тя се разсмя. Бързо се изправи, мислено проклинайки

абсурдния си порив да се засмее на шегата му. Седна върху пети те си и се опита да изглежда сърдита.

С усмивка на уста, Брендън размаха шапката пред нея, но така, че тя да не може да я стигне.

— А сега косата — каза той. — Хайде, хайде, госпожице Хавиланд. Няма да ми е за пръв път да ви видя с разпуснатата коса. Спомняте ли си нощта с фойерверки те? А след това и нощта, когато дойдохте в стаята ми, облечена само по нощница? Косата Ви падаше свободно по раменете и беше много красиво.

— Категорично не.

— Добре. Нека да се споразумеем.

Вирнала упорито брадичка, със скръстени пред гърдите ръце, тя насочи погледа си към палуващите деца и към Уонг, който се смееше весело на лудориите им.

— Просто нека да си говорим — каза тихо Тримейн. — Искам да бъдете моя приятелка, Бронте.

Тя се намръщи, сведе поглед и внезапно се почувства... изтощена, изчерпана... и много близо до състояние да се разридае със сълзи.

— Не мога да бъда ваша приятелка, господин Тримейн.

— Откога съществуват закони, забраняващи приятелството? Смятам, че не го разбирате като предложение за женитба.

— Не, разбира се.

— Просто едно споразумение — каза той.

Бронте отвори уста, за да каже нещо, но само миг след това я затвори. Тя наистина нямаше представа от къде да започне или какво да каже.

— Странно — каза тя повече на себе си, отколкото на него. — Отдавна не съм разговаряла за нещо друго, освен за работа и то само с баща ми, така че не знам от къде да започна. А и никога не съм била привърженичка на празните приказки.

— Знам за идеалите Ви относно децата. А какво ще кажете за затворническата система?

Бронте го изгледа строго.

— Простете моето колебание, но обикновено ми се казва да не си навирам носа в работите на затвора. Добре — пое си дълбоко дъх тя, — аз съм категорично за това, да се даде необходимото образование на

затворниците — да се задължат да посещават училище поне два дни в седмицата. По този начин, след като имат нужното образование, те ще могат да разчитат на него, когато отново излязат на свобода. Обаче възниква проблемът как да се убедят преподаватели да дойдат в Нов Южен Уелс. Сидней може да предложи малко в тази насока. Повечето от занаятчийските работилници и магазини се затварят, защото съдържателите им и хората, които работят в тях, смятат, че ще забогатеят, само ако намерят злато. Същото е и с повечето свободни емигранти, които още с пристигането си на континента се отправят към хълмовете, за да търсят скъпоценни камъни и злато. На пръсти се броят фермерите, които са достатъчно преуспели, за да използват труда на затворниците. Да не говорим за някакъв друг бизнес — ако го има, то е на дребно и непрекъснато запада.

— Не ви харесва това място, доколкото мога да разбера?

— За тази страна подобно нещо е изключено. Огледайте се наоколо, господин Тримейн — небето, дърветата, цветята, дивата природа... Понякога си мисля, че точно така трябва да изглежда раят.

— Но...

Като въздъхна дълбоко, Бронте откъсна едно бяло цвете, показало главичка между тревата и го поднесе към ноздрите си. Вдъхна и със затворени очи се наслади на сладкия му аромат.

— Бих искала да бъда силна като майка си.

— Тя е имала силното рамо на баща ви, на което е могла да се облегне в минути на слабост. А вие нямате никого. Можете да възразите, ако не съм прав, но от малкото неща, които баща ви сподели с мен, си мисля, че майка ви не се е старала чак толкова много да живее съгласно нормите, които другите са изисквали да се спазват от чувство за приличие и порядъчност. Тя е била силна жена.

Бронте се усмихна и започна да върти цветето между пръстите си.

— М-м. И още... — повдигна тя веждата си и поглед на Брендън, — когато бяха сами с баща ми — гласът ѝ заговорнически се снижи, — тя изглеждаше толкова безпомощна, като перце, понесено от вятъра. Нежна. Деликатна. Всяко негово желание беше закон за нея. Беше толкова женствена, колкото дузина жени взети заедно. Веднъж ми каза, че само той я е карал да се чувства по този начин — като истинска жена.

— А вие какво казахте?

Тя се засмя, сложи цветето зад ухото си и се загледа към Уонг и децата, които газеха във водата. Гласовете им постепенно заглъхнаха и накрая изобщо не се чуваха, когато те изчезнаха зад завоя на реката. Бронте разбра, че те се връщаха къщи. Тя се отпусна назад върху одеялото, сложи ръце зад главата си и впери поглед в белите облаци, които се носеха по лазурното небе.

Брендън се извърна на една страна и се облегна на лакътя си. Наблюдаваше лицето ѝ.

Дъхът му секна. Усетила нежната милувка на слънцето върху бледото си лице и ветреца, който си играеше с къдриците ѝ, измъкнали се от гребена, Бронте неусетно започна да се отпуска. Дългите ѝ черни мигли лениво се спуснаха над очите ѝ. Устните ѝ потрепваха, готови да се усмихнат на нещо смешно, а мисълта ѝ се понесе върху вълшебното килимче на спомените.

В този миг тя изглеждаше като част от заобикалящата я природа. Така естествено се вписваше в околността, както ярко оцветените пеперуди, които танцуваха, прелитайки от цвят на цвят. Гласът ѝ прозвуча замечтано, когато отново заговори — беше толкова тих, че той трябваше да сведе главата си към нейната, за да може да чуе думите ѝ всред мелодичните песни на птички те.

— Завиждах им за отношението, което имаха един към друг — на майка ми и баща ми. Те не бяха истински щастливи, ако не бяха заедно. Веднъж я попитах какво е това да се влюбиш.

Бронте затвори очите си и остана мълчалива известно време. Бузите ѝ бяха порозовели, гърдите ѝ се издигаха и спускаха леко, когато тя си поемаше дъх. Докато Брендън я гледаше, без да смее да помръдне, една бледожълта пеперуда прехвъркна близо до разпилените ѝ къдрици и изпърха с прозрачните си крилца. В този миг му се прииска да бъде художник. Щеше да пресъздаде образа ѝ върху платното, но не с маслени бои. С тях портретът щеше да стане прекалено тежък, мрачен и предсказуем. Акварелът би ѝ подходдал повече. Изчистени линии. Грациозност. Нюансираност на цветовете, сенки и полусенки, в хармония с промяната на настроенията ѝ.

Земно дете.

О, да, тази страна ѝ подходдаше, дори всяко диво, извиващо се, трептящо цвете и всяко дърво — без значение дали тя го съзнаваше

или не.

— Какво ви е казала? — попита той.

— Че ще го разбере, когато това се случи. Каза ми, че е като да бъдеш заслепен от светкавица, да бъдеш поразен от гръм от ясно небе. Не можеш да ядеш, нито да спиш. Всяка минута мисълта ти е заета с него и желаш да бъдеш с него завинаги. И по цял ден си задаваш въпросите: Чувства ли и той същото? Дали ще се омъжи за мен? Ще имаме ли деца? Дали ще бъдем щастливи навеки? После, разбира се, ще имаш тези объркващи физически усещания, с които трябва да се справиш. Това не е лесна работа — обясняваше ми майка. — Да се справиш с тези чувства...

Тя извърна лицето си и той можеше да се наслади на изящния ѝ профил. Слънцето засилваше блясъка на перлите на ухото ѝ.

— Явно тези чувства не са ѝ били чужди — продължи тя, като говореше повече на себе си, отколкото на Брендън. После продължи по-тихо: — Казваше, че всичко това е прекрасно — тя се отпусна по течението на спомените, които изплуваха в съзнанието ѝ. — Разбира се всичко това е ужасно неуместно. Във всички книги, които съм чела, пише, че не трябва да се държим по един толкова свободен начин.

Брендън не каза нищо.

Накрая Бронте го погледна сънливо и каза:

— Предполагам, че трябва да се чувствам засрамена, че ви разказах всичко това.

— А така ли се чувствате?

— Да си призная честно и аз не знам.

ГЛАВА 11

Някои хора се влюбват с бързината и силата на мълния, докато при други процесът протича толкова постепенно, че този факт излиза наяве, едва когато някое премердие или критична ситуация разкрият това вътрешно усещане.

„Разговори на
женски теми“
Джени Джун, 1864
година

Бронте се отказа от вечерята, макар че готвачът беше приготвил любимия ѝ крем с ягоди, разбит на пяна, с наредени отгоре плодове. Имаше и кафе с мляко. Бронте се насили да изпие поне половин чаша и позволи на бялото зайче със сиви петна и клепнали уши, на име Шугър, да грабне една ягодка и да избяга с нея под леглото. Големият черен заек, когото тя бе нарекла Дъсти, гълташе лакомо от чашата с кафе и мляко, а после се излегна на една страна и погледна към Бронте с доволство, като мърдаше носа и клепналите си уши.

След изминалите месеци това щеше да бъде една чудесна вечер, помисли си тя.

Какво ирония, да повярва, че една разходка, плод на моментната ѝ прищявка, би могла да уталожить обезпокояващото чувство, което я тормозеше през последни те дни.

Напротив, това чувство се бе засилило. А това, което беше най-лошо, тя го харесваше.

Бронте се приближи до тоалетната си масичка, седна на стола и се вгледа в изображението си в огледалото. Коя беше тази непозната, със загорели от слънцето страни и коси, с които вятърът си беше играл? Да, тя не си правеше труда да слага шапка през последните

няколко дни, забравяше да я вземе, когато излизаше от къщи, и бързо тръгваше към училището, пропуснала да прибере дори косата с гребените. С пуснати по раменете къдрици тя отново се чувстваше като млада момиче.

Онзи ден, когато бяха на реката, Тримейн беше казал, че косата ѝ е красива, когато е разпусната.

Тримейн. Благодареше на Бога, че не го беше виждала от неделя. Чувстваше се толкова засрамена от интимните си откровения. Беше разкрила пред него твърде много от себе си, а може би твърде много и на самата себе си също.

Господи, какво ли си бе помислил той за смайващата ѝ откровеност. Лицето ѝ пламваше, щом си спомнеше за това.

И още, беше започнала да се чувства като затворник стоеше затворена в стаята си, когато не ходеше в училището или сиропиталището. Осмеляваше се да излезе само, за да поговори с Уонг или Мърей, като винаги държеше под око вратата на стаята на Тримейн и стола, където пазачът му трябваше да седи, но през повечето време него го нямаше на мястото му. Това се дължеше на факта, че Тримейн беше влязъл под кожата на пазача — както и на всички останали. Няколко пъти тя беше принудена да вика Уонг и Мърей от стаята на Тримейн, където те играеха карти или слушаха с интерес кървавите му истории и разказите му за славни битки.

Не стигаше това, ами баща ѝ прекарваше един час след вечеря с Тримейн вместо нея. Само като си помислеше... От двадесет и седем години за Уилям Хавиланд този важен час от деня бе определен за нея, а сега той се затваряше в кабинета си с Тримейн и само един Бог знаеше за какво разговаряха.

Сама си си виновна — каза отражението ѝ. — Никой не те кара да се криеш в стаята си като отшелник.

Бронте взе четката си и започна да реши косата си.

Невъзможно — въздъхна в душата си тя и се вгледа в очите си. — Ти си силна, Бронте. Просто позволяваш на чара му, който той несъмнено използва, за да съблазнява женското население, откакто е станал достатъчно голям, за да може сам да сваля панталоните си — да влияе на точната ти преценка. Мадам Тристан нямаше да одобри това.

Със сигурност мадам Тристан не би одобрила това, че се крие в стаята си като някоя монахиня и имаше за компания само зайците си.

Като си пое дълбоко въздух, Бронте стана от стола и повдигна робата си от тънък муселин, украсена с нежна бяла дантела. Тя взе Шугър и притисна зайчето с теменужените очи до сърцето си.

Тя излезе от стаята си и тръгна на пръсти надолу по тъмния коридор. Ако срещнеше Уонг или Мърей, просто щеше да ги помоли да донесат чаша чай в стаята ѝ — а тя да изтича до кабинета на баща си и да остане там, докато го убеди, че е крайно време Тримейн да се върне в бараките.

Под вратата на кабинета на баща ѝ се прокрадваше сноп светлина. Без съмнение, той отново се беше задълбочил в счетоводните книги със сметки, уверявайки се за сетен път, че работниците му са възнаградени достатъчно за труда си. Тези пари се съхраняваха в специална кутия-сейф и щяха да им ги дадат в края на месеца, когато им позволяваха да отидат в Сидней и да ги изхарчат за ром и леки жени.

— За Бога, стари човече, нямаш ли милост? — дочу тя настойчив глас зад вратата.

Татко!

— Мошеник! Не трябваше да ви се доверявам! Посмял ли е...

Бронте се втурна в стаята и така блъсна вратата, че тя се удари в стената толкова силно, че прозорците издрънчаха.

Уилям скочи.

— За Бога, момиче, какво правиш?

Бронте видя чернокосата глава на Тримейн, наведена над дъската за шах. Той нито реагира, нито се смути от неочакваното ѝ нахлуване.

Бузите ѝ пламнаха, докато тя местеше погледа си от Тримейн върху баща си.

— Стори ми се... че чух... — въздъхна тя. — Извиня вай, татко. Не знаех, че не си сам.

Уилям се усмихна.

— Няма нищо, тиквичке. Ела да пийнеш чашка коняк с нас. Божичко, хубаво е, да те видя тук.

Тя отново погледна към Тримейн. Той продължаваше да разглежда фигурите на шаха и да размишлява, сякаш беше Галилей, съзерцаващ вселената.

— Аз не мисля така — обърна се тя към вратата.

Уилям отиде бързо при нея и нежно я хвана за ръката.

— Моля те. Заради мен. Отдавна не сме се черпили с по едно малко.

— Зает си. Ще разговаряме утре.

— Разбира се, че ще разговаряме. По работа — каза той и я поведе към стола. — Наскоро си мислех, че двамата с теб прекарваме твърде малко време в приятен разговор, а да не говорим, че въобще не се шегуваме и смеем.

Намръщена, Бронте погледна в закачливо блещукащите очи на баща си.

— Да не би да сте попрехвърлили мярката, сър?

Уилям се разсмя от сърце и я намести в удобния кожен стол, на който седеше, преди тя да нахлуе. Столът бе поставен пред шахматната дъска, точно срещу Тримейн — същия стол, на който преди много години той седеше и я люлееше на коленете си.

— Само малко — отговори той. — Двамата с капитан Тримейн се мъчим над тази игра доста дълго време. Предполагам, че сме си позволили няколко коняка повече.

Докато Уилям отиде да ѝ налее питието, Бронте се загледа в наредените върху дъската топове, пешки, офицери, коне и отново усети същата тревожна душевна и физическа промяна, която изпитваше винаги в присъствието на Тримейн. Почувства как лицето ѝ пламва. Гърбът ѝ се скова. Ноктите се впиха до болка в дланта ѝ.

Баща ѝ продължаваше да бърбори, докато наливаше коняка в чашата ѝ — някакви глупости за това колко хубаво било, че най-последно можел да прекара няколко часа вечер с един такъв образован и изискан мъж като капитана.

— Знаеш ли, Бронте, че капитанът е израснал недалеч от Кент? — каза той и ѝ подаде чашата.

Бронте упорито гледаше питието и отказваше да вдигне очи от страх, да не би да срещне погледа на Тримейн, който най-вероятно не я гледаше. Явно беше решил да не обръща внимание на присъствието ѝ. Глупакът му с глупак, не си беше направил труда дори да стане, когато тя влезе в стаята.

Уилям изтегли един стол и седна между тях.

— Капитанът играе шах дяволски добре, Бронте. Винаги съм се гордеел при мисълта, че съм достатъчно опитен и талантлив, за да мога да сразя и най-добрите шахматисти, но, мили Боже, нямам нито една победа през последните три вечери.

Бронте се изкашля и поднесе чашата до устните си. После каза:

— Може би господин Тримейн ще бъде достатъчно тактичен, за да позволи на началника си да го побеждава от време на време.

— Хипотетична забележка — дойде спокойният отговор от страна на Тримейн. — Ако играех с вас, щеше ли да ви хареса, ако се оставя да ме победите?

— Сигурно не. Но все пак, не аз управлявам съдбата ви, сър.

— Не казвайте голяма дума. Поне досега не съм останал с такова впечатление.

Сега вече тя го стрелна с гневен поглед и забеляза, че той я гледа през дългите си черни мигли. Това, което видя, я порази като гръм. Нямахше го брадясалият, космат грубиян. На негово място седеше мъж с елегантността на принц, с маниери на човек „от сой“ и изваяни до съвършенство черти на лицето. Подпрял лакът на страничната облегалка на стола, а брадичката на ръката си, той я възнагради с една полуусмивка, от която дъхът ѝ секна.

Колко освободено се държеше, сякаш беше гост в дома ѝ, а не затворник. В действителност, той изобщо не приличаше на престъпник, прекрачил прага на затвора в Нов Южен Уелс.

След като си сипа още едно питие, Уилям седна на стола, помириса коняка, после вдигна чашата, задържа я към светлината, разклати леко течността и я поднесе към устните си.

— Мисля си, че от всички материални неща, които ми липсват от цивилизования свят, добрият разговор и хубавото питие са на първо място в списъка. Особено качественият коняк. Божичко, чакам с нетърпение пристигането на новия кораб. Знаеш ли, отворих последната бутилка от запасите си?

Тримейн повдигна чашата с форма на напъпило лале, с два пръста, но продължи да наблюдава Бронте и зайчето, което тя още държеше в ръцете си, с такъв ленив и зареян поглед, че тя се учуди дали изобщо е чул думите на баща ѝ.

— Корабите с провизии директно от Англия ли пристигат? — попита накрая той и направи ход с офицера си.

— Невинаги. В повечето случаи идват от Калкута.

Бронте не се помръдна. Дори не мигна.

— Както знаеш, присъдата на готвача изтича утре. Кани се да си тръгне. Спомена, че ще се върне в Уелс.

— И ти предлагаш той да заеме мястото му? — засмя се тя, като не вярваше на ушите си. — Татко, най-искрено се съмнявам дали този човек може да свари и чаша вода.

— Това ще е само временно. Докато намеря друг готвач. Дотогава и кракът на Тримейн ще се оправи. Освен това смятам, че трябва да му засвидетелстваме известно внимание предвид произхода и името му.

Бронте изгледа строго баща си.

— Страхувам се, че ти все още го смяташ за герой, пред който трябва да се прекланяме, татко.

Баща ѝ не каза нищо. Обърна се и влезе в кабинета си.

Брендън изпи коняка си и остави чашата. Бяха изминали месеци, откакто за последен път се беше радвал на такава прекрасна вечер — сред цивилизовани хора, интелигентни разговори и приятна обстановка. Сега можеше да си бъде вкъщи, в Англия — в Салин Хол, заобиколен от удобните, познати от детството предмети и вещи, и да прекарва огрените от залязващото слънце дълги летни вечери в компанията на майка си и сестри те си.

Това, разбира се, беше преди войните и убийствата, преди страшния кошмар на умиращи хора и ужасните писъци от болка. Още две чаши коняк и може би щеше да успее да забрави всичко това — да забрави защо бе дошъл тук и да се радва на странното приятелство, което беше започнало да се заражда между него и Уилям Хавиланд.

Той стана от стола и опъна изтръпналия си крак. После отиде до писалището, което беше затрупано с листа и малки недодялани предмети — съкровища, които децата от сиропиталището бяха направили за семейство Хавиланд — пепелници с формата на кенгуру, преспапие — зайче, яйце от ему, както и много цветни рисунки.

Брендън взе бутилката с коняк и я вдигна към светлината. Една глътка му беше достатъчна, за да разбере дали питието е качествено. А това беше най-хубавият контрабанден коняк, който някога беше пил.

Остави бутилката и започна да разглежда внимателно листата и документите върху бюрото, като същевременно наостри ухо към едва

долитащите до него гласове. Очите му трескаво търсеха някаква улика, която можеше да докаже, че Хавиланд е замесен в контрабандата на нещо повече от марков коняк.

Замесен в тайнственото изчезване на затворниците, например.

Като свъси вежди, той отиде до вратата. Сега гласовете се чуваха много по-ясно — нямаше начин да продължи издирването.

Болезнено разочарование го зачовърка. Беше се надявал, че ключът на мистерията се крие в тази къща.

Човекът, който търгуваше с главорези, които с радост биха вдигнали бунт срещу прогонилото ги далеч зад пределите си отечество, не беше някаква личност — фантом, той съществуваше, беше наблизо и Тримейн щеше да го открие без значение дали е мъж или жена, или цяла банда.

ГЛАВА 12

Да бъде красива и да има власт над мъжете е въпрос от голямо значение за жените. Занимава съзнанието им повече, от което и да е друго абстрактно качество.

Ако жените трябва да ръководят, да контролират, да работят, да влияят, а същевременно да бъдат обожавани от съпрузите си, бащите си, братята си, дори и братовчедите си, те винаги изглеждат възможно най-красиви.

„Изтънчен живот и етикет“

Непознат автор,
1891 година

Застанала до прозореца на гостната стая, Бронте гледаше в двора. Очите ѝ се спряха върху купчината нови тухли, старателно подредени до новостроящия се фонтан, чието окончателно завършване беше само въпрос на дни. Налагаше се да се откъсне от собствените си мисли и да чуе несвързания брътвеж на Артър.

— Предполагам — отговори разсеяно тя.

Той отиде до нея.

— Виждам, че фонтанът вече е почти готов.

— Да.

— Който и да го е изградил, е свършил добра работа. Предполагам, че Уонг е майсторът? Има ли нещо, което този човек да не може да направи?

Бронте излезе през високия френски прозорец, прекоси терасата и слезе на двора, като внимаваше да не се спъне в захвърлените лопати и колички с хоросан, за почнал вече да се втвърдява от късното следобедно слънце.

— Не знам — каза тя. — Не знам кой работи на фонтана. Да, може и да е Уонг — тя ритна една лопата и погледна към Артър, който беше останал до вратата на гостната.

Трябваше да признае пред себе си, че в очите на повечето жени той минава за елегантен мъж, въплъщение на господин, с добре ушито сако и зелена жилетка с избродирани малки златни подкови.

Но видът му я оставяше безразлична и хладна.

Артър я последва на двора и ѝ каза:

— За Бога, усецам страшно апетитно ухание. Предполагам, че баща ви е намерил заместник на готвача.

Бронте не желаше да бъде толкова близо до Артър. Тя се отдръпна към стената и закачи хибисковия храст, чиито венчелистчета се посипаха върху раменете ѝ. Чудеше как е възможно новината, че Тримейн е поел под свое ръководство кухнята, да стигне толкова бързо до ушите на Артър.

— Предполагам, че баща ви скоро ще се присъедини към нас — гласът на Артър достигна до нея някъде от далеч и прекъсна и без това обърканите ѝ мисли.

— Няма да може. Той замина за Сидней.

Артър изглеждаше смаян от това, което чу. Той се огледа из двора, сякаш беше някое момче, намислило да открадне ябълки от овощната градина.

— Искате да кажете, че сте сама?

— Ами... — заобиколи го тя и отиде до стола от ковано желязо, поставен близо до цъфналата мимоза, чиито клони се протягаха мързеливо към верандата. — Не съвсем. Тук е прислугата, разбира се.

— Да. Трябваше да се сетя. Знаете ли, струва ми се, че не е правилно да бъда тук в отсъствието на баща ви или на някоя жена, която да ви придружава.

Бронте се усмихна и разстла полата над пантофките си.

— Успокойте се, Артър, няма да злоупотребя с вас. Обещавам.

— Мисля единствено за вашата репутация. Бронте.

— Не бих се притеснявала за репутацията си, сър. Нужно ли е да ви напомням, че живеем на континент, определен за престъпници? Едва ли ще повярвам, че тези бивши владетели на порядъчността ще пишат до домовете си, за да порицаят липсата на благоприличие у мен, нали?

— О, да, скъпа моя, но не смятате ли, че човек трябва да се стреми към съвършенство, а да не принизява критериите си, с което самият той би станал плебей. Да бъде пример за това, което е морално, нравствено и изтънчено?

Бронте започна да барабани по страничната облегалка на стола.

— Ако се чувствате неудобно, Артър, то можете да си тръгнете.

Той повдигна вежди и сви рамене.

— Разбира се, че ще остана. Не мисля, че трябва да ви разочаровам.

Уонг се появи и съобщи, че вечерята е готова. Артър ѝ предложи ръката си и Бронте я прие с неохота.

Докато вървяха по хладните, тъмни коридори на къщата, главата ѝ беше като замаяна. Сърцето ѝ биеше лудо. С малко повече късмет Уонг би се справил сам със сервирането. С малко повече късмет гаденето, което сега чувстваше, щеше скоро да престане.

Масата беше идеално подредена. Скъпият порцеланов сервиз, останал от майка ѝ, проблясваше, осветен от мигащата светлина на свещите, поставени в средата на масата. Червеникавокафявите кадифени завеси бяха спуснати и придаваха уют и приятна атмосфера на стаята.

Но, мили Боже, това не е ли Тримейн? Застанал до кухненската врата, той като магнит привлече погледа ѝ, а с тази усмивка на лицето приличаше на сатир.

Очевидно той беше много по-подготвен за това, от колкото тя.

Артър се спря рязко.

— Мили Боже, какво прави тоя тук?

— Тя не ви ли каза? — отговори Тримейн, а усмивката не слизаше от лицето му.

— Какво да ми каже?

— Че баща ѝ ме нае за готвач.

Бронте погледна неодобрително към Артър. Той се намръщи и наведе главата си към нея.

— Моля? Добре ли чух?

— Наистина, Артър, не виждам нищо, за което трябва да се безпокоим — тя влезе в стаята, като гледаше право пред себе си, пренебрегвайки факта, че двамата — Артър и Тримейн се втурнаха едновременно, за да ѝ подадат стол.

— Махни ръцете си от стола веднага! — изсъска Артър към Тримейн. — Аз наистина не съм съгласен с цялата тази работа. Идеята изобщо не ми допада. А освен това, какво, по дяволите, знае той за готварството?

Да, разбира се, помисли си тя. Господи, как може да позволи едно такова поражение?

Артър седна на стола си, изсумтя и изкриви устни, докато гледаше как Тримейн щракна с пръсти, за да извика Мърей от кухнята. Якият шотландец се появи, като буташе пред себе си количка, върху която беше поставено сребърно мангалче за затопляне на храната.

Брендън се пресегна към масата и взе кърпата за хранене от Бронте. Преметна я около китката си и ѝ предложи ръката си. За миг Бронте остана неподвижна, загледана в ръката му: твърдо колосаните маншети на ризата му бяха прилепнали към китката му, а черните косъмчета, с които бяха обрасли красиво оформените му пръсти, блестяха. Беше се навел толкова близо до нея, че тя можеше да вдъхне свежото ухание на сандаловото дърво, което се излъчваше от кожата му. Ако повдигнеше ръка, щеше да докосне бузата му. Явно бе сгрешила, че покани Артър с надеждата да я разведри — тя окончателно бе полудяла и нищо и никой не можеха да ѝ помогнат.

— Бронте!

Тя погледна към Артър.

— Току-що уведомих прислугата ви, че в стаята е твърде тъмно. Намирам цялата тази атмосфера съвсем неподходяща за случая.

— Така ли? — огледа тя стаята и си помисли, че никога не я беше намирала по-хубава и уютна. Но преди да може да каже каквото и да било, Артър стана от стола си, загаси свещите с пръсти, после дръпна завесите и последните проблясъци на слабата дневна светлина нахлуха в стаята. Като се обърна към Тримейн, той каза:

— Запали стенните свещници. И онези лампи също. За Бога, човек трябва да има достатъчно светлина, когато се храни, освен това полумракът не се отразява добре на храносмилането.

— Защо? — саркастично попита Тримейн. — Стомахът не може да види дали е светло или тъмно.

Бронте прихна, но се прикри с кърпата си. Артър извъртя толкова рязко главата си, че вратните му прешлени изпукаха.

Брендън запали стенните свещници, после лампите, дръпна всички завеси на прозорците и без да поглежда към Бронте, започна да сервира храната. Първо поднесе шампанското.

— Шампанско? — пошепна тя повече на себе си, от колкото на Тримейн, когато той се зае да налива пенливото златисто вино в чашите.

Той я погледна и ѝ се усмихна.

— Още едно от малките съкровища на баща ви, предполагам.

Бронте знаеше какво иска да каже той. Да бъде свидетелка на толкова красиво подредена маса и изискано сервирана храна за нея беше рядко удоволствие. След стридите следваше вкусно ухаеща супа и шери. После донесоха риба с леко бяло бургундско вино. Последва антре от аспержи, сочно розово печено филе, сервирано с червено вино. Накрая сервираха десерта, който беше с такъв ароматен и пухкав сметанов крем, че устата на Бронте се напълни със слюнка, само като го помириса.

Но при цялото това изобилие от вкусно приготвена храна тя можа да хапне само по една хапка. Остави приборите си и се облегна в стола. Започна да наблюдава как Артър мушка и ръга сервираното месо и риба, като че ли още бяха живи, като през цялото време не спираше да мърмори против изобилието от подправки в сосовете.

Бронте не беше сигурна кое я накара да се откаже от храната: дали това, че седеше тук и гледаше как Артър се прави на глупак, или пък прави нея на такава, или това, че Тримейн продължаваше да стои до вратата, опрял силното си рамо на рамката и скръстил ръце пред гърдите си, без да сваля очи от нея, като че ли е някаква музейна рядкост.

От време на време тя повдигаше очи и срещаше неговите. Застанал там, в оскъдната светлина на примигващите газови лампи, облечен в един от най-хубавите панталони на баща ѝ и чиста снежнобяла риза, този мъж я караше да се чувства... странно.

Така смутена. И объркана.

Всичко започна с първия полъх на сандалово ухание (одеколон, взет също назаем, без съмнение). После, по някое време, между сервирането на лефера и телешкото филе с гъби, тя си спомни колко красив беше той, излегнал се на слънце. Спомни си също, колко твърди бяха мускулите под мургавата му кожа. С настъпването на нощта,

ветрецьт се усили и разклати завесите, а пламъкът на свещите затрептя. Бронте си представи, че е долу при реката с Тримейн. Той я караше да сподели мислите и чувствата, които продължаваха да я безпокоят и днес. Които бушуваха в нея и сега.

Или може би това беше от шампанското? Или от шерито? Или от бургундското вино? Не си спомняше от кога не е била толкова словоохотлива. Дори баналното дърдорене на Артър вече не ѝ изглеждаше нетърпимо досадно. От време на време тя се смееше — в повечето случаи без той да е казал нещо смешно, а към края на вечерята той направо се превърна в истинска напаст.

— Да си призная честно, не ми е приятна идеята, че ви оставям толкова рано — каза той, когато излязоха на верандата. Замачка намръщен периферията на шапката си и премести тежестта на тялото си от единия на другия крак. — Но не е правилно да оставам повече, след като баща ви не си е вкъщи, въпреки че не ми е приятно да ви оставя насаме с онзи затворник.

— Никога не сте се тревожил, че живея толкова близо до Уонг и Мърей.

— Е, да, но те не са Брендън Тримейн, нали?

Бронте се облегна на колоната и обърна лицето си към вятъра. Цикадите бяха започнали нощната си серенада, въпреки че все още им беше малко рано. Аборигените щяха да изтълкуват твърде ранното бръмчене на насекомите за предвестник на дъжд в рамките на двадесет и четири часа. „Дъжд“, помисли си тя. „Щеше да бъде хубаво“.

— Лека нощ, Бронте — каза Артър.

Бронте извърна лицето си към него. Не можеше да види очите на Артър, защото светлината падаше откъм гърба му, но можеше да види стройната фигура на Брендън Тримейн, застанал на прага и опрял се по неговия специфичен начин на рамката на вратата.

По-късно щеше да се пита дали е била на себе си, когато направи това — предложи устните си на Артър за целувка. Но той едва докосна с устни бузата ѝ.

— Лека нощ, Бронте — повтори той и още веднъж докосна с устни бузата ѝ. — Ще се видим утре.

Артър се обърна, изгледа къщата и слезе по стълбището. После се качи в каретата си. Бронте остана загледана след него, докато изчезна от погледа ѝ.

— Този е пълен идиот! — каза накрая Тримейн.

Бронте обгърна колоната на верандата с ръка и облегна главата си на нея. Шампанското беше замаяло главата ѝ.

Тримейн застана на две крачки зад нея — толкова близо, че можеше да усети одеколона му.

— Всеки мъж, който се отказва от предоставената му възможност да целуне една красива жена в прекрасна нощ като тази, трябва да не е с всички си. Нито един войник не би изпуснал подобен шанс. Особено когато устните ѝ имат вкус на шампанско.

— Как се осмелявате, сър. Артър е просто един джентълмен — каза тя, но думите ѝ не прозвучаха убедително.

Той се разсмя.

Тя се извърна леко, за да може да го види. Изглеждаше много поедър в мрака. Много по-смуцаващ и по-страховит. Вече не приличаше на принц, а по-скоро на пират — а тя беше виждала много от тях да идват и да си отиват, плаващи по реката със своите бързи лодки.

— Така ли? — той опря ръката си на колоната.

— Чувствата ми към Артър не са ваша работа, господин Тримейн.

— Позволете да не се съглася с вас. Знаете ли, че китайците имат един такъв обичай: когато някой спаси живота на друг, спасеният става слуга на спасителя си. А вие спасихте живота ми през онази нощ, когато Артър влезе разярен и жаден за кръв в стаята, като се застъпихте за мен.

— Звучи много глупаво, ако е истина.

Той се усмихна широко и белите му зъби проблеснаха в тъмнината. Погледът му се насочи към окъпаната в лунна светлина поляна, където паунът Хайауата се разхождаше важно-важно.

— Съществува и друго старо китайско поверие. Ако целунеш мъж на лунна светлина в присъствието на паун с разперена опашка, то ти ще носиш неговото дете след година.

Сигурно трябваше да бъде възмутена от неприличните му думи, но Бронте само го изгледа и след миг каза:

— Лъжец!

— Изглежда ще трябва да почакате още една година, преди да получите бебето на Артър. Какъв срам.

Тя се изсмя кратко и впери поглед в Хайауата, който беше разперил опашката си като ветрило и алените и морави пера на птицата блестяха като пламък на лунната светлина.

— А сега, принцесо, кажи ми, не си ли поне малко разочарована, че той не лапна въдицата?

— Не мога да разбера, какво искате да кажете?

— Хм — изсумтя той и се облегна отново на колоната. — Мислех, че сме приятели. А нали приятелите споделят тайните си?

Бронте нагази в цветната леха, която се виеше покрай тухлената пътека. Дори на слабата лунна светлина той можеше да забележи поруменялото ѝ лице — не толкова от яд, както бе предположил той, а от някакъв силен вътрешен пламък, който у друга жена би могъл да се приеме за страст. Тя повдигна очите си към него и навлажни с език пресъхналите си устни.

— Аз не мисля така. В края на краищата двамата почти не се познаваме. Смятам, че приятели могат да бъдат само тези хора, които се познават от години. Тези, с които споделяме житейските си преживявания, пред които разкриваме най-съкровени тайни — били те добри или лоши — каза замислено тя. — Предполагам, че преди сте имал много приятели.

— Не чак толкова много.

Тя наклони леко глава. От шампанското и лунната светлина очите ѝ да горяха като въглени. Брендън си помисли за миниатюрата в стаята си — тази, на която тя беше нарисувана, застанала между цветята и разбра, че който ѝ да беше художникът, той беше погледнал на нея със същия поглед, с който сега той я гледаше. Беше доловил тази нейна уязвимост, която се четеше в прекрасните ѝ очи.

— А какво ще кажете за себе си? — попита след малко той. — Вие имате ли много приятели, госпожице Хавиланд?

Бронте сведе поглед и прекара ръка по венчелистчетата на цветята, преди да отговори.

— Не — усмихна се тя. — Как мога да имам, след като живея на такова място? Тук няма други млади дами... няма събирания на чай... нито соарета... няма весели празни приказки. Затова моите приятели са животните. И децата... — тя тръгна между цветята, като внимаваше да не стъпче някое от тях. Когато стигна до площадката пред стълбището, вдигна поглед към него. — Малко жени остават оттук.

Идват и си отиват. Няма нищо постоянно. Нищо сигурно. Нищо не е... безопасно.

Брендън се хвана за балюстрадата на верандата. Няколко минути те останаха мълчаливи.

Стъпил на горното стъпало, той я гледаше в очите, а тя беше вперила поглед в него. Поглед, в който се четеше искреност и болка. Изведнъж му дойде наум, че ако в този миг реши да я вземе в обятията си, няма да срещне съпротива от нейна страна. Няколко секунди трескаво преценяваше дали да го направи — той отчаяно го искаше, по-отчаяно отколкото желаше да отмъсти за смъртта на своите хора.

Накрая тя каза:

— Вечерята беше приготвена много добре.

— Откъде знаете това? Вие едва се докоснахте до нея.

— Колко невъзпитано от моя страна! Но сега усещам страхотен глад.

— А, добре... — той слезе по стълбата, а тя тръгна между слънчогледите, но после размисли, закова се на място и вирна брадичка. Дали го предизвикваше? Или може би се предаваше.

Бавно и много внимателно, все едно протягаше ръка към сърна, която всеки миг ще побегне, той се пресегна и пръстите му се заключиха около китката ѝ.

Усети как тя потрепери, но не побягна. Двоумеше се, после сведе очи и му позволи да я поведе обратно към къщата.

Когато Брендън започна да се изкачва по стръмното стълбище, болката в ранения крак спря дъха му.

— Внимателно — напомни му тихо Бронте, като моментално забрави страховете си и обви кръста му с ръка, за да го подкрепи.

Събраната в плитка коса, навита отзад на тила ѝ, ухаеше на лавандула, както и цялото ѝ тяло, чиято мекота и деликатни извивки можеше да почувства, тъй като се допираше до неговото. Когато тя навеждаше глава, за да проследи всяка негова стъпка, той можеше да види бледата кожа на врата ѝ и малките къдрици, които се бяха измъкнали от плитката ѝ. Кожата зад ухото ѝ беше по-тъмна и леко влажна.

— Не трябва да се претоварвате с работа, още не сте оздравял напълно — каза му тя.

Щом стъпиха на верандата, тя се изплъзна, като че ли беше тънка струйка дим, и влезе бързо в къщата, принуждавайки го да се втурне след нея, доколкото позволяваше състоянието му, за да може да я хване, преди да се затвори в стаята си.

Мъррей беше раздигнал масата — и което беше най-изненадващо сега — беше сервирал отново. Когато Брендън видя, че Бронте сядат, той постави свещниците със запалените свещи върху масата и спусна завесите.

— Какво правите? — попита тя, а в гласа ѝ се долавяше напрежение и подозрение.

— Скъпа моя госпожице Хавиланд, възнамерявам да ви покажа какво точно означава да бъдеш ухажвана от мъж, който ви намира наистина за очарователна.

— Сър, нали не намеквате...

— Разбира се, че не, *cherie*. Но следващия път, кога то тръгнете да си търсите съпруг, ще имате поне някаква представа какво да очаквате.

— Никога не съм искала да се омъжа за Артър — отговори тя. — И не мога да разбера нищо от това... Защо е сложена масата... — гласът ѝ заглъхна.

— Не?

— Ами... може би... и аз не знам — облегна се на стола тя и се загледа замислено в празна чаша за шампанско пред нея.

Брендън я напълни, а после напълни и своята. Той повдигна чашата си към нея и каза:

— Да вдигнем тост.

Бронте го изгледа изненадано. Тя нерешително вдигна своята чаша и я поднесе към неговата.

— За святата Бронте — нежно каза той. — За това, че тя ми показва едно малко райско кътче в целия този ад.

Хранеха се мълчаливо. Брендън, седнал в единия край на масата, Бронте на другия, а между тях запалените свещи.

Бронте ядеше като в захлас. Беше отметнала назад главата си и дъвчеше, като от време на време издаваше тихи звуци на удовлетворение. Когато привърши с последната хапка от крема, тя остави лъжичката си и въздъхна.

— Чудесно. Къде се научихте да готвите толкова вкусно?

Брендън се отпусна на стола си, като въртеше в ръка чашата с шампанско и се наслаждаваше на сияещото лице на Бронте, от което струеше освободеност.

— Това е задължително изискване за един войник — да умее да готви. А понеже съм единственото момче в семейството — имам две сестри — никога не съм дръзвал да се навъртам близо до кухнята в Сълин Хол.

— Във вестниците не се споменаваеше... искам да кажа, че не съм разбрала, че имате сестри — тя изненадана погледна към него. — Трябва да е чудесно човек да има такова голямо семейство.

Брендън се усмихна.

— Да. Така е. Сестрите ми, Клариса и Емили, бяха моите най-добри приятелки в детството ми — както и майка ми. Предполагам, защото самата тя беше едно дете.

— Тогава тя се е омъжила съвсем млада?

— На шестнадесет години. Била е едва осемнадесет годишна, когато съм се родил аз.

— А баща ви?

Брендън вдигна пълната си чаша срещу светлината на свещите и се загледа в искрящата течност.

— Баща ми е в Америка. Двамата с майка ми живеят разделени, така че аз съм единственият мъж в семейството.

— Но вие сте израснал в Англия — припомни си тя написаното във вестниците за неговите корени.

— Заминах за Англия, когато навърших единадесет години. Дотогава бях принуден да живея в Америка. Харисън Тримейн смяташе, че синът трябва да се учи от примера на бащата.

— Колко жалко.

— Беше ужасно. Накрая избягах. Направих го, докато баща ми беше на обиколка из околността. Преди да се върне вкъщи, аз отидох на пристанището и се качих на един товарен кораб за Англия.

— Дори на тази възраст сте показал храброст.

— Не — усмихна се той. — Просто се ужасявах, да не би да умра, без да бъда обичан.

Тя сведе поглед.

— Сигурно не сте имал такъв проблем, когато сте пораснал? В живота ви е имало много жени, които сигурно са ви обичали. Или поне

така пишеха вестниците. От тях разбрах, че е имало една много специална млада жена в Мерут.

Той наблюдаваше пръста ѝ, който обикаляше ръба на чашата ѝ с шампанско, докато очите ѝ продължаваха да го гледат, сякаш търсеха отговора по лицето му.

— Казваше се Вишни — обясни спокойно той. Друга жена може би щеше да разиграе престорена скромност в опита си да разчепка въпроса, който навремето беше тема за какви ли не вариации сред най-отявлените дърдорковци и злоезичници.

Но не и тя. Никакви сведени очи. Никаква престореност. Само искрен интерес. Очите ѝ, широко отворени, гледаха право и откровено, разкривайки я в нова светлина — бяха като стрела, която идваше от дълбините на съществуването. И го прониза право в сърцето.

Между двамата надвисна мълчание, време, през което той мислеше дали да избегне темата за Вишни — както бе правил през последните година и половина, след като тя умря в ръцете му.

— Да — чу се да казва той. — Казваше се Вишни.

— И вие щяхте да се ожените за нея. Предполагам, че не сте...

— Беше убита, преди да можем да се оженим.

Усмивката ѝ угасна.

Брендън отпи една последна, голяма глътка шампанско и остави чашата си.

— Моля ви, не се разстройвайте и не изпитвайте съчувствие към мене. Научих, за съжаление твърде късно, коя и каква беше тя.

— И каква беше тя?

— Враг. Използвала нашата връзка, за да събира информация за военните и техните семейства. Тя ме предаде.

Бутилката с шампанско беше празна и той напълни чашата си с шери. След шампанското сладникавото питие беше безвкусно, но той не го забеляза. Целият се вцепени, щом мислите го върнаха към спомена за онези ужасни дни и ноци от времето на бунта.

— Имаше въстание. Вишни се беше запознала с Нана Сахиб, осиновеният син на пашата на Мерут. Докато по-голямата част от офицерите и войниците от полка бяха на прием, даван в моя чест, гарнизонът ми беше нападнат от разбойници. Мъже, жени и деца бяха измъквани от домовете им и безпощадно избивани — той мъчително преглътна, а погледът му не се откъсваше от очите на Бронте. —

Всички те бяха мои приятели. Много от тях чувствах близки, като родно семейство.

Той си сипа още шери и здраво стисна чашата. Поднесе питието към устните си, като с усилие на волята овладя треперенето на ръката си.

— Трябваше да се сетя — продължи той и изпи съдържанието на чашата наведнъж. — Тя беше много любопитна. Искаше да знае всичко. С голяма готовност обръщаше гръб на традициите и обичаите на своята страна. Всички признаци бяха налице. Явно подсъзнателно бях решил да не им обръщам внимание, защото бях страхотно влюбен в нея — горчива усмивка пропълзя по устните му, той се наведе напред и опря лакти на масата. — Аз я екзекутирах.

Бронте откъсна за миг очите си от неговите, притвори клепачи, после отново впи поглед в него. Лицето ѝ беше леко пребледняло.

— Тогава получих писмо от Нана Сахиб, в което той ми обясняваше ролята на Вишни в целия този ужас. Пишеше за нейното предателство. Вътре имаше и бележка от нея, в която пишеше, че няма да се върне. След това намислих свой план за действие. Взех револвера си и отидох в двореца на Нана Сахиб. Познавах добре мястото, тъй като бях канен там на гости много пъти. Скрих се в храстите на живия плет и зачаках Вишни. На втория ден тя излезе от къщата. Тръгнах след нея...

В стаята стана тихо и горещо.

Мърей се приближи безшумно до масата и остави една гарафа с шери до празната чаша на Брендън. После излезе от стаята също толкова безшумно. Дълго преди да продължи, Брендън остана загледан в гарафата.

— Но да отговоря на въпроса ви, госпожице Хавиланд. Да, имал съм много жени в живота си. Много. Но те обичаха това, което съм, а не това кой съм. Има разлика между двете. Да вземем вас, например.

Тя изправи глава. Пръстите ѝ се впиха в столчето на чашата. Очевидно не беше подготвена за тази внезапна и драстична промяна на темата. Красивите ѝ устни все още бяха извити така, че издаваха загрижеността ѝ, а големите ѝ очи показваха колко много е натъжена.

— Искате да отговарям на представата, която вие сте изградила в себе си за това какъв трябва да бъде един герой. Но истината за повечето герои е много грозна.

— Понякога и един престъпник носи в сърцето си почтения стремеж за справедливост. Но аз ви разстроих. Съжалявам. Много съжалявам.

Очите им все още бяха приковани едни в други. После тя повдигна чашата си и изпи шерито. Дъхът ѝ секна, когато питието опари стомаха ѝ. Ръката ѝ трепереше, когато остави чашата на масата и се облегна на стола.

Брендън се изправи.

— Не се безпокойте за мен — каза тя. — Не знам защо, но се чувствам много изморена. Може би трябва...

— Ще ви придружа до стаята ви.

— Не! Това... това не е необходимо, господин Тримейн — Бронте блъсна стола си и се отправи към вратата. Брендън тръгна след нея, хвана нежно ръката ѝ и я задържа в своята, докато вървяха по тъмния коридор към стаята ѝ. В началото Бронте се опита да се отскубне, но пръстите му бяха толкова силни, че тя разбра, че няма да може да се освободи и ръката ѝ се отпусна.

Спряха пред прага на стаята ѝ. Брендън отвори вратата и в коридора се разля светлината на лампите, които горяха вътре, както и уханието на жена, на тоалетна вода и на изсушена лавандула. Забеляза, че леглото ѝ е застлано с пухена завивка, върху която бяха наредени големи бели възглавници, украсени с дантели в цвят екрю.

Той извърна поглед и очите му срещнаха нейните. Те бяха широко отворени и го гледаха внимателно и някак си неуверено. Явно, въпреки неопитността ѝ с мъжете, тя не беше някоя истерична госпожица и изобщо не възнамеряваше да припада само затова, че един мъж нарушава неприкосновеността на спалнята ѝ. Ако имаше нещо в погледа ѝ, това беше предизвикателство.

— Съжалявам, ако съм ви разстроил. Предполагам, че бунтът не е приятна тема за разговор. И аз не знам защо ви разказах всичко това. Няма смисъл постоянно да се връщаме към миналото, нали? Само човъркаме стари рани.

— Разбирам — каза тя и постави ръката си върху неговата.

Почувства топлината на пръстите ѝ през ризата си. Едва сега разбра, че въпреки горещата нощ тялото му е студено като лед.

— Разбирам — повтори тя, като че ли той не я беше чул.

— Наистина ли? — усмихна се той и дръпна ръката си. — Лека нощ тогава.

За миг Бронте остана неподвижна. Усети как лицето ѝ пламва. После влезе бързо в стаята си и затвори вратата зад себе си.

Брендън сложи ръцете си на вратата, облегна челото си върху тях и затвори очи.

Искаше да я извика, да я целуне. Искаше отново да се почувства чист и неопетнен. Харесван. Приет. Добре дошъл. Искаше да я приласкае, да легне до нея на голямото легло с дантелени възглавници цвят екрю. Искаше да се упои от аромата и вкуса на тялото ѝ, от устните ѝ, които имаха вкус на шампанско — и да забрави за всичко грозно на този свят, за всичко грозно в самия себе си.

Бронте Хавиланд се чувстваше неспокойна и някак си неуверена. Усещаше как я завладяват безнадеждност и отчаяние. Беше неомъжена. И отчайващо самотна. Животът ѝ се струваше като зейнала бездна от пустота и пустош. Щеше да дойде време, и щеше да дойде скоро, когато саможертвата ѝ за затворничките и сираците нямаше да ѝ бъде достатъчна. Достатъчно дълго време беше живяла, посвещавайки живота си на другите. Както и той. Само че тя жертваше себе си с любов, търпение и разбиране... докато той беше избрал оръжието и убийството. Той можеше да научи нещо от нея... ако си го позволише.

Брендън продължаваше да стои пред вратата. От стаята не идваше никакъв шум, но той продължаваше да стои, обладан от силно си желание да ритне вратата и да я отвори, за да задоволи проклетата жажда, която изпитваше към нея и която беше започнала през онази нощ, когато тя беше застанала тайно до леглото му, с разпуснати коси, а стройното ѝ тяло беше покрито само с една полупрозрачна нощница.

Но не можеше да го направи, разбира се.

Беше дошъл тук с мисия, която трябваше да доведе до успешен край.

Да търси отмъщение.

Тя можеше да се окаже враг.

Брендън не си направи труда да запали единствената лампа в стаята си. Затвори безшумно вратата, приближи се леглото и се хвърли облечен върху завивките. Отчаяно изстена. Беше пиян, неспокоен и смазан.

— Доста късно си лягате, стари приятелю, не мислите ли?

Той повдигна глава и се втренчи в ъгъла на стаята, откъдето долетя гласът. Едва различи мъжки силует, който седеше в тъмнината.

— За Бога, не знаете ли, че преди да влезете, трябва да почукате?

— Не сме ли малко сприхави тази вечер?

— Върви по дяволите! — Брендън прекара ръка през косата си.

— Хареса ли ви вечерята с госпожица Хавиланд?

— Да.

— Не знаех, че сте такъв познавач на хубавите вина и добрата храна.

— Ние, старите воители, трябва да правим нещо, с което да запълваме времето си, докато сме в окопите. След няколко години бобът и сухарите започват да омръзват.

— Мили Боже, но тази вечер от вас лъха доста горчивина.

— Брендън се извърна и зарови лице във възглавницата.

— Къде беше през всичките тези безкрайно дълги дни, когато наистина умирах от раните си?

Чу се тих смях.

— Как е кракът ви, капитане?

— Оправя се.

— Трябва да се опитате да се въздържате от героични прояви и от тази глупава склонност да спасявате света от цялата тази грубост, грозота и болка.

— Нима се опитваш да ми кажеш, че трябваше да оставя момчето да падне от скелето и да си счупи врата?!

— Просто се опитвам да ви втъпя, да бъдете малко по-предпазлив. Помнете кой сте и защо сте тук.

Кажете ми нещо... сър.

— Да, капитане?

— Не сте ли пример за това, какво става от лоялните офицери, когато те жертват живота си за Короната? Или по-накратко, има ли опасност и аз да се превърна в коравосърдечен нехранимайко, лишен от всякаква съвест?

Мълчание.

ГЛАВА 13

Трябва да се помни, че същите средства, които се използват, за да се спечели любовта, са абсолютно необходими, за да може тя да се запази.

„Любовен
наръчник“
Автор неизвестен

Господин Хавиланд погледна Бронте и се намръщи. Изглеждаше малко объркан.

— Компаньонка? — каза той. — Но, Бронте, ти знаеш правилата, на които трябва да се подчиняват жените затворнички. Те не могат да участват в работната програма. Просто това не е позволено. Допускането на една жена в къщата ще доведе след себе си редица проблеми от всякакво естество — гласът му заглъхна.

— Но тя ще бъде свободна жена, разбира се — подчерта Бронте, застанала на прага на стаята, в която имаше сандъци с дрехи, покрити с калъфки мебели и други скъпи вещи, които някога бяха принадлежали на майка ѝ.

Уилям огледа прашната стая, но не влезе. Отвътре се носеше уханието на жена и явната обич на Бронте към конете. На всяка стена висяха картини с великолепни ловни сцени.

След като размисли малко, той каза:

— Може би си права. Като се има предвид колко често отсъствам от къщи напоследък... — почти се усмихна той. — Артър ще бъде много по-спокоен.

— Не правя това заради спокойствието на Артър, татко.

— О!

Бронте оправи с върха на пантофа си ресните на персийския килим.

— Идеята ми хрумна снощи, докато вечеряхме с Артър, а ти не си беше у дома. Помислих, че присъствие то на една компаньонка може да бъде подходящо... ако Артър възнамерява да ме ухажда. В края на краищата, ако живеехме в Англия щях да имам...

Уилям я гледаше замислено.

— По тона на гласа ти си правя извода, че не си много сигурна дали ще приемеш ухаждането на Артър.

Бронте сви рамене.

— Ще помисля по този въпрос — обърна ѝ гръб Уилям. — Ще изпратя Тримейн да ти помогне при подредбата на стаята, щом като искаш предварително да е готова.

— Няма нужда — забърза след него Бронте.

— Глупости. Мебелите трябва да се преместят и почистят...

— Ще извикам Мърей.

— Той замина за Сидней, за да ни снабди с провизии.

— Тогава Уонг...

— Той отиде в Парамата, за да придружи Чарлз Меткалф до фермата.

Когато Уилям влезе в кабинета си, Бронте извика високо:

— Чарлз Меткалф е бил тук?

— Някои твои писма до Пайлът Креншоу са привлекли вниманието на майора. Получих едно ултимативно известие, в което пишеше, че трябва да се видим възможно най-скоро. Поканих го на вечеря — каза Хавиланд, показа се на прага на кабинета си, погледна към отдалечаващата се надолу по коридора фигура на Бронте и извика строго. — Ще кажа на капитана да ти помогне. Той свърши една изключителна работа през последните дни — освен ежедневните си задължения, довърши и фонтана.

— Той ли го направи?

— Да. Между хилядите други неща, които свърши. Но аз трябва вече да вървя. Ще закъснея за събирането в затвора.

— А моята компаньонка? — Извика тя, обзета от тревога само при мисълта да прекара още една вечер на запалени свещи в компанията на Брендън Тримейн. Редно беше да има компаньонка. Благоприличието го изискваше. Ако отново останеше насаме с него, можеше да не издържи и да си признае тревожните чувства, които

миналата вечер неговото присъствие предизвика у нея. А това не трябваше да става!

Като се поколеба, баща ѝ поклати глава и каза:

— Страхувам се, че наемането на момиче точно сега няма да бъде много разумно, тиквичке. Може би по късно? След няколко седмици? Разбира се стаята може да се оправи и по-рано. За всеки случай.

Бронте наблюдаваше как баща ѝ тръгна към вратата и я затвори след себе си. Но точно се бе обърнала, когато Уилям отвори вратата и подаде глава:

— Между другото лорд и лейди Фиш ще дойдат на вечеря. Съобщи това на новия ни готвач.

Почистването на стаята се оказа далеч по-тежко, от колкото тя си беше представяла. Дебел слой прах се стелеше навсякъде — във всяко ъгълче и пролука, по первазите и еркерите на прозорците. Сандъците, които бяха поставени във всеки от ъглите, съдържаша скъпи спомени, но сега съдържанието им трябваше да бъде извадено и проверено.

Свъсила вежди, Бронте вдигна капака на един огромен сандък.

— Ох — изпъшка тихо тя и внимателно повдигна тънката ефирна материя, от която се разнесе ухание на лавандула и роза, чиито листенца бяха поставени между грижливо сгънатите рокли. Коприната прошумоля като повеи в ръцете ѝ.

— Много е красива — каза Тримейн, застанал зад нея.

Бронте усети как бузите ѝ пламнаха. После започнаха да парят, защото той коленичи зад нея и надникна през рамото ѝ в сандъка. Дъхът му стопли врата ѝ.

— Баща ви има изключителен вкус — каза спокойно той.

— Баща ми? — Бронте остави роклята в скута си и започна да търси други неща в сандъка.

— Баща Ви, разбира се. Човек винаги може да отгатне вкуса на един мъж по дрехите, които купува за жената, която обича и желае.

— О, така ли? — Бронте направи опит да се засмее, но не можа. Дъхът му я изгаряше и разбиваше на пух и прах и малкото самообладание, което все още ѝ беше останало през последните два часа, откакто бе сама с него в стаята.

— Разбира се — каза той, все още коленичил зад нея. — Мъжете се радват на такива неща: панделчица тук, дантелка там, поставени на стратегически места, разбира се. Нищо не привлича мъжа повече от илюзията за невинност.

— Не мога да си представя... — опита се тя гласът ѝ да прозвучи възмутено.

— Всички мъже имат едни и същи желания и копнежи. Просто някои от нас умеят да ги прикриват. Това е истината, *cherie*.

Бронте наблюдаваше как големите му мургави ръце извадиха внимателно една рокля от сандъка и я поднесоха към нея, така че синята атлазена панделка се оказа точно пред лицето ѝ. Тя повдигна бавно очите си и срещна неговите.

— Красива е — каза той и се усмихна нежно. — Макар и да не е бяла. Но може би белият цвят невинаги е подходящ?

Усети сърцето си да се обръща в гърдите си. Седеше и се взираше в изящните черти на лицето му, което без булото на нощните сенки издаваха белезите на минали изживявания, както приятни, така и трагични. Тънки бръчици се бяха врязали в загорялата му от слънцето кожа — между гарвановочерните звезди и ъглите на сините му очи, после се спускаха на долу по бузите и завършваха около устните. Странно, но тя не ги беше забелязала по-рано, тези белези на характер — спомени от смях и болка, с които животът го беше белязал. Но никога досега не се беше отзовавала толкова близо до него — съвсем, съвсем близо. Толкова близо, че ако повдигнеше лицето си, устните ѝ щяха да докоснат неговите.

Бронте затвори очите си, опитвайки се да заглуши зова на изкушението. Но най-неочаквано и за самата нея тя повдигна глава и го целуна.

Устните ѝ едва докоснаха неговите. Съвсем леко. Знаеше, че не можеше и да бъде другояче. И съвсем кратко. Очите ѝ бяха плътно затворени. Бученето в главата ѝ заглуши всичките ѝ разумни мисли. Чувстваше се смутена и засрамена. Останала без дъх. И изгубена. Внезапно пожела да се мушне в сандъка със спомените на майка си и да затвори капака над главата си.

Беше целунала мъж!

И то не кой да е мъж.

Мили Боже! Беше целунала мъж. Как можа да го направи?!

— Бронте — докосна с ръка лицето ѝ той. — Бронте — повтори нежно. — Отвори очи.

Не можеше. Като улови нежно лицето ѝ с двете си ръце, той я накара да погледне в дълбините на сините му очи. Усети силата и топлината на ръцете му. Сега той щеше да ѝ се присмее. Може би щеше да я подиграе за това, че се беше поддала на моминска съблазън — на зрялата възраст от двадесет и седем години. И затова, че беше изложила на опасност неговото благополучие, да не споменаваме нейното.

— Съжалявам — каза тя.

— Аз не.

— Не знам какво ми стана.

— Радвам се, че го направихте.

— Чувствам се толкова глупаво. Такова държание въобще не ми е присъщо. Беше глупаво, действително. Ако ни бяха хванали...

Той се усмихна.

— Някои рискове си струват последиците.

— Аз...

— Моля ви, не се извинявайте. Ако го направите, ще започна да се питам дали наистина ви е харесало. Няма да ми е приятно, ако не ви е харесало.

Тя преглътна и погледът ѝ се плъзна надолу по лицето му. Очите ѝ се заковаха на устните му. Странно, до сега не беше забелязала колко са съблазнителни.

— За мен ще бъде чест, ако го направите отново.

— Не. Аз... — опита се да диша равномерно тя. — Аз... не мога. Не е правилно...

О. Боже, нима щеше да го направи отново?

Роклята се изплъзна от ръцете ѝ. Тя докосна нерешително раменете му. Почувства как силните му мускули се напрягат. Все още се колебаеше. Тогава очите му се превърнаха в два сини пламъка, а тялото му замръзна. За миг тя си помисли, че той ще избяга — дори ѝ се прииска да го направи. Внезапно, без да сваля поглед от искрящите му очи, тя почувства, че се взира в бездна, в бездънна пропаст. Почувства, че ако падне в нея, никога няма да може да избяга — нито пък щеше да иска да го направи.

Ръцете му я обгърнаха. Едната се плъзна бавно нагоре по гърба ѝ и пръстите му погалиха врата ѝ, пробивайки си нежно път през меките тъмни вълни на косата ѝ, докато другата му ръка я притискаше към тялото му. Толкова близо, че тя бе завладяна от топлината и силата на тялото му.

— Целуни ме отново — пошепна той и притисна главата ѝ към себе си. Тя лежеше в силните му ръце като пленница, като заловена птичка, готова да направи всичко, което той искаше. — Побързайте, госпожице Хавиланд, преди някой от нас да признае колко опасно е да сме заедно.

После ръцете му се плъзнаха надолу и чувствените му устни докоснаха нейните. Те възпламениха искрата, която накара дъхът ѝ да секне, наелектризираха тялото ѝ като светкавица. Опияняващата целувка беше бавна, хладна, търсеца. Беше едно упойващо чудо, което ѝ отне всичките сили, необходими ѝ да мисли или да се противопостави на порива да отвърне на целувката му, на желанието да притисне тялото си до неговото, да разтвори устните си, за да поеме езика му и заедно с нейния да затанцуват в ритъм, който караше всеки нерв от съществуването ѝ да се обтяга до болка... Докато накрая остане без дъх, неспособна да се движи и да действа, по който и да е познат начин.

О, Боже, нима всичко това се случи?! Не, не можеше да бъде вярно.

Всичко това беше плод на най-съкровениите ѝ мечти. На фантазията ѝ. Там, където тя беше освободена от ограниченията на обществото, от предразсъдъците и задръжките.

Значи това беше нещото, за което беше копняла.

Това беше нейното поражение. Пълно. Недвусмислено.

Великолепно. Прекрасно.

Тя го целуна.

Сплетените им тела се плъзнаха на пода върху прашните чаршафи и красивите рокли с розови и сини панделки. Жадните му устни се впиваха в нейните. Езикът му проникваше в нея. Тя зарови ръце в черната му коса, докато той целуваше и нежно хапеше врата ѝ. После плъзна устни нагоре към ухото ѝ, докато накрая тя се чу да стене и почувства чуждо собственото си тяло. Обвила ръце и крака около тялото му, тя почувства напрегнатостта му — всеки потрепващ

мускул — опънат към нея като изгладнял, разярен леопард вързан на каишка.

Те се преобърнаха. Сега той беше върху нея, после отново тя се отзова върху него. Ръцете и краката им се бяха омотали в полата ѝ и чаршафите. Той продължаваше да я целува, докато накрая тя остана без дъх от вихрената страст и силата на жаждата му.

— О, Боже — прошепна тя, осъзнала внезапно, че той е издърпал нагоре блузката и памучната ѝ риза, а голите ѝ бели гърди са беззащитни пред погледа и ръцете му, които ги докосваха с такава нежност, като че ли бяха нещо свещено и съкровено.

— Мили Боже, колко си красива — пошепна той тихо и задъхано в ухото ѝ, галейки леко розовия кръг около зърната ѝ с пръста си. После наведе главата си и като пое зърното ѝ в устните си, започна да го гали с език, карайки Бронте да стене и да желае още нещо Бог знае какво.

Прекрасно. Това беше всичко, което можеше да измисли. Прекрасно и неприлично. Скоро тя щеше да се мрази за това, че му беше позволила такава свобода, но Боже, о Боже, тази свобода беше възхитителна. Той стенеше задъхано и стискаше стройните и бедра със силните си ръце, докато устните му продължаваха да я целуват.

— Кажете ми да спра, скъпа — пошепна настойчиво той. — Кажете ми да спра — пошепна не толкова настойчиво той в ухото ѝ, докато ръката му галеше нежната кожа на бедрата ѝ, плъзгайки се нагоре, нагоре по-чувствителната плът, докато накрая тя едва сдържаше желанието си да извика от удивление и удоволствие.

Какъв сладък грях беше всичко това.

Никога не беше чувствала тялото си толкова живо.

Тя затвори очите си и изви гърба си, остави се на магията на неговите ръце, които я галеха между бедрата. После те се плъзнаха нагоре, търсейки нейната топла женственост. Бронте потрепери, тъй като това усещане беше непознато за нея. Като че ли по някакъв странен начин беше напуснала тялото си и сега гледаше някъде от високо, виждаше се как прегръща този мъж. Виждаше как пръстите ѝ се забиват в гърба му, как мургавите му ръце гаят опитно потръпващото ѝ бяло тяло, докато нейните разкъсват влажната от потта му риза и се впиват в стегнатите му, гъвкави мускули. Устните, тялото и цялото ѝ същество бяха отворени за неговите ръце и устни,

които сякаш бяха едновременно навсякъде и ласкаеха най-чувствената ѝ, потръпваща плът. Докато ровеше с пръсти в гъстата му коса, впила устни в неговите, ѝ хрумна, че този буен порой от желаниа не е нищо друго, освен събрания в едно стремеж към всички неща, които ѝ бяха отказвани — любов, другарство, грях и сладко — горчива лудост. Защото, със сигурност, тя беше полудяла. Брендън Тримейн беше олицетворение на съблазънта — на всичко забранено. А тя се беше поддала на съблазънта и на забранения плод.

Ох, но всичко това беше толкова вълнуващо и приятно. Искаше ѝ се то да продължи вечно. Искаше го и се нуждаеше от него — това невероятно удоволствие, което тялото ѝ изпитваше... и очакването на още нещо.

— Бронте, Бронте, Бронте, за Бога, любов моя, чуй ме.

— Не — каза задъхано тя.

Брендън хвана китките ѝ със силните си ръце и ги дръпна.

Внезапно ръцете ѝ останаха празни. Реалността разпръсна мъглата на объркаността и смущението ѝ и тя застана на колене на пода. Като премига и се опита да диша равномерно, тя мълчаливо се взря в ръцете му, които неумело оправяха дрехите ѝ.

— В действителност ти не искаш това — каза той, като дишаше тежко. — Ти беше завладяна от моментно желание. По дяволите, и двамата бяхме завладени от него. Повярвай ми, утре ще се мразиш, ако сега позволиш да бъдеш обладана по този начин... от мен. Идеалите ви са твърде извисени за това, госпожице Хавиланд.

Бронте докосна лицето му.

Той дръпна ръката ѝ настрани и се опита, доколкото можеше, да прибере косата ѝ с гребените, които преди я държаха събрана отзад на главата.

— Исусе! — каза на себе си той и в очите му проблесна едновременно смущение и желание...

В далечината се блъсна врата. Чуха и Мърей, който започна да си подсвирква.

Застанал на едното си коляно, Брендън повдигна брадичката на Бронте със свития си пръст.

— Погледни ме, скъпа. Спомни си кой съм аз и какво съм направил.

— Не искам да си спомням нищо — отговори тя, усмихвайки се замечтано.

— По дяволите, трябва да го помниш! — той сграбчи раменете ѝ и я разтърси първо леко, после по-силно, докато благоразумието ѝ надделя и тя гневно го погледна.

— Причинявате ми болка.

— Добре. По-късно си спомни, че ти искаше да ме целунеш — той седна на петите си и дръпна полата ѝ надолу.

— Не ме ли харесвате?

За миг лицето му изрази объркване. Без да каже нещо, той се залюля назад върху петите си и сложи ръце върху бедрата си, а на устните му се появи усмивка.

След това се изправи с рязко, но грациозно движение и тръгна към прозорците с драпирани завеси.

— Мърей — извика той. — Госпожица Бронте има нужда от помощ, за да премести мебелите — и като ѝ хвърли един бегъл поглед, той излезе от стаята, оставяйки Бронте да седи сред купчината копирени дрехи на майка си.

ГЛАВА 14

Ако целта и намерението и на двете страни да сключат брак, за жалост е само една преструвка, то е възмутително да виждаш как се пародира с това при всеки възможен случай; с което противоречат изцяло на собствените си намерения.

„Разговори по
женски въпроси“
Джени Джун, 1864
година

Бронте сметна за най-добре да се откаже от вечерята. Питаше се какво ли би казал баща ѝ, ако тя просто изразеше съжалението си за това в писмена форма и му го изпратеше.

За съжаление, госпожица Бронте е заета тази вечер, тъй като желае да остане насаме с мислите си и да осъзнае ужасяващия факт, че се е държала като лека жена с един от затворниците в къщата на баща си.

Като че ли собственото ѝ нещастие не беше достатъчно, ами трябваше да се прибави и това, че Марджъри Фиш щеше да присъства на вечерята и най-после щеше да има възможност да се срещне с бившия капитан. Марджъри, с класическата красота на светска дама, с изисканите си дрехи, с леко скандализиращите си теми на разговор. А тя, Бронте, щеше да се курдиса на стола си до нея, облечена в семплата си бяла рокля, досущ като една малка старомодна мишка, а да не говорим, че нямаше и най-малка представа как се омагьосва един мъж със скандални теми на разговор...

Дали двамата, лейди Фиш и Тримейн, не са били любовници?
Тя не трябваше, не можеше да мисли за това сега.

Бронте нареди да ѝ приготвят банята. Уонг напълни ваната с топла вода, но тя му каза да сипе гореща. Много гореща вода. Искаше да изтрие, да измие, да заличи спомена за Брендън Тримейн от всяка пора на тялото си — всички копнежи, желаня и болки, които отказваха да отзвучат, като ѝ напомняха, че написаните в книгите правила за поведение са верни.

Щом веднъж жената дадеше воля на разгулната си разпусната чувственост, тя беше обречена на безнравствен живот, а репутацията ѝ беше опетнена завинаги.

Вече цял час Бронте седеше във водата, която покриваше раменете ѝ, докато накрая кожата ѝ стана червена като на рак и започна да ѝ се гади. Излезе от ваната, хвърли се върху леглото, както беше съвсем гола, и легна по гръб.

Никога по-рано не беше правила това — да лежи гола, а лекият нощен ветрец, който влизаше през отворения прозорец, да я гали и като ветрило да разхлажда тялото ѝ.

Остана така дълго време, може би час или два, вперила поглед в тавана, мъчейки се да не обръща внимание на чувствата, които бушуваха в нея. Как можа той да ѝ стори това — да посее ужасното семе на неудовлетворението? Как можа тя да допусне това?

Точно в седем часа Бронте влезе в гостната стая. Чарлз Меткалф и лорд Фиш стояха прави близо до френския прозорец. Артър се беше присъединил към Марджъри и бащата на Бронте и тримата седяха на верандата. Уонг беше зает с пълненето на новопостроения фонтан с вода, която изпомпваше от близкия поток.

— Във всеки случай — каза високо Меткалф, — ако затворим дома, Парамата ще се обезлюди след година. Всички мъже имат нужда от развлечения. Така е било от векове, така е и сега — засмя се той гръмогласно.

Бронте се изкашля.

Стреснати, Меткалф и лорд Фиш се огледаха наоколо.

— Господа — усмихна се тя.

— Госпожице Хавиланд? — казаха двамата в един глас.

— Нещо не е наред ли? — попита тя.

Артър влезе усмихнат в стаята. Като я видя, той се закова на място.

Уилям и Марджъри се показаха на прага на вратата. Лейди Фиш се поколеба за миг, преди да забърза към Бронте. Двете размениха протоколната целувка.

— Боже — пошепна Марджъри. — Едва ви познах, скъпа — тя огледа с критично око роклята на Бронте.

— Харесва ли Ви роклята, лейди Фиш?

Марджъри изду устните си и след като размисли малко, каза:

— Може би е малко демоде. Вероятно е на майка ви, да? Но е много красива. И ви отива, Бронте.

Бронте погледна дълбоко изрязаното деколте, което разкриваше почти неприлично прелестите на Марджъри — през бледокремавите дантели прозираха зърната на гърдите ѝ. Човек трябваше да притежава голям кураж, за да носи такава рокля, и то точно тази вечер. Но не само тя трябваше да притежава кураж тази вечер, помисли си Бронте.

Артър се изкашля.

— Начинът на живот не е такъв, какъвто беше преди двадесет години. Благоприличието е едно от най-светите ни добродетели — каза той.

Бронте отвори широко очи, като че ли беше изненадана от думите му.

— Но аз мислех, че харесвате неприличното държание — каза тя. — През цялата вечер само това се твърди, не съм ли права? Нима лорд Меткалф не се мъчи да ни убеди, че проститутките са нещо необходимо?

Артър изпъшка. Лицето му преbledня. Като снижи гласа си до шепот, той каза:

— Такъв език ли трябва да използва една млада жена с възпитание като вашето, Бронте? — той погледна към Уилям и заяви. — Страхувам се, сър, че не сте обърнал достатъчно внимание на темперамента на дъщеря си.

Уилям сви рамене и се усмихна.

— Глупости! Моята Бронте притежава малко реформаторски дух. Но това няма значение. Мисля, че е време да започваме вечерята.

Бронте се усмихна лъчезарно и поведе гостите към другата стая. Въпреки че не го признаваше, беше благодарна на баща си за ловко сменената тема. Чувстваше, че не може да се контролира — не можеше да бъде сигурна какво ли ще изтърси следващия път.

Скалите — както наричаха гнездото на порока, не се споменава отново. Явно гостите бяха възхитени от храната и поддържаха само тривиалните разговори за времето, за реколтата от пшеница във фермата на Уилям, за *Сириус*, който беше тръгнал от Калкута, но закъсняваше извънредно много. Брендън не се появи. Мърей, с типичната си шотландска самоувереност, свалеше капациите на блюдата, от които се издигаше пара от печени яребици, гарнирани с ориз и изронена млечна царевица.

Бронте въздъхна с облекчение, щом се увери, че Брендън не присъства в трапезарията, но в същото време съжали, че е облякла рокля, по-подходяща за оргиите в Рим в онези далечни времена. Лейди Фиш явно беше разочарована. От време на време тя поглеждаше към вратата, която водеше към кухнята, и тъй като вечерта напредваше, а от Тримейн нямаше и следа, раздразнението ѝ видимо пролича. Тя се съдържаше и не каза нищо, докато сервираха десерта.

— Имате превъзходен готвач, Уилям. Поздравявам ви. Кой би помислил, че нашият капитан Тримейн ще прояви такива изключителни способности не само на бойното поле, но и в кухнята?

Уилям се усмихна.

Лорд Фиш опита от плодовата торта, украсена с ароматен пухкав крем.

— Превъзходно! За Бога, Уил, ще се съгласиш ли да ни го отстъпиш?

Бронте сгъна нервно кърпата за хранене и я постави на масата. Болеше я стомахът. Банелите на корсажа на роклята ѝ се впиваха като нож в нейната ѝ кожа. Нима майка ѝ наистина е носила тази неудобна дреха?

Уилям отново се усмихна.

— Не съм мислил за това, милейди. Капитан Тримейн е при нас отскоро...

Марджъри отпи от червеното бургундско вино и се облегна на стола. Пръстените, с които бяха накичени ръцете ѝ, блестяха на

светлината на запалените свещници. По същия начин искряха и очите й.

— Сериозно, Уилям. Както знаеш, наскоро загубихме готвача си — както и много други мъже...

— Нека да не започваме сега с това, моля те — заяви лорд Фиш. — Сигурен съм, че Уилям не се нуждае от напомняне, че няколко от затворниците му безследно изчезнаха от фермата ни. Освен това мисля, че всички знаят причината, поради която съм тук тази вечер, а именно: искам отново да напомня на нашата скъпа Бронте да разгледа молбата ни за осиновяване... — той погледна твърдо и настойчиво Бронте.

Чарлз Меткалф извади табакерата от джоба на сетрето си и предложи цигари на Уилям, Артър и лорд Фиш. После взе една и за себе си. Без да обръща внимание на опита на лорд Фиш да смени темата на разговор, той каза:

— По мое мнение трябва да върнат всички в затвора, където впрочем е мястото им. Да гният в мръсотия и мизерия — само това заслужават.

— Напълно съм съгласен с вас — включи се и Артър, но само след миг затвори уста, тъй като Бронте го стрелна със сърдит поглед.

— Смятам, че предприетите усилия за реабилитирането на мъжете затворници се увенчаха с успех — отговори Уилям на Меткалф.

— Средна работа, стари ми приятелю. Средна работа. Докато тези негодници мислят само как да се измъкнат оттук при първата възможност, която им се предостави, и ни принуждават да губим време и енергия в преследването им, идеята, макар и доста добра по принцип, скоро загубва своята привлекателност. Не знам какво мислите всички вие, но лично аз не се интересувам от факта, че има мъже, които бягат оттук, тъй като те не желаят нищо друго, освен да прережат гърлата ни — той престорено потрепери, а после продължи: — Изобщо не ви завиждам, Уилям. Всеки ден да отстояваш ужасната позиция на управител не е лесна работа. По този начин излагате живота си на опасност. Всички те са откачени. Всички до един. Включително и капитан Тримейн — заяви той и изгледа важно останалите гости. — Нека погледнем фактите: всеки мъж или жена, които са способни да убият кое да е човешко същество, без да им

мигне окото, са хора без всякакъв морал и разкаянието за постъпките е напълно непознато чувство за тях.

Бронте повече не можеше да остане мълчалива.

— Тогава предполагам, че вие сте противник и на войната? — каза тя. — В края на краищата, какво е войната, ако не възможност да убиеш врага си? Нима само едно кимване с глава от страна на нашето правителство не става причина да се извършват хиляди убийства?

— Не съм дошла тук, за да обсъждам разликата между убийство в името на отечеството и обикновено убийство — каза Марджъри с леко отегчен тон и като се наклони към Уилям, се усмихна. — Наистина, скъпи.

— Ще разрешите ли на капитан Тримейн да дойде да работи при нас в *Мил Чейс*?

За пръв път Уилям погледна директно към Бронте.

Тя не помръдна. Чак когато отвърна на погледа на баща си, който като че ли минаваше през нея като топъл слънчев лъч, тя осъзна, че в стаята е настъпила гробна тишина. Можеше ли той да прочете мислите ѝ, да гадае чувствата ѝ? Нима разбирането, което струеше от очите му, не потвърждаваше факта, че той знае и приема противоречивите чувства, които тя изпитва към Брендън Тримейн? Никой не я познаваше по-добре от собствения ѝ баща.

Но дори и да не се досещаше за чувствата ѝ, той не би изпълнил тази молба — той знаеше склонността на лорд Фиш да наказва всеки затворник, който се поколебае дори за миг да се подчини на правилата на семейство Фиш.

Накрая Уилям каза любезно:

— Смятам, че трябва да си помисля малко. Капитанът стана част от нашето домакинство и ми се струва, че ще ни липсва, ако се разделим с него.

Бронте си пое дъх облекчено. Каква ирония на съдбата! Ако този разговор се беше състоял само преди два дни, самата тя би предложила преместването на Брендън Тримейн. Но сега... не, сега тя не можеше да даде съгласието си.

Лорд Фиш каза:

— Сигурно той изпитва голяма неприязън към Англия, така ли е? Уилям погледна замислено.

— Предполагам, че е в правото си да чувства точно това.

— Разбира се, че е така — каза Артър и хвърли кърпата си за хранене на масата. — Всички изпитват неприязън към добрата стара Англия, в това число и към нас. Не биха искали нищо повече от това да ни прережат гърлата, докато спим, включително и вашият капитан Тримейн — добави той, като погледна остро към Уилям. — Въпреки всичко той е един убиец.

— Сигурна съм, че господин Меткалф не е дошъл тук, за да слуша за проблемите ни със затворниците — каза Уилям.

— Разбира се — подкрепи го лейди Фиш и се усмихна на Бронте с ослепителната си усмивка. — Той дойде тук, за да обсъди позицията на скъпата Бронте относно публичния дом в Парамата.

— Трябва ли да бъдеш винаги толкова безцеремонна в приказките си, Марджъри? — сряза я лорд Фиш.

Марджъри се разсмя.

Меткалф погледна смутено към Бронте.

— Страхувам се, че скъпата ни Бронте вече изрази мнението си по този въпрос. Обаче, въпреки цялата ѝ безпристрастност, иска ми се тя да ме предупреди, преди да пише писма като това, което написа до Креншоу и до Нейно кралско височество.

— Мили Боже! — възкликна Артър.

Уилям се облегна на стола си.

Лейди Фиш се изкашля в кърпата си, а съпругът ѝ изпусна цигарата си в скута си.

— Бронте — каза Уилям, — истина ли е това?

— Да.

— Писала си до Нейно кралско...

— Просто направих копие на писмото, което изпратих на господин Креншоу. Мисля, че е справедливо тя да бъде осведомена за окаяното положение, в което се намира нейната колония и по-специално описах условията, при които живеят жените тук.

От горещите дебати, които последваха, главата на Бронте затуптя от болка. При други обстоятелства тя би приела с радост беседата, но не и сега. Когато групата отиде в гостната, тя се извини и излезе на верандата. Беше благодарна, че вечерта се случи прохладна.

Господи, каква сбирщина. Цялото това мъчение беше изцедило силите ѝ. Само ако можеше да се метне на гърба на Сидъкшън и да препусне надолу по течението на реката.

Да избяга. Това беше всичко, което желяеше. Да се избави от цялата тази бъркотия в мозъка и тялото й. Да си върне онова състояние на духа, което имаше, преди да срещне Брендън Тримейн, който дойде и разби всички идеали и идеи, които тя беше имала и които беше смятала за правилни. Преди да го срещне, считаше, че животът е прекрасен. Имаше дом, баща и правеше каквото може с малкото средства, които й отпусаха, за да помогне на болницата, училището и сиропиталището.

Тя слезе по стълбището и се отправи към градината. Тръгна по тухлената пътека, която се виеше през гъстата тисова горичка, явно нуждаеща се от разреждане, и стигна до малката постройка, която Уонг беше приспособил за къщичка на зайците й. Постройката, изградена преди близо петдесет години от английските войници и вече с нацърбени стени, се издигаше между тръстики и клематиси, сякаш беше някой гостоприеман стар дом. Както винаги, една малка лампа осветяваше помещението. Каменният под беше безупречно чист. Бронте сама беше проектирала клетките за зайците, които фактически не бяха клетки, тъй като голямата стая беше разделена с тънка мрежа на отделни еднакви помещения и зайците можеха да се движат свободно. Вътре бяха поставени стари дървени пънове, камъни и купчинки пръст, оформящи малки хълмчета. Бронте искаше средата, в която живеят зайците й, да бъде възможно най-близо до естествената им среда.

Шугър, бялото зайче с клепналите уши, се показа, седна на задните си лапки и се втренчи в Бронте, вирнало едното си ухо, сякаш искаше да чува по-добре.

Бронте коленичи, повдигна вратичката и се засмя тихо, когато Шугър скочи с готовност в скута й. Като притисна зайчето до гърдите си, Бронте си помисли, и не за пръв път, че би желала и хората да бъдат толкова търпеливи, скромни и нежни, колкото нейните малки приятели.

Чу се шум.

Бронте се огледа наоколо. Нямаше никой.

Шугър започна да се върти неспокойно в ръцете й, а другите зайци, които досега лежаха в скривалищата си, започнаха да драцят с лапичките, изразявайки тревогата си.

Бронте се изправи и отиде до вратата. Миризмата на приближаващия дъжд сякаш тежеше във въздуха, а отвъд мрачните облаци в далечината проблясваха светкавици. Внезапно пред очите ѝ изплува силуетът на човек.

Като затаи дъх и отстъпи крачка назад, Бронте се вгледа и разпозна Джони Търпин.

— Изплашихте ме.

Той погледна през рамо към тъмната нощ, после от ново към нея. В ръката си държеше дебела тояга.

— Съжалявам, госпожице. Видях, че някой се навърта наоколо и си помислих, че ще е добре да проверя.

Бронте се върна при клетката, като притискаше изплашеното зайче до себе си. Мъчеше се да успокои дишането си. Наведе се и внимателно постави зайчето обратно в дома му. После тръгна към вратата, но забави стъпките си, когато видя, че Търпин не се отдръпва от пътя ѝ.

— Нещо лошо ли има? — попита той.

— Имаме гости за вечеря и не трябва да ги карам да ме чакат. Наистина трябва да бързам...

— Чух, че Тримейн работи в къщата.

Тя кимна с глава и погледна към вратата.

— В такъв случай предполагам, че няма да се върне на строежа.

— Така е.

— Но това е срамно, госпожице Хавиланд. И то какъв срам! Смятам, че неговото привилегировано положение е незаслужено. Смятам също така, че господарката на къщата има предпочитание към него.

— Как се осмелявате! Това, което казвате, е върха на нахалството и безочияето!

Той се ухили и очите му бавно и лениво „опипаха“ пазвата ѝ.

Бронте го заобиколи и забърза към вратата, без да се обръща назад. Излезе навън и с бърз ход тръгна към къщата, като отместваше протегнатите клонки на храстите и дърветата, които ѝ препречваха пътя. Каква глупачка се беше показала! Как си позволи да помисли, че може да скита така, съвсем сама, след мръкнало? Как можа да си позволи да се облече по този начин, с единствената надежда да засенчи Марджъри Фиш. Как можа да позволи на Брендън Тримейн да я

целуне, да я прегърне и да я притисне до себе си? Как можа да си позволи да забрави коя е и какво представлява?

Мисълта да се върне в затворената, изпълнена с тютюнев дим гостна стая и да води спор, в който неминуемо щеше да се изправи срещу всички и без съмнение да стане обект на присмех и подбив, не ѝ се нравеше. Нито пък имаше желание да гледа обидената физиономия на лорд Фиш, когато той отново чуеше любезния ѝ отказ на молбата му за осиновяване на дете. Без съмнение по-късно тя трябваше да изслуша и порицанията на баща си, че се е държала с гостите и не си е направила труда да ги забавлява. Но това не я интересуваше ни най-малко в момента. Единственото нещо, което искаше сега, беше да се скрие в стаята си и да се опита да забрави, че този ужасен ден някога е съществувал.

Бронте бързаше в мрака с надеждата никой да не я забележи. Когато зави зад ъгъла на къщата, тя внезапно спря, а сърцето ѝ заби толкова силно, че щеше да изхвъркне от гърдите ѝ.

Благодарен, че може да си поеме глътка свеж въздух и да се махне от ужасната горещина в кухнята, Тримейн се облегна на каменната стена и запали цигарата, която беше спечелил миналата вечер от Хавиланд, когато го би на вист. Също като коняка, и тютюнът беше внесен контрабандно. Колкото до качеството, беше най-добрият тютюн, който беше пушил от години.

Лейди Фиш плъзна ръката си по неговата.

— Не можеш да си представиш колко изненадана и потресена останах, когато разбрах, че си осъден и заточен в Австралия — каза тя.

— Наистина? — попита той, вперил поглед в цигарата си, — а как гледа на тази работа съпругът ти?

— О, какви старомодни разбирания, Брендън?! — наклони се леко към него тя, толкова близо, че той можеше да долови аромата на роза, който се излъчваше от бледата ѝ кожа. — Едва ли е необходимо да ти казвам, че съпругът ми не се интересува от това кого ще избира за свой... любовник.

— Вече е претръпнал, така ли?

Тя се засмя.

— Виждам, че не си загубил чувството си за хумор. Надявах се, че годините и фактът, че репутацията ти е съсипана — ще те смирят до известна степен. Винаги си бил толкова уверен във въздействието, което имаш върху жените. Знаеш, че никоя от нас не може да устои на героите. Дори на пропадналите герои. Има нещо невероятно интригуващо в „кръстосването на шпагите“ с дявола.

Той се усмихна и дръпна от цигарата си, после изпусна кълбо дим, който вятърът разнесе. Марджъри присви очи.

— Така, а сега, кажете ми, сър Галахад, наистина ли сте се променил, или просто сте хвърлил око на дъщерята на управителя?

Брендън престана да се усмихва и изтръска пепелта от цигарата си. Жените винаги искаха нещо от него — и той подозираше, че флиртът е само въведение.

— Госпожица Хавиланд не значи нищо за мен — каза той.

— Нима? Ами защо тогава е това специално отношение към теб — удобно положение на готвач, самостоятелна спалня в къщата? О, колко удобно. Дори пушиш от цигарите на Уилям — усмихна се Марджъри и се наведе по-близо към него. — Няма да сгреша, ако ти кажа, че усетих в дъха ти миризмата на най-хубавия коняк на Уилям. Какви заслуги може да има един затворник, за да се радва на такова внимание?

— Винаги сте имала много живо въображение, лейди Фиш.

— Скъпи мой Брендън, едва ли е необходимо да прибъгваш до живота си въображение. Но ти засега си лишен от единствения дар на живота, който означава нещо за теб — свободата — тя прекара пръста си надолу по панталона му. — Може би?

Тогава вратата се отвори и лорд Фиш се показва на прага. Застана неподвижен за миг, а вятърът развяваше посивялата му коса. Той погледна жена си.

— А, ето къде си била — каза накрая той и слезе с лекота по стълбището.

Спря пред Брендън, потупа го по рамото и каза:

— Успя ли да ви убеди да дойдете да работите при нас, господин Тримейн?

Брендън повдигна вежди.

— Не разбрах, че това е предложение за работа.

— Тогава предполагам, че тя просто се опитва да ви съблазни.

Брендън не коментира казаното.

— Негодник — каза Марджъри, а на устните ѝ се появи подигравателна усмивка. После се обърна и влезе в къщата.

Лорд Фиш оправи връзката си и прекара ръка през косата си.

— По дяволите, дотегна ми вече от това затънтено място, от тази непоносима горещина и отвратителните дъждове.

— Тогава се върнете в Англия — предложи Брендън.

— Ах, де да беше толкова просто, капитане. Но изглежда, че също като вас съм затворник в това злочесто място — обречен, поради липса на ресурси, да чакам да се роди нещо от тази бедна почва. Да не говорим, че Марджъри не притежава абсолютно никакви съпружески инстинкти. Само като си помисля, какъв ахмак съм! Съпругата ми проявява голяма щедрост към себе си. Харчи парите ми, без да мисли. Това е основната причина да съм тук — тази и разни други неща, разбира се — каза лорд Фиш, направи кисела гримаса и погледна натежалото от облаци небе. — Боя се, че щом ме видят възкръснал в лондонското общество, кредиторите ще ме нападнат като скакалци и без съмнение, ще бъда натоварен на някой кораб и върнат обратно тук, за да работя рамо до рамо с вас. Не че е толкова лошо... да работиш тук. Стопаните са любезни и интелигентни хора, но са прекалено големи идеалисти. Истината, капитане, е че на мен ми трябва точно човек точно като вас за „Мил Чейз“. Повече от ясно е, че аз нямам талант за фермер. Имам нужда от помощ. Уилям ми е говорил много за вашите способности. Доколкото разбирам, той не е категорично против идеята да ви разреши да работите при мен и да изпълнявате работната си програма във фермата.

Брендън хвърли цигарата на земята и я смачка с тока на ботуша си.

— Щом желаете, ще сключим договор. Ще направим нещо като сдружение. Ще делим печалбата. Кой знае, може би ще изкараме достатъчно пари, за да можем да си купим свободата и да се измъкнем от тази бъркотия.

На лицето на лорд Фиш се появи усмивка. Той пристъпи напред и застана толкова близо до Брендън, че последният можеше да усети зловонния му дъх.

— Тогава ще можем да кажем на всички да вървят по дяволите, нали, капитан Тримейн?

Капитан Тримейн го погледна в очите.

ГЛАВА 15

Светът обича влюбените, но това не пречи той да наблюдава отблизо и да критикува строго всяко отклонение от добрите маниери...

Всяка публична изява на чувства е жестоко осъждана.

Любовта е свято нещо и не трябва да бъде излагана открито на грубите коментари на чуждите хора.

„Книга за доброто
държание“
Лилиън Ейчлър

Тъмни буреносни облаци покриха небето.

Обезпокоен от мислите, които тормозеха съзнанието му, Брендън седна на края на леглото и дълго време остана така, заслушан в рева на бурята, която блъскаше стените и прозорците на къщата. Горещият тежък въздух притискаше гърдите му до задушаване. Изпуши една от безценните контрабандни цигари на Уилям и изрече едно проклятие.

Нищо не се развиваше така, както го беше запланувал. Нищо!

По-рано, по време на вечерята, той смяташе, че лорд Фиш стои зад многобройните бягства, но семейство Фиш явно нямаше пръст в тази работа. Те се бореха, за да оцелеят.

Брендън се бе заел с тази задача по своя воля, не само защото съвестта му повеляваше, не само защото беше задължен на избитите войници и приятели, а защото той лично се чувстваше отговорен за това.

Беше дошъл в тази затънтена колония, населена със злодеи и мерзавци, с намерението да изтръгне от корен предателството и измяната, които — ако не бъдат спрени навреме — щяха да се превърнат в зараза и можеха да разклатят устоите на империята. Беше

жертвал собствената си репутация, за да не се стигне до такъв трагичен край.

Надяваше се да разобличи този опасен злосторник, но засега тъпчеше на едно място...

По дяволите, нищо не се подреждаше така, както го беше планирал.

Не допускаше, че самият многоуважаван и почитан губернатор на Нов Южен Уелс е подстрекателят на бунтовете. Може би имаше някой друг, който работеше за него — някой, който имаше достъп до затворниците, някой, който имаше нужда от пари, за да поддържа разкошния си живот. Някой пазач или работник, който имаше своята причина да мрази Англия, за да обрече душата си на това мъчение.

Уви, признанието, че участва в контрабандата и е приятел с подозрителния капитан на *Сириус*, насочваше към Хавиланд, въпреки че той и дъщеря му демонстрираха обожанието си към родината — което беше и единственото доказателство за тяхната невинност.

И той се беше вкопчил в него като някой глупак.

По дяволите... Нищо не вървеше така, както го беше замислил.

Той харесваше Хавиланд. Възхищаваше се на идеалите му. А колкото до дъщеря му... По дяволите, по дяволите...

Беше започнал да я преследва на шега, колкото да мине времето. Но по-късно мислите му бяха обсебени единствено от нея. Тя го бе омагьосала — от момента, в който я видя застанала там, на платформата — прекрасното ѝ лице и красивите ѝ очи, които бяха отчасти скрити от широката периферия на шапката ѝ. Гласът на разума му шепнеше да стои далеч от нея.

Но... тази сутрин той беше почувствал тялото на Бронте Хавиланд до своето. Беше вкусил от красивите ѝ гърди, беше усетил как зърната ѝ се втвърдяват от допира на езика му. Беше я накарал да трепери, да стене, да се гърчи от страст и да го моли да я вземе. И, ей, Богу, той щеше да го направи, ако Мърей не беше влязъл в къщата.

О, да, за известно време той беше забравил за какво е дошъл тук. И сега трябваше да плати за това.

Познаваше я твърде добре, за да вярва, че тя ще се почувства отговорна. Интересът ѝ бе възбуден от него, но тя не го уважаваше истински. Той беше поставил играта извън нейния контрол и затова тя щеше да го изпрати в *Мил Чейз*. Може би така беше и по-добре. Не

трябваше да има повод, за да се подаде отново на желанието си и да рискува всичко. Как може да се само забрави до такава степен и да си прости толкова лесно това, че стана причина за смъртта на съотечествениците си? И то, защото беше привлечен от красотата на една жена.

Брендън стана от леглото и отиде до прозореца. Колко тиха беше нощта. Във въздуха витаеше някакво очакване, някакво напрежение. Беше тъмно като в рог. Само от време на време в небето, високо над короните на дърветата, проблясваше за миг самотна светкавица.

Голото му тяло лепнеше от избилата пот. Той се облегна на рамката на прозореца и се загледа към верандата пред стаята на Бронте. Можеше по-скоро да почувства, отколкото да види, как разцъфтелите цветни букети в саксиите започват своя танц с внезапно извилия се вятър. После решително отмести погледа си настрана. Трябваше да обмисли всичко отново и да измисли нов план на действие.

Точно се канеше да се върне в леглото, когато светкавица раздра нощното небе и освети за миг верандата. Брендън се закова на място. Вгледа се напрегнато в нас тъпилата отново тъмнина. Стори му се, че вижда някаква призрачно бяла фигура, застанала до стената, с обърнато към вятъра лице и развети като черен копринен флаг коси.

Бронте беше облечена само с тънка бяла къса риза, която откриваше краката ѝ. Стоеше неподвижна, застинала като мраморна статуя... като че ли се вслушваше и чакаше...

Чу се тътен.

Безшумно и грациозно като привидение тя се плъзна покрай стената. Босите ѝ крака се понесоха по изсъхналата земя и тя изчезна в нощта.

За миг Брендън се вцепени. В главата му се изредиха мълниеносно стотици причини тя да се реши да излезе в нощта, но всички те се сляха в една-единствена. Искрата на подозрението, която беше двигател на живота му, след като неговите другари бяха избити, се разгоря с нова сила.

Явно тя се бе осмелила да излезе в такава нощ, само за да се срещне с някого. Вероятно беше получила знак и сега откликваше на него. Може би, госпожица Хавиланд сама щеше да попадне в капана.

Неговото задължение беше да разбере истината и да провери дали подозренията са основателни.

Като изрече едно проклятие, той грабна панталона си, обу го набързо и скочи през прозореца. Забърза, до колкото можеше, в посоката, в която беше изчезнала Бронте.

Какво, по дяволите, правеше тя? Къде отиваше?

И най-важното, с кого имаше среща? И какво щеше да направи Брендън, когато я намереше?

Когато стигна до конюшната, вятърът вече виеше страшно и брулеше листата на акациите, които се носеха във вихрен танц над земята. Брендън не беше сигурен дали Бронте е дошла тук, но при едно проблясване на светкавиците му се стори, че мярна фигурата ѝ да завива насам.

Конете цвилеха и удряха с копита преградите в конюшната, подлудени от силния вятър, който духаше откъм морето. Тогава чу гласът ѝ — стаен и тих, сред цялата тази ужасна, ревяща стихия.

— Спокойно, спокойно — успокояваше тя конете. — Няма от какво да се страхувате. Това е само вятърът, а ние обичаме вятъра, нали така, Сидъкшън?

Боже, о, Боже! Благодаря ти, Господи, тя говори на конете си... това са конете ѝ... не е престъпница.

Брендън влезе в конюшната и се задържа за миг до вратата, за да може да свикнат очите му със слабата светлина на газовите лампи, закачени по стените. Видя я. Стоеше до коня си. Изглеждаше толкова малка и крехка до огромното животно. Сидъкшън беше навела главата си и Бронте беше обвила ръце около нея, за да я успокои.

Без всякакво усилие тя се метна на гърба на коня. Брендън пристъпи напред.

Очите на Бронте срещнаха неговите. И той видя в тях колко е изплашена.

— Какво, по дяволите, правите тук? — попита той. Голите ѝ крака притиснаха хълбоците на кобилата и животното веднага подскочи напред, а копитата му изчаткаха по покрития с плочи под. Бронте не отрони дума. Само наблюдаваше Брендън с черните си блестящи очи, докато яздеше към изхода. Той хвана поводите и задържа кобилата. Бронте го ритна.

— Трябва да ви напомня, капитан Тримейн, че задълженията ви не включват и моята особа. Трябва също така да ви напомня, че привилегиите, които имате, ви позволяват да се движите свободно в къщата и в градината само през деня, но не и в околностите, и то след залез-слънце — очите ѝ трескаво блестяха... От тревога? А може би от изумление? Като стисна още по-здраво поводите, той каза:

— Слезте от коня, преди да се убиете!

Бронте успя дори да се усмихне.

— Мили Боже, каква проява на загриженост към жена, която не значи нищо за вас.

Думите ѝ го удариха като с камшик. Значи, тя беше чула разговора му с лейди Фиш.

Бронте се взираше в някаква точка в тъмнината. Без да мърда. Без да мига. Лицето ѝ беше бяло като платно и тя отчаяно се мъчеше да изглежда спокойна.

— Негодник! — каза тя и заби пети в хълбоците на изнервеното животно.

Сидъкшън се стрелна напред и Брендън едва успя да отскочи встрани.

— По дяволите — изсъска през зъби той и се затича към един от конете в конюшната.

Имаше чувството, че язди от часове надолу по потъналата в мрак пътека. Той се приведе напред, за да избегне един надвиснал над пътеката клон.

Някъде пред него Бронте яздеше Сидъкшън. Бурята заплашваше да се разрази всеки момент. На два пъти конете прескачаха каменни стени. На няколко пъти пред животните се изпречваха стръмните скали на дефилето, които се спускаха към далечната черна лента на реката.

Брендън извика името на Бронте.

Тя не му обърна внимание.

Стигнаха до широкия пясъчен бряг на реката и препуснаха в пълен галоп. Но все още конят на Брендън не можеше да настигне нейния. Тялото му бе покрито с пяна, ушите присвити назад и животното напругаше всичките си сили. Беше ужасено от постоянните удари на камшика, от тътена на бурята и светкавиците над главите им.

После се случи неизбежното. Когато гръм удари един евкалипт в далечината, Сидъкшън рязко спря и се вдигна на задните си крака. Времето също спря. Брендън видя Бронте да се плъзга по гърба на възбуденото животно, с разперени ръце, които панически търсеха в какво да се вкопчат.

— О, Боже! — Извика той, когато тя полетя и тялото се стовари върху белия пясък.

Брендън скочи от коня си и хукна към нея. Газеше през тинята, в която краката му затъваха до глезените. Препъна се в нещо и удари крака си, но не му обърна внимание. Проклинаше гласно и мъчително бавно напредваше към нея. Беше изплашен до смърт, че може да е мъртва.

— Бронте! — Извика той, щом стигна до нея.

Много, много бавно, тя помръдна главата си. Помъчи се да се изправи на лакти. После повдигна преbledнялото си лице и го погледна.

— Не се приближавайте — каза тя с пресипнал глас и коленичи.

Брендън дишаше тежко. Чувстваше, че сърцето му ще изхвъркне от гърдите му. Като чу гласа ѝ, той се наведе и опря ръце на коленете си, опита се да си поеме дъх и да успокои дишането си. Отдъхна си. Слава Богу, кракът не го болеше много.

Първите дъждовни капки започнаха да падат, когато Бронте се изправи колебливо на крака. По косата и по кожата ѝ беше полепнал влажен пясък. Струйка кръв се стичаше от малка рана на челото ѝ.

— Мразя те — каза тя.

— Защо? — попита той.

— Че правиш така.

— Какво правя? — Извика той.

— Че постъпваш по този начин с мен. Че ме превърна в жена, която язди сама в нощта като лунатик, облечена само с долната си риза. Жена, която изпитва ревност към човек, който не заслужава нито една почтена жена дори да си помисли за него. Дяволите да те вземат! Затова, че разби идеалите ми — моите глупави, идиотски фантазии. Пропилях най-хубавите си години да мисля за един човек, който — както стана ясно — изобщо не отговаря на представите ми, не отговаря на името, с което се ползва.

Брендън вдигна поглед към мрачното небе. Затвори очи. Дъждът се бе засилил. Беше започнал да разбира.

Бронте се смееше, стиснала с ръце раменете си, които се тресяха от силата на чувствата ѝ. Сълзи, примесени с дъждовни капки, се стичаха по лицето ѝ.

— Знаеш ли, че за мен ти беше олицетворение на идеалния мъж? Когато бях малка, събирах в албуми изрезки от вестниците, в които описваха твоите геройства. Млад, красив и смел — и морално издигнат. Ти беше моят рицар, облечен в блестящи доспехи, моята мечта за бленуван съпруг, който вероятно никога няма да имам — свила ръце в юмруци, тя крещеше насреща му. — За Бога, Тримейн, ти ми се подигра. Защо не се огледаш наоколо? Израснах заобиколена от крадци и убийци. Животът ми беше, а и сега е, един нескончаем парад сред осъдени престъпници. Когато ми се струваше, че целият свят се е побъркал, обхванат от жестокост и омраза към ближния, тогава си мислех за теб. Ти беше с мен — името ти, изписано с главни букви на първа страница в *Таймс*, а след това следваше статия, възхваляваща твоята почтеност, морал и смелост. Ти ми даваше надежда.

— Съжалявам — каза той.

— Мразя те — каза по-тихо тя. — Искам да забравя какво си извършил, защото все още искам да бъдеш моят идеал. Не искам да се отказвам от надеждата — не още — обхванала лицето си с длани, тя повдигна леко глава и го погледна, а душата ѝ се отразяваше в очите ѝ. — Кажи ми, че си невинен, че си убил младия войник случайно и аз ще ти повярвам, защото искам да ти вярвам. Кажи ми го и аз ще ти повярвам, дори и да ме излъжеш.

Тогава започна да вали като из ведро. Пороят се изливаше върху главите и раменете им.

Тя стоеше пред него, облечена в тънката си бяла прозрачна риза, която беше прилепнала към тялото ѝ и очертаваше всяка извивка на стройната ѝ фигура. В очите ѝ гореше огън. Гърдите ѝ бурно се надигаха.

Накрая тя се обърна с гръб към него и тръгна към коня си под проливния дъжд, като залиташе.

— Бронте! — Извика той. После изкрещя името ѝ и се втурна да я догони, защото тя се затича.

Тя стигна до Сидъкшън и се опита да хване поводи те. Изплашена от тътена на бурята и наелектризираното небе, кобилата изцвили и препусна напред.

— По дяволите! — извика Бронте.

Брендън я хвана за ръката.

Тя се извъртя и го удари през лицето, а после започна да удря гърдите му със свитите си юмруци.

— Не ме докосвай! — викаше през сълзи Бронте. — Мразя те! — но гласът ѝ прозвуча като молитва. Повтаряше двете думи отново и отново, докато се бореше, за да се освободи от ръцете му, които се опитваха да я притеглят под евкалиптовото дърво, за да се скрият от дъжда.

Накрая Брендън притисна тялото ѝ към своето и взе лицето ѝ в ръцете си. Избърса дъждовните капки от лицето ѝ и целуна нежно челото ѝ, после очите, носа и ъгълчето на потръпващите ѝ изящни устни.

Бронте започна отново да се бори — като пеперуда, усещаща предопределената си смърт. Очите ѝ бяха за мечтани, устните ѝ леко разтворени, ръцете ѝ бяха опрени до голите му гърди, а от нейните гърди се отрони страдалчески шепот.

— Не разбираш ли — дишаше тежко тя. — Аз съм загубена.

— Бронте, скъпа — погали нежно лицето ѝ той и докосна мократа ѝ черна коса, която падаше върху белите ѝ рамене. Чувстваше как съпротивата му изчезва под силата на огромното желание, което изпитваше към Бронте Хавиланд. В този миг съмненията и колебанията му, всичките му подозрения, цялата му неувереност се разбиха със силата на бурята, която беснееше над главите им, разтърсваше земята и дърветата, караше телата им да трептят, наелектризираще въздуха в нощта.

— Да вървят по дяволите — каза той през зъби, хвана тънката ѝ риза със силните си ръце я разкъса на две.

Тя не се възпротиви. Брендън не се усъмни, че тя ще го стори. Бронте стоеше пред него, а разкъсаната риза висеше от раменете ѝ. Тялото ѝ беше в плен на ръцете и устните му. Главата ѝ беше леко отметната назад и облеганата на дървото, като че ли намерила подкрепа в страшното си отстъпление.

Бронте беше по-изящна, отколкото си я беше представял. Стегнатите ѝ гърдите ѝ бяха свършени, с млечнокафяви набъбнали зърна. Талията ѝ беше толкова тънка, че той можеше да я обхване с пръстите на ръцете си. А другото... О, Боже! Тъмният триъгълник над дългите ѝ крака...

Той падна на колене и притисна лицето си до него.

Чувстваше как тялото ѝ трепери, чуваше тежкото ѝ дишане, усещаше как всеки неин мускул се напряга. Докосна я с езика си — това сладко, влажно интимно място. Искаше да я погълне, да я изпие, най-последно да утоли жаждата, която изпитваше към нея и която го бе докарала до лудост през последните дни и нощи.

— О — стенеше тя. — О, Боже! — пръстите ѝ ровеха в косата му. — О, ти, проклетнико! О, ти наистина си един лош и порочен мъж, щом правиш това. Караш ме да се чувствам толкова хубаво. О, аз също съм порочна грешница. Не спирай. Моля те, не спирай, защото в противен случай ще умра.

Той не спираше. Ноздрите му вдъхваха жадно нейния чувствен аромат на жена, галеше я с върха на езика си, докато накрая тя започна да плаче от удоволствие, а той не можеше повече да се въздържа.

Брендън се изправи и събу бързо панталона си. Не искаше да си даде време за размисъл, за осмисляне, за съжаление — нито на себе си, нито на нея. Съжаление то щеше да дойде утре, когато бурята утихне, когато действителността отново се превъплъти в отговорността, която той имаше към Англия. А тя щеше да мисли за репутацията си. Но тази нощ... Тази нощ той щеше с радост да ѝ даде това, от което тя се нуждаеше, за да се чувства по-малко безпомощна, объркана и изгубена.

— Целувай ме — молеше тя, а дъждът се стичаше по лицето ѝ.

Той покри с целувки стройното ѝ тяло, повдигна я високо и я притисна към себе си, докато краката ѝ обгърнаха бедрата му. Наложил си да не бърза, което бе истинско мъчение. Стисна устни до побеляване, за да обуздае страстта си. Тялото ѝ се напрегна. Можеше да плаче или да го моли да спре заради болката и ужаса от нарушаването на моралните ѝ устои — но тя не го направи, а повдигна лицето си към дъжда, като се смееше, стенеше и викаше високо.

— Най-последно. Най-последно.

Все още имаше време да спре — да я спаси от лавината на разочарованието и душевната болка, с които тя щеше да се сблъска утре. Но явно огромното ѝ желание сломи и последната му колебания.

Той я целуна страстно, тялото ѝ лека-полека се отпусна, докато накрая той я изпълни цялата.

Те не се движеха. Просто стояха прегърнати, а сърцата им туптяха допрени. Дъждът се стичаше по лицата и раменете им. Беше твърде късно да съжаляват. Нямаше връщане назад. Като затвори очи, Брендън даде воля на страстта си.

ГЛАВА 16

Джентълменът винаги се отличава от другите по почителното си отношение към жените и вниманието, с което ги обгражда.

„Здравият морал и добрите обноски“

Автор неизвестен

Застанала до прозореца, Бронте гледаше как последните буреносни облаци се носеха по небето.

Кога ли щеше да започне да съжалява за стореното? Срамът? Унижението, че се беше държала като развратница? Трябваше да чувства угризения на съвестта, да изпитва поне малко разкаяние за случилото се.

Не чувстваше обаче нищо подобно. Нищо, освен странния трепет в сърцето, всеки път, когато си припомнеше колко възмутително се отдаде на страстта.

Бронте се усмихна, погълната от приятния спомен за ръцете на Брендън, обгърнали тялото ѝ, за устните му, впили се в нейните, за тялото му, изпълнило нейното — топлината, твърдостта и споделената страст, която изгаряше като жарава и двамата.

Трябваше да се чувства обезпокоена, че е позволила на фантазиите си да я завладеят, но се чувстваше... свободна и лека, нямаше ги вече онези ужасни желаниа и копнежи, които я терзаеха от мига, в който беше спряла погледа си върху Брендън Тримейн.

Най-после тя имаше това, което искаше — беше на мерила разрешението на дилемата си.

Сега просто не трябваше да позволи това да се случи отново.

Никога вече!

Бурята беше отминала. Бронте отвори прозореца и повдигна лицето си към слънцето. Беше се успала. Отдавна трябваше да е в

училището, за да оцени повредите, които вятърът и дъждът бяха причинили.

Състоянието на постройките беше такова, че те по всяка вероятност не бяха издържали на напора на толкова силна буря.

Бронте чу гласове и несъзнателно приглади косата си и оправи гънките на полата си. После излезе от стаята и тръгна по коридора към всекидневната. Баща ѝ беше застанал до вратата, а дрехите му бяха изцапани — нещо необичайно за него. Зад него стоеше Брендън.

Когато тя влезе, двамата мъже се обърнаха.

Бронте преглътна.

— Татко, не знаех, че си тук.

Той не каза нищо, но в очите му имаше нещо, което я обезпокои.

— Току-що влизам. Ходих до училището.

— Всичко наред ли е! Децата...

— Всичко е наред — пхна ръка в джоба си той, извади един плик и ѝ го подаде.

Бронте веднага позна почерка.

— От Пайлът Креншоу?

Уилям кимна.

Тя мушна писмото в джоба на полата си и погледна към Брендън.

Той не отговори на погледа ѝ. Заобиколи баща ѝ, каза едно тихо „Извинете“ и тръгна надолу по коридора към стаята си.

Как можа да се отнесе с такова безразличие към нея — дори не я погледна — след онова, което се беше случило между тях миналата нощ, помисли си Бронте.

За миг остана неподвижна, притихнала. Чувстваше се неловко.

После се обърна към баща си. Уилям свали ботушите си, отиде до стола и като се отпусна уморено върху нето и затвори очи.

— Реколтата е унищожена — каза той. — Нивите около реката са наводнени. Трябваше да се заловя с овцевъдство навремето, както предлагаше майка ти.

— И сега не е късно за това — усмихна се окуражително Бронте.

Уилям я погледна.

— Животните се бяха разпилели. Тримейн ни помогна да ги съберем.

Името „Тримейн“ сякаш остана да виси във въздуха, докато баща ѝ продължаваше да я наблюдава. Калните му ръце стискаха кожените

облегалки на стола толкова силно, че пръстите му бяха побелели.

— Спа ли добре снощи, тиквичке?

Бронте преглътна, но не отклони погледа си.

— Защо питаш?

Известно време Уилям остана необичайно мълчалив.

После затвори очи, извърна лице настрани и след време, което се стори на Бронте цяла вечност, каза тихо:

— Ужасно съм изморен. Може би трябва да си подремна...

— Да, разбира се — забърза Бронте към канапето, взе едно одеяло на сини и бели карета и зави коленете на баща си. Целуна го по челото и каза нежно: — Обичам те, татко.

После тръгна към вратата. На прага я застигна гласът на Уилям:

— Относно Тримейн.

Бронте замръзна на място, вперила поглед пред себе си, а кръвта забуча в слепоочията ѝ.

— Смятам, че не е разумно да използваме услугите на капитан Тримейн като готвач точно в този момент, когато фермата има нужда от всяка здрава мъжка ръка, за да може да се възстановят загубите. Затова реших да го върна в затворническите бараки. Господин Търпин ще има нужда от помощ, за да оправи фермата... Пораженията са ужасни. Аз вече разговарях с капитан Тримейн и той ме увери, че кракът му е почти оздравял. — Уилям скръсти ръце в скута си и въздъхна уморено. — Изглеждаше доволен от предложението ми. Може би намира живота тук за малко досаден и монотонен...

— Добре — каза тихо Бронте, мъчейки се да си пред стави Брендън сред другите затворници, далече от нея. Вчера тя би почувствала облекчение от едно такова решение на баща си... но днес...

— Подозирам, че ще се наложи да посветя по-голяма част от времето си на затвора. Сградата на места е разрушена и няколко затворника дори са успели да избягат по време на бурята — каза баща ѝ. — Страхувам се, че ще трябва сама да решаваш проблемите, които ще възникнат тук. Но ти ще се справиш, сигурен съм.

— Разбира се.

Той повдигна глава и я погледна в очите.

— Не възразяваш, нали?

— Не. Нямам нищо против твоето решение — успя да отговори тя.

Бронте излезе от стаята и се облегна на стената в коридора. Устните ѝ бяха пресъхнали, а коленете едва я държаха. Никога не бе изпитвала толкова силно чувство за вина, искаше ѝ се да се хвърли в краката на баща си и да го помоли да я спаси от ужасното раздвоение, което я бе впримчило в капана си.

Как можа да си позволи да ѝ се случи това?

В края на краищата Брендън беше затворник. А наказанието, което трябваше да изтърпи един затворник затова, че си е позволил волности с една свободна жена, беше сто удара с камшик, а след това транспортиране до остров Норфолк. Като управител на затвора в Нов Южен Уелс баща ѝ можеше да приложи всяко едно от списъка наказания.

Но стореното беше сторено.

А след като Тримейн се върнеше отново в бараките, случилото се нямаше да се повтори.

Като си пое дълбоко дъх, Бронте тръгна надолу по коридора. Когато стигна до вратата на стаята на Брендън, тя нерешително спря. Вратата не беше заключена. Бронте я отвори и застана на прага. Слънцето струеше през прозорците и лъчите му образуваха искрящо жълто езерце върху леглото. Бронте влезе тихо в стаята и затвори внимателно вратата зад себе си.

Обърнат с гръб към нея, Брендън прибираше вещите си.

Щом чу, че влиза, той се обърна и я погледна в очи те. Странно. В този миг той изглеждаше същият окаян несретник, когато преди няколко седмици го видя за пръв път в двора на затвора. Сега обаче видът му е развълнува много повече — лицето с тъмна набола брада, гъстата, черна като крило на гарван, коса, която падаше на вълни от двете му страни — и нещо дълбоко в душата ѝ трепна.

Бронте тръгна бавно към него, без да сваля поглед от лицето му. Ризата му бе разтворена на гърдите. Беше събул калните си ботуши и ги бе захвърлил в ъгъла.

— По-добре е, че си отивам — тихо каза той.

— Съгласна съм — отговори тя просто, но твърдо, горда, че се владее, но беше толкова напрегната, че самоконтролът ѝ можеше да се разбие при най-малката провокация.

Той повдигна веждата си.

— Нима мислите, че съм дошла тук, за да ви съблазнявам, господин Тримейн? Че ще се опитам да скалъпя някакъв план, за да ви държа тук?

Той не каза нищо.

— Не дойдох да те съблазнявам — повтори тя и се прокле за слабостта, от която дъхът ѝ секна, както ставаше винаги, когато той беше наблизо.

Брендън протегна ръката си към нея. Тя се втрени в ръката му и внезапно горещата вълна на спомените от изминалата нощ я връхлетя и помете всичко останало.

Какво толкова лошо можеше да се случи, ако само го докосне? Да почувства още веднъж, за последен път, допира на кожата му до своята?

Тя сложи дланта си в неговата и затвори очи, когато пръстите му нежно я обгърнаха.

— Ела тук — каза той.

— Не — поклати глава тя, докато тялото ѝ предателски се плъзна в ръцете му.

— Мили Боже, колко ми липсваш — пошепна той, заровил лице в косата ѝ. — И колко ще ми липсваш.

Тя затвори очи.

— Ти изпълваш мислите ми всеки миг от изминалите няколко часа насам. Проклинах те, защото ти преобърна моите морални ценности — каза тя.

Обгърнал с ръка врата ѝ, той повдигна брадичката ѝ с палеца си и се вгледа в очите ѝ.

— Исках да те целувам, да докосвам тялото ти. Дори си представях, че сме влюбени — продължи тя.

— Но ние не сме влюбени, нали, Бронте? — разтърси я той. — Кажи ми! — настоя той. — Ние не можем да бъдем влюбени. Ти си това, което си, а аз съм... — държеше я в ръцете си и се взираше в нея и изпепеляващ и напрегнат поглед. — Аз не съм твоят идеал. Не съм героят, когото си боготворила през всичките тези години. Това, което се случи между нас, стана, защото и двамата сме обикновени, смъртни хора. И аз се показах слаб, твърде слаб, за да се боря повече с желанието си. Но това няма да се случи отново — той плъзна ръката си

по меката ѝ черна коса. После нежно докосна лицето ѝ и очерта с пръст челото, клепачите и устните ѝ. — Няма да го направим. Недопустимо е да рискуваме. Не бих дръзнал да те изложам на опасността да ни открият. Не ме интересува какво ще стане с мен, но за теб... — той целуна върха на носа ѝ, бузата ѝ, затворените ѝ очи, а после и тъгълчето на устните ѝ. Като вплете пръсти в косите ѝ, той наклони главата ѝ назад. — Не искам да те видя наранена, Бронте. Разбра ти?

— Да — сведе мигли тя, тъй като не искаше да му позволи да види чувствата, които бушуваха в нея. Чувства, които до този момент не бе подозирала, че могат да съществуват.

— Обещай ми, че ще забравиш всичко това, че ще го загърбиш — умоляваше я той, а гласът му беше дрезгав и настойчив. — Продължавай да се занимаваш с планове за децата и...

— И?

Очите му станаха мрачно сини, а чертите на лицето му се изопнаха. Известно време той не каза нищо. Само гневно стискаше челюсти, а пръстите му болезнено усукаха косата ѝ.

— ... И се омъжи за Артър.

— Артър ли? — каза тя. Очите ѝ срещнаха неговите.

— Той ще ти бъде предан съпруг.

— Как можеш да си помислиш, че ще направя такова нещо?!

Той стисна грубо ръцете ѝ и я разтърси.

— Чуй ме, скъпа. Представата, която си си изградила за мен, не е нищо друго, освен една празна фантазия. Този Брендън Тримейн не съществува и никога не е съществувал. Аз съм просто човек, който по силата на определени обстоятелства е принуден да властва над другите, но същевременно е задължен и да изпълнява заповедите на другите. Вестниците се нуждаят от герои. Те имат нужда от някой, който да повдига духа на тълпите и ето, че се случи моето име да послужи за тази цел. Има още хиляди мъже, които се бият заедно с мен и които също са достойни за това.

Бронте повдигна брадичката си и погали устните му с палеца си.

— А колкото до Артър... смятам, че трябва да му се отдаде нужното уважение, затова че се е заловил да се занимава с главорези като мен.

Бронте преглътна. Почувства как бузите ѝ пламнаха. Цялото ѝ същество бе обзето от неочаквано и нежелано чувство: болка. Като че ли сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Ще бъдем ли приятели? — попита той.

— Разбира се — отговори тя.

Брендън я прегърна и я притисна до гърдите си, а тя остана притихнала, отмаляла, заслушана в ударите на сърцето му. Затворила очи и дишаща тежко, тя позволи на сетивата и душата си да се насладят на прекрасното усещане, което неговото присъствие предизвикваше у нея, като съзнаваше, че може би вече никога няма да почувства ласката на ръцете му, че никога нямаше да изпита опиянението на онази безумна, бурна нощ.

Тя прекрасно осъзнаваше всичко това и затова трябваше да си наложи да потиска незадоволените си копнежи и несбъднатите си мечти. Трябваше да се научи да се справя с опустелия си живот, както беше направила през всичките тези изминали години.

Тя просто нямаше друг изход.

Застанала на площадката пред вратата, сестра Елизабет явно беше разтревожена и смутена. Очилата ѝ бяха изцапани с кал.

— Мисля, че трябва да дойдете — каза тя на Бронте. — Децата са много разстроени.

— Какво се е случило? — излезе Бронте навън.

— Господин Елисън, Господин Креншоу и...

— Креншоу? — намръщи се Бронте. Обзе я внезапна тревога, от която стомахът ѝ болезнено се сви на топка. Тя пхна ръка в джоба на полата си, извади писмото, което баща ѝ беше донесъл преди няколко часа и разчупи печата. Очите ѝ се впиха в съдържанието му на писмото, а тялото ѝ се вледени.

— Сатана! — промълви тихо през зъби тя, когато гневът и паниката изцяло я завладяха, а после повтори по-високо: — Изчадие!

Бронте бутна настрана Елизабет и се затича с всички сили надолу по пътя, като стъпваше, без да гледа, в големите кални локви. След броени минути силуетът ѝ се стопи сред мъглата, която се надигаше от влажната, топла земя. Дрехите прилепнаха по тялото ѝ, изпотено от задушната горещина и от усилията ѝ да стигне час по-скоро в училището.

Още не стигнала до портата на училището, Бронте чу писъците и плача на момчето и видя спрялата отпред двуколка на Креншоу.

Когато отвори вратата и застана на прага, всички глави на насъбралите се в коридора хора се обърнаха към Бронте. Тя обаче тръгна по коридора към канцеларията, без да поглежда наляво и надясно, без да погледне и към Артър, който стоеше малко встрани и наблюдаваше сцената с напрегнат, зорък като на „копой“ поглед, нито пък към непознатите мъж и жена, приближени плътно един до друг, все едно присъстваха против волята си при извършване на престъпление. Стиснала ръце в юмруци, спря пред Креншоу, който стискаше ръката на Сами като в менгеме.

— Пуснете веднага момчето! — каза Бронте с дрезгав глас.

Лицето на Креншоу се изостри и той стисна още по-силно ръката на момчето.

— Госпожице Хавиланд. Това наистина не ви засяга.

— Извинете, но не съм съгласна с вас, сър...

— Момчето е под опека на правителството и затова ни принадлежи.

Сами даде воля на чувствата си и започна да пици и да се върти. Лицето почервения, а тъмните му очи, в които се четеше страх, се изпълниха със сълзи.

— Няма да дойда с вас! — нищеше той. — Не може те да ме накарате насила.

— Няма да позволя да разделите Пам и Сами — каза Бронте, вече по-овладяно. — Те са брат и сестра.

— Тези двама добри хора проявиха интерес само към момчето и искат да го осиновят. Ще го преместя в Сидней, за да имат възможност да го опознаят по-добре — Креншоу тръгна към двамата съпрузи, които се бяха свили в коридора и наблюдаваха Бронте с неодобрение.

— Няма да дойда с вас! — Викаше Сами. После ритна Креншоу в пицъла — деяние, което накара вицегубернаторът да изкреци от болка. Той пусна ръката на Сами и заподскача из стаята. Сами се затича към Бронте, която коленичи и разтвори ръце, за да го посрещне. Като хълцаше. Сами притисна малкото си горещо телце към нейното, и пошепна:

— Не искам да отида с него, Бронте. Искам да остана тук, при теб. Тези хора не ми харесват.

Бронте го притисна още по-силно към себе си, забравила собствената си мъка.

— Мълчи, ще се опитам...

— Искам си сестрата — продължи Сами. — Няма да оставя Пам. Няма! И теб няма да оставя, Бронте. Моля ти се, не ме оставяй! Помогни ми!

Дребничкото му, крехко телце се разтресе в ръцете ѝ, въпреки че малкото момче се опитваше да бъде храбро. Бронте погледна към Креншоу и каза:

— Моля ви, не разделяйте момчето от сестра му. Дайте ни малко време да намерим по-разумно решение.

— Какво по-разумно от това? Нима ще го оставите да прекара целия си живот сред тази сбирщина от негодници и убийци завинаги? За Бога, момчето се нуждае от възпитание и от по-добра среда.

— Какво ще кажете, ако аз реша да осиновя Сами и сестра му?

— Вие? — изсмя се той силно. — Скъпа моя госпожице Хавиланд, Вие не сте омъжена. Момчето има нужда от семейство.

— А ако се омъжа...

Креншоу прекоси стаята. Отиде до Бронте, хвана ръката на Сами и насила го отстрани от нея, мънкайки извиненията си на двойката, която наблюдаваше разигралата се сцена.

Те тръгнаха надолу по коридора. Сами продължаваше да се бори и да поглежда назад към Бронте. Все още на колене, загледана с празни очи през себе си, Бронте се опита да се държи спокойно и разумно. Нали вина ги е била дяволски добра в умението да се владее и да запазва самообладание в кризисни моменти. Защо тогава сега скочи и хукна към вратата, чувствайки, че и последната ѝ задръжка току-що е паднала?

Групата беше стигнала до външната порта, когато Бронте излезе от училището. Опита се да извика, но гърлото ѝ беше толкова стегнато от силното вълнение, че тя не можа да произнесе никакъв звук.

Някой хвана ръката ѝ без предупреждение и каза спокойно и твърдо в ухото ѝ:

— Не го прави, Бронте!

Тя се отскубна от ръката, която я задържаше. Чу, че някой плаче, и разбра, че това е самата тя.

— Вземи се в ръце! — каза гласът. — Емоциите няма да помогнат в решаването на въпроса на Сами. Послушай ме.

Бронте се обърна и видя пред себе си смуглото лице на Артър. Всичко това ставаше по нейна вина. И това беше наказанието ѝ — за това, че се беше поддала на егоистичните си помисли и желания, когато баща ѝ, Сами и всички други се нуждаеха от нейната физическа и морална подкрепа. Да, да, да, трябваше да плати цената, че в един миг е забравила за дълга си и е била обикновено човешко същество.

— Изправи раменете си — произнесе с нотка на презрение в гласа си Артър. — Спомни си за своето достойнство, Бронте — и като извади от джоба носната си кърпа, той се опита да избърше сълзите от лицето ѝ. — Стой мирна и ме погледни. Така. Да. Искам да ти помогна, Бронте. Ще поговоря с Креншоу и с бъдещите родители. Може би ще мога да ги накарам да ме изслушат и да обсъдят това, което предлагаш — да осиновиш детето... или по-точно, ти и съпругът ти да го осиновите.

Бронте погледна безизразното лице на Артър, без да каже нещо.

Артър прибра носната кърпа в джоба си и я погледна, като повдигна веждата си.

— Мисля, че се изразих съвсем ясно, нали, скъпа?

Тя кимна с глава и се загледа след двуколката, която отвеждаше Креншоу и двамата съпрузи обратно в Сидней. Сами продължаваше с викове да изразява недоволството си.

— Разбрах Ви отлично — отговори тя. — Да очаквам ли вие да съобщите на баща ми за скорошната ни сватба?

ГЛАВА 17

Един джентълмен, който няма намерение да се ожени някога, не може да засвидетелства изключително внимание, към която и да е дама.

„Нашето поведение или добрите обноски, държание и облекло на най-изисканото общество“

Брендън лежеше в леглото си, заслушан в мрака в хъркането на десетината мъже, някои от които бълнуваха на сън. Главата го болеше. И гърбът. Ръцете му тръпнеха. Единствената му утеха, когато си мислеше за изминалия в усилен труден, бе фактът, че той и мъжете, които работеха заедно с него, бяха успели да спасят по-голяма част от реколтата на Хавиланд, отколкото първоначално се бяха надявали.

Мислеше си колко ли години беше прекарал така, заобиколен от непознати мъже, единствен страж в тъмнината и само мислите му запълваха дългите часове до сутринта. Беше трудно за вярване, че само преди няколко нощи се беше любил с Бронте Хавиланд.

Бронте! Още една грешка, помисли си той. Нищо добро нямаше да излезе от това.

Трябваше да се съсредоточи върху задачата, с която беше изпратен тук. Сега, когато работеше рамо до рамо с другите затворници, щеше да има възможност да ги опознае, да спечели доверието им. Беше научил от слуховете, че всеки може да се измъкне от тук, стига да си плати цената. Но каква беше тази цена?

Мисълта да се люби отново с Бронте Хавиланд трябваше да бъде последното нещо, което да занимава съзнанието му.

Току-що бе затворил очи, когато чу един глас да шепне:

— Ако източниците ни на информация излязат прави, то приближава времето, когато ще се наложи да действваме. Ако все още не

сте разбрал — „Сириус“ е хвърлил котва в Мелбърн. След две седмици ще влезе в пристанището на Сидней, а това може да стане и по-рано. Не, не мърдайте! Не говорете! Ако ме открият при вас, много бързо трябва да съчиня някаква правдоподобна причина, която да оправдае присъствието ми. Беше трудно да се свържа с вас напоследък... но сега, след като сте отново в бараките...

Брендън покри лицето си с ръце.

— Капитан Дилмън ще дойде да види своя стар приятел Хавиланд в най-близко бъдеще. Знаете ли, че Дилмън е кръстник на Бронте?

Брендън изпъшка и се обърна с лице към стената.

— Научихте ли нещо, докато живяхте в къщата на семейство Хавиланд?

Брендън поклати отрицателно глава.

— Хайде, хайде, капитане. Научил сте нещо. Сигурен съм в това. Само не позволявайте чарът на една дама да ви заслепи отново.

Брендън остана мълчалив известно време. Чуваше как Роси Родейл стенеше и сумтеше в съня си.

— Разбрах, че „Сириус“ ще остане в пристанището на Сидней две седмици, а след това ще вдигне платната и ще поеме към Калкута. Няма никакво съмнение, че трюмът ще бъде пълен с убийци, които биха направили всичко, за да се домогнат до свободата си. Биха избили дори невинни деца, жени и старци. Наистина ли вярвате, че можете да издържите втори път да изживеете подобно нещо?

— Не е момичето — отговори гневно Брендън, с което накара неколцина мъже да се размърдат в леглата си. Като провеси крака от леглото, той впери поглед в тъмнината. — Момичето няма нищо общо с тази работа — повтори през стиснатите си зъби той.

— Сигурен ли сте, капитане?

Брендън не отговори. В тишината на тъмното помещение се чуваше тежкото му дишане.

— Не съм на това мнение. Ето защо избрахме именно вас за тази мисия, капитане. Защото смятаме, че споменът за предателството на Вишни ще ви държи нащрек. Смятахме, че повече никой не може лесно да спече ли доверието ви, както бе станало преди. Знам, че дори и в тази минута, някъде в подсъзнанието ви едно тънко гласче ви напомня, че... тя също може да се окаже от неприятелския лагер.

Брендън затвори очите си. Искаше бутилка уиски, цигари и топла баня. Искаше да върне стрелките на часовника с няколко години назад, когато само споменът за лицата на смелите, млади мъже, за чиято смърт беше виновен той, безпокоеше дългите му безсънни нощи.

Роси се обърна в леглото си, после сънливо се надигна и седна. Брендън погледна през рамото си и откри, че някогашният му другар е изчезнал в мрака.

Роси пусна краката си на пода, прекара ръце през гъстата си коса и се прозя.

— Не можеш да заспиш, а? — каза той на Брендън, който продължаваше да седи, опрял лакти на коленете си. — Какво не бих дал за една хубава бутилка ром — стана от леглото, отиде до прозореца и се загледа в тъмната, безлюдна околност. Остана така известно време, а после отново се обърна към Брендън: — Да си остане между нас, капитане, но има моменти, когато ми се струва, чу бих продал душата си на дявола, само и само да си бъда отново у дома. При жена ми и невръстните ми деца.

Брендън се изтегна на леглото и каза:

— От това, което чувам тук, има начини...

— Няма никакви начини — отговори му с отчаян глас Роси. — Нима вярвате на тези приказки? Глупаци! Всички до един са пълни глупаци, ако вярват, че могат да напуснат това място и да си отидат у дома. Много са опитвали, знам това, но накрая са се проваляли. Проклетите акули са ги поглъщали цели-целенички или са се изгубвали в джунглата и са умирали от глад. Това е истината — после, като сниши гласа си, продължи.

— Ще откриете, капитане, когато останете сред нас достатъчно дълго, че има и такива хора, които биха продали и собствените си майки, стига да могат да се махнат от това място.

— Значи все пак има начин човек да се измъкне оттук — настоя Брендън.

Роси остана мълчалив. После се приближи до леглото на Брендън и впери поглед в тъмнината. Лунната светлина се отразяваше в очите му. После каза шепнешком:

— Когато дойдохте тук, капитане, трябва да ви призная, че ние не ви харесахме много. А нямахме време да ви опознаем, тъй като се преместихте в хубавата къща и си живяхте там като цар... но през

последните няколко дни... разбрахме що за човек сте и спечелихте нашето доверие. Някои започнаха дори да ви харесват. А никой не би искал да се случи нещо на човек, който работи толкова много, колкото самите нас. Казвам ви самата истина, без значение какво разправят някои. Ако някой ви каже, че можете да се измъкнете оттук, не му вярвайте. Не го слушайте. Защото единственото нещо, което можете да намерите, преминавайки през тези коварни води, е сигурната смърт. Не знам какъв сте по характер, сър, но аз съм си търпелив човек. Когато напусна това място, то ще е, защото му е дошло времето, защото съм излежал присъдата си. Ще се кача на палубата на някой кораб, който ще ме отведе у дома, право в ръцете на любящата ме съпруга... и никога вече няма да се върна тук.

Тя наистина беше ненормална, за да може да си позволи да дойде тук.

Когато стигна до нивата, засята с пшеница, повечето унищожена от поройния дъжд, Бронте рязко дръпна юздите на Сидъкшън. Тук-там се мяркаха мъже, които се опитваха да поправят повредите по високите зидове и издигаха насипи, за да попречат на водата да навлезе по-навътре в нивята. Бронте обходи с поглед работещи те мъже, после...

Той беше там. Капитан Брендън Тримейн, нейният любовник, работеше заедно с още няколко други мъже. Мускулите на гърба му бяха напрегнати. По челото му беше избила пот.

— Госпожице Хавиланд...

Сидъкшън подскочи изплашено и Бронте дръпна по-силно юздите. Все още имаше време да избяга, да се откаже от налудничавия си план, преди да е станало твърде късно...

Джони Търпин дойде при нея. В ръката си държеше тояга.

— Господин Търпин — отговори тя.

— Какво ви носи насам? — попита той.

Тя погледна към Тримейн, който все още не я беше забелязал.

— Трябва да кажа нещо на капитана — каза накрая тя. — Нося съобщение за него, което баща ми каза да му предам.

Джони повдигна вежди.

— Ще се радвам да му предам съобщението...

— Баща ми предпочита лично аз да му го кажа.

Търпин не каза нищо, само потупа крака си с тоягата и се вгледа в лицето ѝ. После извика толкова силно, че Сидъкшън повдигна разтревожено глава и започна да тъпче нервно на едно място.

— Тримейн!

Бавно, бавно, или така ѝ се струваше, Брендън се обърна към тях и засенчи очите си с ръка, за да ги предпази от силното слънце. Той остана на мястото си.

Неуверено, като погледна плахо към Търпин, Бронте подкара изнервената кобила напред.

Брендън остави лопатата си и тръгна към нея. Срещнаха се по средата на пътя. Той сложи загорялата си от слънцето, изцапана с кална ръка на врата на Сидъкшън, за да успокои кобилата, и зачака Бронте да обясни идиотската си причина, която я беше накарала да дойде тук, за да го види.

Как можеше да му каже това, което искаше?

Имам нужда от теб.

Искам да те имам още един, последен път, преди да посветя живота си на задълженията, които имам към другите.

— Да не би да е възникнал някакъв проблем в къщата? — каза спокойно той.

Бронте се опита да преглътне и кимна с глава.

— Аз... — тя погледна към работещите мъже, а после към Търпин, който стоеше на разстояние и ги гледаше. Опита се да диша спокойно. — Имам нужда от теб — пошепна тя.

— Кога? — отговори също така тихо той, а сините му очи я гледаха, без да мигат. Само за миг сянка на изненада премина през загорялото му от слънцето лице.

— Тази нощ...

— Но как?

— След като изгасят свещите. Знам, че след като пазачите се уверят, че мъжете са заспали, те се събират в кухненското помещение, за да пият ром и да играят карти. До полунощ вече са порядъчно пийнали и забравили всичко. Изобщо няма да разберат, че си излизал, стига да се прибереш, преди да се е съмнало. — Бронте погледна към Тримейн и добави шепнешком: — На пода в столовата има един капак. Повдигни го и слез долу... Тунелът ще те изведе на едно място близо

до реката... — после тя подкара Сидъкшън към пътя, а Брендън остана загледан след нея.

Без да чука тя, отвори вратата на къщурката и влезе вътре.

Изтегнат се във ваната с топла вода, с облежната глава на ръба ѝ и бутилка коняк в едната ръка, Брендън отвори бавно очите си.

Като видя Бронте, той нададе радостен вик.

— Харесва ли ти банята? — попита нервно тя. — Накарах Уонг да я направи. Казах му, че е за мен... че ще прекарам известно време тук, докато баща ми го няма... Той ми повярва, разбира се. В края на краищата аз съм такъв блестящ пример на целомъдрие и благоприлично държание — засмя се на себе си тя. Говореше прекалено бързо.

Той се раздвижи и по пода се разля вода. Повдигна бутилката към устата си. Тя видя как устните му обхващат гърлото на бутилката и извърна главата си.

— Харесва ли ти къщурката ми? — усмихна се тя. — Обичам да седя, облежната на дивана и да гледам реката. През пролетта по бреговете ѝ се събират бели чапли и...

— И какво?

— И се чифтосват.

Водата отново се разля по пода.

— Мисля, че на пода могат да се сложат един-два килима.

— Няма две мнения по въпроса.

— Трябват и нови пердета за прозорците.

Погледът ѝ обходи четирите стени на стаята, на всяка от които имаше прозорци, като същевременно се опитваше да се успокои.

Бронте погледна към огряната от лунна светлина река и се заслуша в крякането на жабите и чуруликането на една птичка. В стаята беше топло и задушно. Изведнъж на Бронте ѝ се прииска да се заплаче. Буца беше заседнала на гърлото ѝ и ѝ пречеше да преглътне. Очите ѝ започнаха да парят и не след дълго по бузите ѝ потекоха сълзи. Този глупав изблик на чувства беше наистина смешна работа, но беше безсилна да потисне вълнението, което я завладя.

Усетила погледа на Брендън върху себе си, тя се обърна бавно към него. Сините му очи бяха леко зачервени и я гледаха напрегнато.

Изведнъж ѝ хрумна мисълта, че той изглежда смешно голям в малката порцеланова вана. Водата едва покриваше бедрата му и коленете му стърчаха над водата.

— Какво е толкова смешно? — попита шепнешком той.

Бронте поклати глава и изтри сълзите от лицето си.

— Приятели сме, нали?

Той кимна с глава.

Странно как думата „приятел“ винаги предизвикваше неприятна болка в гърдите му.

— Изглеждаш смешно, легнал така във ваната...

Той повдигна веждите си и я възнагради с една сънлива усмивка.

— А ти изглеждаш...

— Да?

— Дяволски съблазнителна. Какво можеше да каже тя?

— Доведохте ме тук, за да ме съблазните ли, госпожице Хавиланд?

— И какво, ако е така?

Тя отиде до ваната и се наведе, а тънкият дантелен пеньоар, който беше намерила в някакъв стар сандък, се плъзна от раменете ѝ. Мина миг, който ѝ се стори цяла вечност. Сърцето ѝ биеше като на човек, замислил да скочи в някаква тъмна бездна, но в последния момент се е отказал — решил да опита още един, последен път да се справи с живота.

— Толкова много ми липсваше — пошепна тя. — Мислех, че веднъж ще бъде достатъчно, но...

— Тогава ела и ме вземи — подкани я нежно той и бавно се изправи бавно, а водата се стичаше надолу по тялото му. На жълтеникавата светлина на лампата златистата му кожа да сияеше.

Тя гледаше великолепното му тяло — гордо и величествено, и същевременно някак смирено. В този миг Бронте закопня неудържимо да го прегърне, да почувства допира на кожата му, на устните му... Беше безсилна да откъсне погледа си от него, а и не искаше да го стори.

— Ела тук — пошепна той.

— Това, което правим, е лудост — тя чу се собствения си отговор, докато влизаше в топлата вода. — Не трябваше да идваме тук. Трябва да съм полудяла, за да те доведа тук. Ако ни хванат...

— Ако ни хванат — каза той и се усмихна, — ще имаме нашите спомени, които ще ни подкрепят.

Бронте затвори очи. Всяка фибра от съществуването ѝ поглъщаше с радост излъчването, което струеше от голото му тяло, наслаждаваше се на аромата на топлата му кожа, на мелодичния тембър на гласа му, който — както винаги — проникваше дълбоко, дълбоко в нея.

— Съблечи го — каза той, имайки предвид пеньоара ѝ. — Много е красив, за да го съсипваме.

Пръстите ѝ трепереха, докато с треперещи пръсти тя развърза сатенената панделка. Той смъкна дрехата от раменете ѝ и я пусна на пода.

Застанали прави във ваната, те стояха и се взираха един в друг. После той повтори:

— Вземи ме, госпожице Хавиланд.

Тя преглътна и разбра, че не е способна да помръдне. Брендън взе ръката ѝ и я постави върху мургавите си здрави гърди.

— Колко е красиво — прошепна тя.

После той бавно плъзна ръката ѝ по стегнатия си корем, а след това надолу — към великолепната си възбудена мъжественост и я накара да го обхване нежно с пръсти. Бронте усети как той пулсира в ръката ѝ и затвори очи. Испита безгранична радост от това, че докосва най-интимната част от тялото му. Тя го галеше, докато накрая дълбоките, гърлени стонове от удоволствие на Брендън, я накараха да отвори очите си, за да открие, че той е станал затворник на собствените си чувства и изживявания. Отметнал назад тъмнокосата си глава, затворил очи, с леко разтворени устни, той дишаше тежко в тихата, топла стая.

О, Боже, нима тя можеше да бъде причината за такава радост, за такава наслада!

Окуражена от този факт, тя позволи на ръката си да продължи да изучава това чудо. Усети, че тази игра му доставя наслада и радост, които увеличават и нейното удоволствие, а това разпръсна и последното колебание, което таеше в себе си относно идването си тук.

— Чудесно — шепнеше той. — Да, о, да, госпожице Хавиланд. Не спирайте. Добре. Много добре. О, Боже... — шепнеше задъхан той. — Напредвайте бързо.

Брендън стенеше, пъшкеше. Взе бутилката с коняк с едната си ръка и повдигна лицето ѝ в другата. После поднесе бутилката към устните ѝ. Ароматното питие изпълни устата ѝ и потече по брадичката ѝ, после надолу по гърдите ѝ, където течността започна да се събира в кехлибарени върху зърната ѝ. Той се наведе и ги пое с устните и езика си.

Дишането ѝ се учести.

Брендън изсипа коняка върху тялото си. Течността потече по гърдите и слабините му, и по надолу — по мускулестите бедра, покрити с фини черни косъмчета, все още влажни.

Само след миг Бронте почувства как последните проблясъци на невинността ѝ изчезват в небитието. Тя гледаше очите му, които горяха като два сини пламъка, усмивката му, която ѝ се стори малко предизвикателна. Помисли си, че именно сега, в този миг, тя се чувства пълноценна жена — бе разбрала за какво е родена на този свят — да дарява радост и да получава радост. Най-последно се почувства освободена от оковите на обществото, което беше измислило своите правила на поведение и държание.

Брендън шепнеше името ѝ.

Тя се усмихна. Той взе лицето ѝ в ръце. Погледът му беше остър, едва ли не гневен.

— Защо всъщност ме доведе тук, Бронте?

Бронте докосна лицето му. Брадата му беше набола, както ставаше винаги в края на деня. На златистата светлина от лампата, която беше поставена на близката масичка, гарвановочерната му коса блестеше, устни те му бяха сочни и съблазнителни.

Той я прегърна и с лекота я повдигна, а краката ѝ се обвиха около бедрата му. Тя продължаваше да го целува, езикът ѝ танцуваше с неговия. Стенеха. Вплетените им тела паднаха върху леглото. Пружините изскърцаха. Старият тънък матрак хлътна под тежестта им.

Ръцете и краката им бяха преплетени. Телата им страстно се притискаха. Тя го докосваше с пръстите и езика си, вдишваше опияняващия аромат на мъж, коняк и съблазън, която като че ли се отделяше от всяка пора на тялото му. Беше опиянена от новооткритата сила, с която му въздействаше. Бронте целуваше гърдите му, докосваше с език стегнатия му корем. И после, когато устните ѝ се спуснаха надолу, почувства как цялото му същество се устреми към

нея — тялото му, душата му, пламенното му желание, от което той стенеше и ръмжеше като звяр.

Накрая той не успя да издържи повече, легна по гръб и я привлече върху себе си, постави коленете си между бедрата ѝ и разтвори краката ѝ. Със задебелите си от тежката работа ръце той отметна косата от лицето ѝ, после взе нежно гърдите ѝ и дланите си, като че ли те бяха нещо много ценно.

— Вземете ме, госпожице Хавиланд. Моля ви.

Тя се усмихна, впила поглед в очите му, които горяха като два сини въглена върху красивото му лице.

Той повдигна хълбоците и с ръце и влезе в нея, толкова нежно и внимателно, че по цялото ѝ същество се разля блаженство, което я накара да извика. Задъхваше се. Тялото ѝ изпитваше познатата прекрасна болка, копнеж и желание, познатото усещане за витаеща магия, които изпита в мига, когато го видя за пръв път.

Телата им бяха горещи, влажни и лепкави. Цялото ѝ същество пулсираше. Телата им — неговото мургаво, загоряло от слънцето, а нейното бяло като слънчева светлина, която се прокрадва през сенките — се бяха слели в едно-единствено тяло.

— Люби ме, Бронте — каза тихо той, а устните му бяха леко разтворени.

— Да ви любя, сър? — усмихна се тя и спусна дълги те си мигли.
— Нима не правим точно това, капитане? Не се ли любим?

— Питате ме дали ви обичам, госпожице Хавиланд?

Бронте се изчерви.

Отпуснал глава върху възглавницата, Брендън измърмори:

— Ще спрете ли, ако отговорът ми е „не“?

Бронте затвори очите си, съзнавайки напълно удоволствието, което изпитваше да го чувства вътре в себе си.

— Не — отговори накрая, задъхана от изумителното усещане при сливането на телата им. — Няма да мога да спра сега, дори и да искам.

И тя наистина не можеше. В този момент не се интересуваше от това, какво изпитва той. Беше егоистична и мислеше само за себе си. Щеше да го използва, ако трябва, за да изживее отново магията, сладостта, екстаза. Сега тя беше жена, отдала се на забранената страст, която в някои случаи докарваше жените до духовен упадък. Но

последното не я тревожеше в момента. Сега Бронте изпитваше нужда от освобождаване и тя заслужаваше да го има.

Никога вече нямаше да може да се люби с него.

— По дяволите невинността ти — каза през стиснатите си зъби той и проникна дълбоко в нея. После отново и отново. Повдигаше таза си нагоре, стиснал здраво края на леглото с двете си ръце. Извиваше тялото си в дъга. Накрая леглото започна да скърца и имаше опасност да се разпадне всеки момент и да ги запрати на земята.

Той се движеше в нея, отдаден на желанието и порива да ѝ покаже цялото великолепие на любовната игра.

Накрая това, което несъзнателно искаше и очакваше, я връхлетя неочаквано. Тялото ѝ замръзна сковано — една смърт, една красива мимолетна смърт, когато времето като че ли спря, като че ли нищо друго не съществуваше на този свят, освен първичната им природа, завладява телата, съзнанието и мисълта им.

Тоя я целуваше грубо. Тя изкрещя, когато горещите вълни на удоволствието се разляха по тялото ѝ, желаше всичко това да продължи вечно. Умоляващият стон, който се изтръгна от гърдите ѝ, я накара да изпита едновременно срам и възбуда. Тогава почувства как тялото му се скова и усети горещата, жива течност в себе си, усети как той потръпна и чу стоновите и въздишките му, ръмженето, което сега приличаше на мъркане на лъв. И тогава разбра, че именно това беше прекрасното, великолепно изживяване, което беше чакала толкова дълго време.

Брендън влезе в тъмния, влажен тунел, когато първи те лъчи на изгряващото слънце близнаха бледия хоризонт. Мислеше за изминалите няколко часа, които беше прекарал с Бронте.

Бронте... която го беше омаяла още в мига, когато я видя.

Бронте... която беше обърнала с главата надолу приоритетите, които беше изработил за себе си и чиято реализация го беше довела тук.

Бронте... която го беше накарала да повярва в невинността, в чистотата и самопожертвованията — и да, в любовта — отново да повярва в любовта.

Бронте... която беше най-красивата, най-чувствената жена, която някога бе държал в ръцете си.

И която в момент на слабост му беше разкрила ужасната тайна.

Около него бяха нахвърляни купища останки от дървени сандъци, с които очевидно бяха пренасяни контрабандния алкохол и цигари. Той запали клечка кибрит, приближи я до дървената щайга и прочете на глас: Калкута.

ГЛАВА 18

*Зачитай не подаръка от любимия, а
любовта на този, който ти го дарява.*

„Книга за
развлечения и забавления
за всеки ден от годината.“

Ели Хауел Гловър,
1907 година

Някога Бронте обичаше Сидней и ходеше с радост там. Но днес тя не очакваше с нетърпение пътуването. Единствен фактът, че щеше да види Сами, я караше да изпитва радост от пътуването. При мисълта, че беше изпратила на Артър бележка, в която пишеше, че е съгласна с насрочената дата на сватбата, главата започваше да я боли.

Но всичките ѝ действия имаха своята причина.

Като наклони слънчобрана срещу слънцето, за да закрие очите си, Бронте си каза, че не трябваше да позволява на Уонг да я убеди той да я заведе в Сидней. Може би ако беше яхнала Сидъкшън, щеше да излезе от апатията, обзела тялото и духа ѝ.

— Пр-р-т! Стой! — Извика Уонг и опъна поводите. Конете, впрегнати в двуколката, спряха по средата на прашния път, от двете страни, на който работеха затворници. Разчистваха свлачищата, които бурята беше причинила. Тя се загледа в потните мъжки тела, които носеха пълни с пръст и камъни кофи. Изведнъж я обзе паника. Ами ако срещне Тримейн?!

— Защо спряхме? — попита тя Уонг.

— Нося бележка за Търпин от баща ви — отговори ѝ той и се усмихна, после скочи от двуколката и я остави сама — да гледа след него, а горещото слънце проникваше през дрехите ѝ и караше тялото ѝ да изгаря от жегата.

— Здравей — чу тя познатия глас зад себе си.

Бронте затвори очи и се облегна на седалката. Тя завъртя дръжката на кремавия си слънчобран и не се обърна. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Здравей — повтори той и застана толкова близо до нея, че можеше да я докосне с ръка.

— Моля те, не говори — каза с отчаян глас тя. — Моля те, върви си.

И двамата замълчаха. Мъжете, които работеха в далечината, запяха моряшка песен, нещо, което помагаше в работата им. Бронте видя как Уонг изчезна зад ъгъла. За миг ѝ мина мисълта да го извика, за да не бъде сама с Брендън.

Брендън протегна ръката, взе слънчобрана, сви го и го сложи в скута ѝ.

— Погледни ме, Бронте.

Тя повдигна поглед и срещна очите му. Пръстите му докосваха ръката ѝ. Върху загорялото му от слънцето лице се появи усмивка.

— Здравей! — каза той.

— Здравсти! — отвърна тихо тя.

— Нали сме все още приятели?

Бронте преглътна и започна да си играе с дантеления кант на слънчобрана ѝ.

— Каж ми нещо, Бронте.

— Нямам нищо за казване. Аз взех своето решение. Няма да се виждаме вече. Ще посветя времето си на болницата и сиропиталището... и, разбира се, на бъдещия си съпруг.

— Отново ли настана време за саможертва, скъпа моя? — гледаше я със сините си очи Брендън.

Бронте впери поглед в устните му. Пороят от спомени секна дъха ѝ и я направи неспособна да владее чувствата си.

Накрая той каза:

— Знам, че ти сигурно обожаваш Флора Тристан. Майка ми също я боготвореше. Тя беше укорявана за решението си да напусне баща ми и ако аз не бях взел нещата в свои ръце и не се върнах сам в Англия, то може би нямаше я видя, преди да стана пълнолетен. Има неща, които не бива да се принасят в жертва. За някои неща си струва човек да рискува.

Тя го погледна. Флора Тристан и нейните произведения не бяха чужди за него. Бронте винаги бе мечтала да срещне мъж, който да споделя идеалите ѝ. Тя се наведе към Брендън. Лицата им бяха само на сантиметри едно от друго. Бронте го погледна в очите и каза с тъжен глас, в който явно личеше отчаянието ѝ.

— Знаеш ли какво искам?

— Кажете ми.

— Искам да се бяхме срещнали преди много години. Може би на някое соаре, или в Хайд Парк или на разходка край морето в Брайтън през някой хубав пролетен ден. Можехме да ядем миди и да танцуваме с някой певец — музикант, който се скита по брега и пее песни, за да припечели някое и друго пени.

— А аз щях да ти купя дантелени панделки за косата ти.

Бронте се усмихна. Брендън взе ръката ѝ и я стисна силно, без да сваля поглед от лицето ѝ.

— Щях да те ухажвам, като ти нося цветя и шоколадови бонбони. Щях да ти рецитирам стихове.

— Сър — сведе очи Бронте и извърна лицето си. Искаше ѝ се едновременно да се смее и да плаче над тяхната глупост.

После отново се обърна към него и погледите им се срещнаха. Отново я заля онова ужасно, непреодолимо усещане за безнадеждност. Остана мълчалива известно време, а после пошепна:

— И все пак...

— Кажете ми, госпожице Хавиланд.

— Ако се бяхме срещнали по-рано, мисля, че тогава бихме имали възможност.

— Възможност за какво, любима?

— Да бъдем заедно. Завинаги.

Брендън не каза нищо. Тя също мълчеше. И двамата бяха забравили за работниците, които работеха около тях. Не ги виждаха, нито пък чуваха песента им, която сега бе станала по-жива и по-силна:

*В деня, в който слязохме на фаталния бряг,
плантаторите ни заобиколиха,
бяха двадесет мъже, а може и повече да са били.
Строиха ни в редица като коне и ни продадоха.*

*Оковаха ни във вериги и ни впрегнаха в ралото,
да орем земята на Ван Даймън.*

Бронте се дръпна назад, отвори слънчобрана си и го облегна на рамото си. После погледът ѝ се насочи към пътеката, по която беше изчезнал Уонг.

Бронте гледаше през прозореца редицата мръсни магазини, построени покрай пращната главна улица, а зад нея Пайлът Креншоу се ровеше из разни документи и мънкаше някакви наставления на помощника си.

— Скъпа моя, знаете, че и преди сме говорили по този въпрос — каза Креншоу. — Съжалявам, но трябва да ви кажа, че управата няма пари за децата. Знам, че последиците от наводнението са трагични, но докато не дойде помощ от Нейно величество, ще трябва да се оправяте с това, което имате.

— Което е много малко, сър.

— Съгласен съм, но какво да се прави, ще трябва да се задоволите и с малкото.

Бронте се обърна и огледа плюшените мебели, с които беше обзаведен кабинетът на заместник-губернатора: разкошните тапети по стените, персийския килим, многото скъпи предмети, които със своето изящество и красота наистина представляваха произведения на изкуството. А и останалите помещения в дома му не бяха подредени по-зле.

— Сър, сестрите от Сент Клуни отстъпиха бунгалата си, за да подслоним там децата, докато ремонтираме сиропиталището, за да стане годно за живеене, но удобствата, с които разполагаме, са меко казано скромни, а и помещенията не са достатъчно големи, за да поберат всички деца.

Креншоу се облегна назад в удобния си стол и сви устни. Погледът му обходи тавана и стените на стаята.

Предната вечер Бронте беше намислила да му държи една любезна, умоляваща реч, с която да го трогне да ѝ отпусне пари и сега, когато застана пред него и погледна огромното му шкембе, което

опъваше до скъсване копчетата на жилетката му, тя си помисли за децата, които беше оставила в Сент Клуни и които живееха в нищета. И решимостта ѝ нарасна.

Жените имат безспорно превъзходство над мъжете, но трябва да култивират интелигентността си и да овладяват поривите си, за да могат да запазят това превъзходство, беше писала Флора Тристан.

Бронте сложи ръцете си на бюрото пред Креншоу, наведе се към него и му се усмихна с ледена усмивка.

— Добре, господине. Щом трябва, ще чакам. Нямам друг изход. А сега бих искала да видя Сами. Или, за да бъда по-точна, нека се поправа навреме. Преди да напусна тази сграда, ще видя Сами.

Креншоу не каза нищо. Седеше и я гледаше, повдигнал вежди. После стана от стола и тръгна към вратата. Излезе от стаята преди нея и тръгна надолу по коридора. Бронте вървеше след него. Излязоха от сградата и пресякоха двора, в центъра, на който имаше мраморна статуя на капитан Кук. Стигнаха до една тухлена постройка с железни решетки на прозорците.

Щом влязоха в коридора, ги лъхна тежката миризма на мухъл. Макар че стаите бяха претърпкани с деца, вътре цареше гробна тишина.

Не след дълго Креншоу спря пред една олющена врата и почука силно. Мъж на средна възраст показва главата си и ги погледна безизразно през дебелия стъкла на очилата си.

— Доведете момчето на име Сами — нареди Креншоу и гласът му отекна в тишината.

Мъжът изчезна. Застанала в средата на коридора, стиснала нервно чантичката си, Бронте се опитваше да остане спокойна и да диша равномерно. *Запази хладнокръвие и се дръж прилично,* повтаряше си тя.

Нямаше да покаже недоволството си от ужасната обстановка, която я заобикаляше.

Вратата изскърца и се отвори.

— Здравей, Сами — поздрави тя момчето, като се мъчеше гласът и да не издаде чувствата ѝ. В действителност момчето, което стоеше пред нея, имаше малко общо с онзи Сами, когото тя познаваше — това не беше нейният Сами, чиято коса беше вечно разрошена, а коленете — обелени. Момчето погледна към нея като бездомно кученце.

— Добър ден, госпожице Хавиланд.

Бронте погледна Креншоу.

— Мога ли да се разходя с него за малко навън, може би в двора?

След като обмени поглед с мъжа с очилата, Креншоу кимна с глава в знак на съгласие.

— Имам среща, на която трябва непременно да присъствам. Не се бавете! Най-много десет-петнадесет минути. Сам ще прибера момчето след това.

Бронте отново погледна към Сами и му подаде ръката си, облечена в ръкавица. Той я взе и я стисна със своите меки, пухкави пръстчета. После те обърнаха гръб на двамата мъже и излязоха от сградата — навън, където грееше топлото слънце.

Бронте и Сами гледаха право напред. Все още никой не проговаряше. Отидоха до средата на двора, където ги гледаше каменният образ на Кук. Тогава Бронте се обърна бавно към Сами. За момент те останаха неподвижни, също като статуята. След това Бронте захвърли настрана дамската си чанта и падна на колене, разпери ръцете си и Сами се хвърли с всичка сила в прегръдки те й.

— Отведи ме в къщи, Бронте — молеше се малкото момче.

— О, миличък, миличък мой, скоро, много скоро ще те отведа оттук.

— Мразя това място. Липсваш ми. И Пам ми липсва.

Бронте затвори очи. Сълзите, които капеха от очите на Сами, направиха мокро петно върху блузата й. Накрая тя успя да го откъсне от врата си и взе малкото му кръгло личице в ръцете си. Напразно детето се бореше да спре потока от сълзи, слабичките му рамене продължаваха да се тресат, нослето му течеше, а устните му потръпваха.

— Всеки един от нас има номер — каза Сами. — Аз съм номер четиридесет и две. Те дори не знаят имената ни. Не ни разрешават да играем. Ако говорим без разрешение, натъркват устните ни със сапун и ни оставят цял ден без храна. Аз винаги съм ужасно гладен, Бронте, защото не ни хранят достатъчно. Знаеш ли как ни наричат?

— Копелета!

Бронте изтри с ръка сълзите от бузите на момчето и каза:

— Може би аз трябва да натъркам устата им със сапун, че да видят как е. Нали?

Кафявите очи на Сами се разшириха, вълнение озари лицето му. Той се усмихна и попита нетърпеливо:

— Мога ли да гледам как ще го направиш?

— Разбира се! Дори ще ми помагаш.

— Иха! — потърка доволно ръцете си Сами и отново заприлича на предишния палавник. Той подскочи радостно и я възнагради с усмивка.

Бронте взе ръцете му в своите, изчака го да се поуспокои и се изправи. Сами я погледна и попита:

— Сама ли дойде в Сидней?

— Да. Реших, че е най-добре Пам да си остане в къщи.

— Мислех, че може би господин Тримейн също е дошъл с теб.

— О... — вдигна чантата си тя и я изтърси от прахта. — Не.

Главата на Сами клюмна и той умърлушен напъха ръце в джобовете си.

— Но господин Тримейн ти изпраща много целувки — каза му Бронте.

Момчето все още гледаше върховете на обувките си. Той изглеждаше толкова нещастен, че Бронте се почувства неудобно.

— Кога за последен път напусна това отвратително място? — попита тя.

Той сви рамене.

Бронте прехапа долната си устна и погледна към далечната, обрасла с пълзящи растения порта от ковано желязо, която се гушеше между двете здания. После се обърна към момчето и каза нежно:

— Дай ми ръката си Сами Нюман и ми обещавай, че ще се държиш като послушно момче.

Когато стигна до кея, Сами издърпа стегнатата колосана яка над тежкото си вълнено палто и я захвърли на пристана, така че Бронте трябваше да изтича, за да я хване, преди поривистият морски вятър да я отнесе в ширналото се пред тях море. После се втурна надолу по дъсчения вълнолом, подскачайки като заек с разтворени ръце и изплаши ято гладни чайки, които бяха на кацали в редица по перилата и чакаха минаващите хамали и моряци да им подхвърлят нещо.

— Сами! — Извика тя след него, въпреки че съзнаваше, че колкото и да го вика, той няма да я послуша.

Намръщена, Бронте се обърна и погледна назад към пътя, по който бяха дошли. Всеки момент очакваше да види Пайлът Креншоу и неговия безчувствен помощник с безизразно като на мъртвец лице, да тичат след тях. Но Сами не желаше да се върне в ужасния си малък затвор сега, след като отново бе почувствал слънце го да сгрива бледото му лице.

Бронте хвана чантичката си с две ръце, пое си дълбоко въздух, изправи рамене и бавно последва непокорното момче. И тогава видя извисяващите се като пилони мачти „Сириус“ — кораба на нейния кръстник.

С викове и крясъци Сами се обърна и затича към нея, прескачайки въжета и мрежи. Щом я наближи, се хвърли в ръцете ѝ. Малкото му телце беше изпотено, очите му блестяха от възбуда, радост и щастие. Бронте коленичи и погали рошовата му коса, после щипна покритото му с лунички носле.

Задъхан, като бършеше потта от челото си, Сами каза:

— Имам една идея. Да се промъкнем крадешком на борда на някой от тези кораби и да избягаме. Но първо ще си отидем у дома, във фермата, и ще вземем Пам. Не мога да оставя сестра си. Знаеш, че съм отговорен за нея.

— Разбира се — пошепна Бронте. — Никъде няма да заминем без Пам.

— И без господин Тримейн.

Бронте седна на пети и се опита да изглежда непреклонна и твърда.

— Невъзможно е. Господин Тримейн е затворник...

— Но ние ще заминем далеч. Не разбираш ли, Бронте? Ще отидем някъде, където няма затвори и той няма да бъде повече затворник. Като се махнем оттук, всички ще бъдем свободни.

Сами посочи с ръка към издигащите се синьо-зелени вълни, които браздыха морската повърхност чак до хоризонта. Внезапно очите му се напълниха със сълзи.

— Моля те — пошепна той. Пред нея отново стоеше малкото изгубено и изплашено момче.

Сърцето на Бронте се сви от болка. Тя обви нежно раменете му с ръка и опита да се усмихне бодро:

— Съгласих се да се омъжа за господин Елисън, Сами.

Сами не помръдна, но светлокафявите му вежди се свъсиха в гримаса.

— Не — пошепна той.

— Говорих вече с господин Креншоу...

— Аз не го харесвам.

— ... и той ме увери...

— И той не ме харесва. Нито пък Пам. Той не обича деца, Бронте.

— Щом се омъжа, веднага ще започна да правя постъпки за осиновяването ви.

— Не — Извика Сами и се дръпна назад. Насреща ѝ се изправи един малък мъж, воин, стиснал ръцете си в юмруци, а морският вятър развяваше косата му. — Аз ще избягам. Точно така. Ще избягам! Няма да живея с никого и...

— Чуй ме — протегна ръката си към него тя, но Сами се дръпна. — Моля те, не прави нещата по-трудни, отколкото са станали вече за мен.

Сами избърса носа си в ръкава на ризата си. Ядът му лека-полека започна да се изпарява.

— Аз те обичам — каза нежно Бронте. — Единственото нещо, което искам, е да видя теб и сестра ти щастливи.

— Ние няма да бъдем щастливи с Артър. Знаеш ли, че съм тук заради него.

Бронте недоумяващо свъси вежди.

— Какво искаш да кажеш, Сами?

— Тези хора, които бяха пристигнали и казаха, че искат да ме осиновят. Те фактически изобщо не се интересуват от мен. Просто правят услуга на Артър.

Бронте взе лицето му в ръцете си и го погледна в очи те.

— Искаш да кажеш, че съпрузите, които искат да те осиновят, са приятели на господин Елисън? Това ли се опитваш да ми обясниш, Сами?

Сами кимна с глава и кичур червеникава коса падна на челото му.

— Чух ги, когато се караха — мъжът и жената. Жената каза на съпруга си, че просто трябва да си измият ръцете, но мъжът ѝ отговори, че е обещал на Артър да направи необходимото, за да му помогне.

Бронте седна на пети и постави ръце на коленете си. Внезапен порив на вятъра, който донесе мирис на риба, огъна периферията на шапката ѝ.

— Сигурно не си разбрал правилно — каза накрая тя. — Идеята беше на Артър. Той каза, че трябва да побързаме с женитбата, за да можем да спрем навреме процедурата по осиновяването ти, започната от онези хора.

Но когато погледна към момчето, тя разбра, че то е казало истината.

Погледът ѝ се отмести от момчето към кораба, който се поклащаше навътре в залива. Очите на Сами бяха все още изпълнени с надежда и гледаха умолително, когато той впери поглед в морето с нямата молитва да избяга... за едно по-добро бъдеще за себе си, за нея, за Брендън...

За нея и Сами нямаше никаква надежда да избягат от това място...

За Брендън обаче...

Бронте влезе в конюшната и отиде при Сидъкшън, като се стараеше да върви възможно най-тихо. Кобилата пое от дланта ѝ бучката захар, която тя ѝ предложи. Бронте огледа тъмното помещение. Слава Богу, никой не я видя, когато се измъкна от къщата и влезе в конюшната. Щеше да оседлае бързо Сидъкшън и с малко повече късмет щеше да стигне до пристанището, където то малко преди полунощ „Сириус“ беше хвърлил котва. Щеше да обсъди своя план с капитан Дилмън и щеше да се върне вкъщи, преди да се е съмнало.

Разбира се, тя знаеше как да стигне дотам. Нямаше да върви по пътя, тъй като той постоянно беше под наблюдение. Имаше една пътека, която се виеше покрай реката, после минаваше покрай фермата на лорд Фиш и свършваше близо до пристанището. Повечето хора отбягваха това място, защото го намираха за твърде опасно, тъй като се минаваше през тресавища, плаващи пясъци и през древни кариери на аборигените, изкопани стотици години, преди белите заселници да нахлуят в тези земи.

Но преди да посегне и да откачи юздите на кобилата, чу един глас зад нея да казва:

— Ако ми бяхте казала, с радост щях да оседлая коня ви, госпожице Хавиланд.

Бронте подскочи и се обърна в посоката, от която идваше гласът. Роси Родейл стоеше в мрака и я гледаше.

— Господин Родейл... Нямаме представа колко много ме изплашихте.

Роси Родейл пристъпи към нея, взе оглавника от ръката ѝ и го наядна на главата на коня. После, без да поглежда към Бронте, каза:

— Тази седмица ми е възложено да се занимавам с конюшнията. Много ми харесва работата тук — конете ви са много хубави, мадам. По-хубави коне от тях не съм виждал никъде. Добре се грижете за тях... Ето, готово. Сега, ако почакаете само минута, ще оседлая и моя кон...

— Вашият кон? — попита удивена Бронте:

Той я погледна. На лунната светлина, която нахлуваше през вратата, лицето му изглеждаше като на призрак.

— Аха — отговори той. — Няма да ви позволя да яздите по тези места без придружител. Няма да имам мира, ако ви се случи нещо лошо.

— Но...

— Никакво „но“, госпожице Хавиланд. Чувствам се отговорен за вас. Това е. Не знам с кого имате среща, нито пък знам причината, поради която сте се осмелила да излезете сама посред нощ. Това не е моя работа, но като човек, който цени вниманието, което сте засвидетелствала към мен винаги, можете да бъдете сигурна, че тайната ви ще бъде запазена. Не съм кой знае какво, мадам, но съм честен човек. А сега, елате тук и аз ще ви помогна да се качите на седлото.

Капитан Дилмън беше висок, слаб мъж, чието лице беше сбръчкано като печена ябълка от прекараните години в открито море. Когато видя Бронте, застанала на слабо осветената палуба на „Сириус“, той я изгледа слисан, без да вярва на очите си. На Бронте ѝ

се стори, че за последните шест месеца, откогато не го беше виждала, кръстникът ѝ се беше състарил поне с десет години.

— Скъпа моя Бронте, каква приятна изненада, стига да не беше толкова неочаквана. Мили Боже, да не би да се е случило нещо с баща ти?

Бронте отрече с мълчаливо поклатане на главата. Чувстваше се ужасно неловко и беше притеснена. Много нерва, тя се опита да събере кураж и погледна нагоре към високата мачта със спуснати платна, които леко трептяха при всеки порив на нощния вятър.

— Баща ми е добре.

— Тогава какво те накара да дойдеш в Сидней сама посред нощ?

— Дойдох, за да ви помоля за една услуга. Разбирам, че това, което искам от вас, е доста необичайно и дори рисковано, но се надявам, че ще ме изслушате, преди да вземете своето решение.

Капитан Дилмън кимна бавно с глава, без да сваля погледа си от лицето ѝ.

— Работата ми изглежда сериозна — каза той.

— Какво ще си помислите, ако ви кажа, че познавам човек, който иска да напусне Нов Южен Уелс на борда на вашия кораб?

— Твой приятел?

Бронте кимна с глава.

Тя хапеше нервно долната си устна и гледаше напрегнато към тъмния кей, където един пиян моряк залиташе и се препъваше в купищата разпилени щайги.

— Какво ще кажете, като разберете, че този мой приятел е затворник?

Мълчание.

Бронте погледна кръстника си. Тъмните му очи я гледаха остро и пронизително.

— Скъпа моя Бронте — каза той, — нима ми предлагаш да помогна на един затворник да избяга...

— Разбирам, че това, за което ви моля, е незаконно.

— Така е.

— Но положението е доста заплетено, тъй като е за месена жена, която е безнадеждно влюбена в него. Една млада, свободна жена...

— Твоя приятелка?

— Да... Тя се заплете твърде много с него, а той... не заслужава да прекара живота си тук. Той е добър и свестен мъж, който за съжаление е сгрешил, но заслужава да му се даде шанс да промени живота си.

— Разбирам.

Известно време Дилмън остана мълчалив, загледан в пристанището. После погледна към Бронте.

— Защо мислиш, че аз мога да реша този проблем?

— Няма друг, към когото бих могла да се обърна. На кой друг бих могла да се доверя?

— Разбираш ли, че ако ме хванат...

— Мога да уредя всичко. Имам готов план за действие — снижи гласа си тя и погледна кръстника си право в очите. — Мога да го кача на някоя от гемииите, а след това по течението на реката ще стигне до кораба.

— Гемии?

— Да, гемии. Същите, с които пренасяте алкохол и цигари за баща ми.

Той се усмихна.

— Не знаех, че баща ти е споделил това с теб, скъпа моя.

— Разбира се, че не ми е казал нищо по този въпрос. Аз го разбрах сама и то преди много години.

— Ясно.

— Така че, ето го моят план. Когато хората ви доставят следващата пратка алкохол...

— Ти ще доведеш приятеля си там и ще го качиш на гемията, която ще го докара до моя кораб, без да минава през митническата проверка. Гениално замислен план, Бронте. Имала си много проникателен ум. Ще имаш ли нещо против да ми кажеш името на приятеля си?

— Предпочитам да не ви го казвам. Поне засега.

— Знаеш ли, че ако открият това, в което евентуално ще се забъркам, ще загубя много повече от мястото, което имам в Източноиндийската параходна компания?

— Съзнавам го, сър. Ако смятате, че се излагате на прекалено голям риск, аз ще кажа на приятеля си...

— Казваш, че е затворник? — каза той повече на себе си, отколкото на Бронте. — Е, добре — обърна се вече към нея той, — знаеш, че ти и баща ти сте нещо твърде специално, твърде скъпо за мен, Бронте. Още от дните, когато следвахме в университета, той ми беше като роден брат. Когато се ожени за майка ти, аз бях до него. Станах техен кум. Ако си спомняш добре, именно моят кораб доведе и трима ви в Нов Южен Уелс.

— Спомням си — отговори с усмивка тя.

— Често съм казвал на баща ти, че бих направил всичко, за да му помогна в случай на нужда.

— Наистина сте истински приятел на баща ми, сър.

— А ето, че сега ти ме караш да измамя баща ти, Бронте.

Тя се намръщи.

— Какво ще стане, ако планът ти се провали и приятелят ти бъде разкрит? Мислила ли си за това, скъпа моя? Знаеш какво е наказанието при опит за бягство.

— Остров Норфолк.

— Да, остров Норфолк — разположен на хиляди ми ли навътре в Тихия океан. Един недостъпен остров, на който си дават среща всички ветрове. Остров, пълен с пльхове, а водите му гъмжат от акули. Би ли желала приятелят ти да попадне там — което е напълно възможно — ако планът ти се провали? Отговори ми, Бронте?

— Вярвам, че вие ще внимавате въпросният господин да не бъде разкрит, сър. Мисля, че ще ми направите тази услуга.

— Разбирам — усмихна се капитан Дилмън. — Добре, Бронте, ще видя какво мога да направя.

Брендън направи своето малко пътешествие, което не правеше за първи път, откакто беше научил за тунела. Но това беше първата нощ, в която забеляза нещо по-особено.

Той видя как кобилата на Бронте спря пред тъмната конюшня и тя скочи пъргаво от гърба ѝ. Развиделяваше се и на сивкавата светлина той можа да види, че тя е уморена и изтощена. Дрехите ѝ бяха изцапани с кал.

Брендън остана неподвижен на мястото си. Не я извика. Само стоеше и чакаше. И гледаше. Явно отново беше сгрешил и пак по отношение на тази жена.

Преди няколко часа бе видял Бронте да излиза от конюшната,
яхнала коня си, а до нея яздеше Роси Родейл.
Сега тя се върна, но беше сама.

ГЛАВА 19

Цялата надменност, желанието да властваш над друго човешко същество, всичките глупави изблици на ревност, трябва да бъдат отблъсквани... Кавгите не само са нещо много неприятно, но уронват взаимното уважение и унищожават любовта.

„Добри обноски:
Наръчник за поведението
във Висшето общество“
Автор неизвестен,
1870 година

Тя облече роклята на майка си, изненада, подготвена от баща ѝ, който беше помолил Мърей да постави сандъка в стаята ѝ. Върху него беше поставена бележка.

Скъпа моя Бронте,
Майка ти носеше тези скъпи за мен дрехи в нощта, когато ѝ направих предложение за женитба. Запазих ги през всичките тези години с надеждата, че един ден ти ще ги облечеш в деня на своя годеж. Искрено се надявам, че Артър съзнава каква награда получава, като се жени за теб. Бъди щастлива! Обичам те!

Твой предан баща

Бронте затвори очите си, отпусна се на стола и впери поглед в прозореца.

Животът ѝ беше окончателно съсипан. Заради едно дете, което обичаше, щеше да се обвърже с мъж, когото не обичаше и много скоро

да изпрати надалеч единствения мъж, когото обичаше. На всичкото отгоре, по нейна вина, беше изчезнал безследно Роси Родейл.

Беше го оставила на края на града да пази конете и когато се върна, намери само своята кобила. Разтревожена и отчаяна, тя бе започнала да го търси, но усилията ѝ останаха без успех.

С часове бе лежала в леглото си и накрая с неохота бе наредила на Джони Търпин да обявят избягалия затворник за издирване. Вината за изчезването му бе само нейна. Сега се молеше да не успеят да го намерят, за да не се разкрие неволното ѝ съучастие.

Когато часовникът удари седем пъти, Бронте обу розовите си сатенени пантофки и застана пред огледалото. Полата ѝ беше от рипсена коприна с цвят на розов корал. Беше украсена с три волана от същата материя. Блузата ѝ беше от фина дантела, а коланът ѝ, ушит от розова коприна, се завързваше отзад на кръста на фльонга. Върху блузата носеше елече от същата розова рипсена коприна, в което бяха вътъкнати две изкусно изработени розови рози. Синьо-черната ѝ коса беше завита на кок, с венче от розови рози.

Дъсти изскочи изпод кревата и изтича в краката ѝ.

Бронте взе малкото сиво зайче и го гушна до лицето си. На вратата леко се почука. Сърцето ѝ заби лудо, когато се обърна и видя през стъклото силуета на Брендън. Почти в транс тя отиде до вратата и я откряна.

Но Брендън широко я отвори и влезе в стаята.

Бронте отстъпи назад. Ръцете ѝ нежно галеха козината на зайчето.

— Какво мислиш, че правиш? — бе всичко, което можа да измисли.

— Не е ли ясно какво правя. Дойдох да те видя.

— Не трябва да идваш — каза ядосано тя, а по лицето ѝ се разля червенина. — Ако те хванат тук...

Брендън не сваляше погледа си от нея. Бронте прекоси бързо стаята, отиде до тоалетната си масичка и седна на изцялния стол пред нея. Светлината от запалените свещи падаше меко върху раменете ѝ. Тя седеше там като някоя екзотична птичка и се взираше в отражението си, а ръцете ѝ продължаваха да галят нервно зайчето, което лежеше в скута ѝ.

Бронте остана така известно време, после поклати глава и каза:

— Обещах на Артър, че ще се оженим. Не си в състояние да промениш решението ми. Нямах право дори да се опиташ да го направиш.

Той застана зад нея и погледна образа ѝ в огледалото. Очите ѝ бяха огромни и блестяха, а бузите ѝ бяха обагрени в тъмночервено. Белите ѝ гърди се показваха от дълбоко изрязаното деколте. Брендън сложи големите си мургави ръце върху раменете ѝ. Бронте затвори очи и цялата ѝ съпротива се рухна. Облегна се назад към него и каза с пресипнал глас:

— Не прави това.

— Какво да не правя? — той плъзна ръката си в деколтето ѝ и обхвана гърдата ѝ. Броите започна да стене.

— Може да влезе някой... Баща ми... Уонг... Мърей. Артър също щеше да идва... о, моля те, моля те...

Зайчето скочи от скута ѝ, когато той мушна и другата си ръка и притисна и другата ѝ гърд. После смъкна дрехите от раменете ѝ и започна да милва розовите зърна с пръсти, докато те се втвърдиха и набъбнаха.

— Какво направи с Роси?

Тя стенеше и охкаше, после сложи белите си ръце върху неговите и ги притисна към гърдите си.

— Роси? — повтори тя, неспособна да мисли.

— Често ли позволяваш на работниците на баща ти да изчезват просто ей така, незабелязано и най-неочаквано?

Той заобиколи стола ѝ и застана с лице към нея. Краката му бяха леко разклучени. После се наведе и ръцете му повдигнаха фустите на полите ѝ и намериха белите ѝ, стройни бедра.

— Престани! — отблъсна го тя и скочи от стола, като се опитваше несръчно да оправи роклята си и да скрие разголените си гърди. Брендън я хвана, преди тя стигне до вратата, завъртя я и я притисна до стена. Горещият му дъх пареше бузите ѝ.

— Моля те — въздъхна тя. — Остави ме. Не усложнявай още повече нещата. Това трябва веднъж завинаги да свърши. Аз си обещах! И ще изпълня обещаното си, дори ако трябва... — тя не изказа докрай мисълта си, после с отчаян глас продължи шепнешком: — мога да продължавам по този начин. Искам те толкова много. Опитвах се да бъда почтена през последните дни — да стоя далеч от теб. Мислех си,

че ако не се виждаме, всички тези чувства ще утихнат и ще мога отново да бъда онази жена, която винаги съм била, преди да те срещна. Но в мига, в който те видях, всичко започна на ново. Чувствата, които изпитвам към теб са тук, в сърцето ми, в душата ми — и притисна свитите си в юмруци ръце към сърцето си. — О, Боже, как боли!

Бронте си пое дъх и се помъчи да спре треперенето на раменете си. Брендън не каза нищо, а само продължи да притиска тялото ѝ до стената, усещайки как гърдите ѝ се повдигат и спускат до неговите. Искаше му се да я убие... да размаже устните ѝ със своите устни. Беше дошъл тук, за да я принуди да си признае... а сега единственото нещо, което искаше, бе да я вземе, да я обладва, да я има...

Тя изправи бавно главата си.

— Колко грешни са тези чувства — шепнеше тя. — Да те желая сега, в моята спалня, в къщата на баща ми, който чака в коридора, за да посрещне годеника ми...

Тя се притисна към него и зарови лице в рамото му. Ръцете ѝ го обгърнаха и притиснаха, а пръстите ѝ късаха ризата му.

— Не можем да продължаваме по този начин. Аз не мога... да живея близо до теб, а да не те докосвам, да не те прегръщам и целувам. Ти трябва да си отидеш от тук, Брендън. Ако трябва, ще ти помогна. Виждаш ли, това е единственият начин, защото за двама ни е опасно е да бъдем заедно. И ти го каза. Ще съсипем живота си и този на хората, които обичаме. Не мога да рискувам това да стане. Не мога да рискувам да бъдеш наранен, защото нямам волята да прекъсна всичко това.

Тя се засмя рязко и продължи:

— Каква ирония на съдбата! Аз, която прокламирам независимостта и свободата на личността, да бъда поставена на колене заради любовта, която изпитвам към един мъж. Забранена любов към мъж под забрана. Няма никаква перспектива във всичко това. Ти трябва да се махнеш оттук. Нямам предвид само фермата Хавиланд. Не бих издържала отново да те изпратят в онази дяволска дупка, която наричат затвор. Ти не заслужаваш това, независимо какво си направил. Бог да ни е на помощ, но всички ние сме земни хора и грешим въпреки волята си. Не съм ли права, скъпи? Ние сме само обикновени човешки същества...

Бронте се притисна по-силно към него и каза с по-решителен глас:

— Аз ще ти помогна. Знам как. Можеш да напуснеш това ужасно място и никога да не погледнеш назад. Обещай ми, че никога няма да поглеждаш назад, да се връщаш към това, което се е случило тук.

Като се дръпна назад, тя взе лицето му в дланите си и погледна в красивите му сини очи.

— Помолих кръстника си да ти помогне. Казах му, че един мой приятел има нужда от помощта му. Не споменах името ти. Не е нужно да го знае. Какво значение има как се казваш? Можеш да се върнеш в Калкута...

Брендън свали ръцете ѝ от лицето си. Не каза нищо. Само сините му очи станаха мрачни. После повдигна лицето ѝ към своето, устните ѝ бяха леко разтворени, подканващи и той я целуна. Ръцете му се плъзнаха под роклята ѝ, обхванаха ханша ѝ и я повдигнаха. В същото време той я притискаше към стената с тялото си.

Милваше с ръце всяка прекрасна, изящна извивка на тялото ѝ. Целуваше врата ѝ. Лицето ѝ. Устните ѝ. Очите ѝ. Ръцете ѝ се сключиха на гърба му. Пръстите ѝ ровеха в косата му.

— Дяволите да те вземат, дяволите да те вземат — отново и отново повтаряше тя, докато Брендън се освобождаваше от панталона си.

После той влезе в нейната гореща, жадна женственост, а тя обви краката си около него и двамата се сляха, вкопчени един в друг, като че ли от това зависеше животът им.

Не след дълго някакъв шум от мъжки гласове достигна до съзнанието им. Гласът на баща ѝ. И на Артър. Стъпките им отекнаха в коридора. Приближаваха към стаята ѝ.

Без да откъсва поглед от изпълнените ѝ със страст очи, Брендън протегна ръката си към ключалката и завъртя ключа.

Миг по-късно на вратата се почука.

— Бронте? — Извика Уилям. — Артър е тук.

Бронте и Брендън бяха едно дихание, едно тяло, една мисъл.

— Бронте? — почука се отново на вратата. — Вътре ли си? Чуваш ли ме?

— Отговори му — пошепна в ухото ѝ Брендън.

Бронте преглътна, затвори очи и се притисна по-плътно към него.

— Да — успя да каже най-после тя.

— Добре ли си, тиквичке?

Бронте разроши с ласка косата на Брендън и без да сваля поглед от очите му, леко се усмихна.

— Да, добре съм... Аз... Аз няма да се бавя.

Мълчание. После стъпките се отдалечиха надолу по коридора. Брендън я отдръпна от стената и двамата се отпуснаха на пода със слети тела. И той започна отново да се движи в нея, а тя следваше ритъма му. В един миг Бронте почувства, че е на прага да изживее върховния екстаз и тя изви тялото си като дъга, впи пръсти в гърба му и извика приглушено, а той не спираше своя чувствен танц в нея, докато въртопът на страстта не го увлече в дълбините си и това беше най-силното, най-могъщото, най-значимото изживяване в живота му.

Брендън стоеше в стаята в къщурката, заобиколен от нещата на Бронте. Беше запалил само една свещ. Чувстваше, че се задушава от гробната тишина и горещината на нощта. Нямахше полъх на вятъра, нищо не помръдваше, нищо не трепваше.

Ако страстта имаше мирис, то уханието на страстта на Бронте все още изпълваше ноздрите му. Следите от ноктите ѝ, които несъзнателно бе забивала в гърба му, все още пареха плътта му.

Беше отишъл в дома на баща ѝ, за да я попита каква е била причината за среднощната ѝ езда до Сидней. Искаше да получи убедително обяснение, за да може веднъж завинаги да прогони демона на съмнението от съзнанието си.

Но тя се беше качила на борда на *Сириус*. Беше взела и Роси със себе си, нали самата тя му го каза...

Беше разговаряла с капитан Дилмън за бягството на Брендън, нали си го призна само преди няколко минути.

А ето, че Роси беше изчезнал. Явно не беше заминал доброволно. Нямахше съмнение, че преди това е бил упоен. Брендън познаваше Родейл достатъчно добре, за да знае, че той е доволен от живота тук и искаше да излежи присъдата си. И той като Брендън се беше доверил

на красивата госпожица Хавиланд и без да подозира, бе изпаднал в беда.

Брендън седеше в сумрака на стаята, осветявана само от една свещ. Споменът за страстното всепоглъщащо любене с Бронте го изпълваше с гняв.

Бронте стана от масата. До този момент бе слушала разсеяно несвързаните планове на Артър за предстоящата им сватба.

— Разбира се нормалният период от време за едни годеници е една година, но като се има предвид, че двамата с Бронте се познаваме от много време, можем да съкратим този период — той поднесе огънчето към цигарата на Уилям, а после прогони с ръка пушека. — Какво ще кажеш, Уилям? Съгласен ли си с мен, че колкото по-скоро се оженим, толкова по-добре.

Уилям се усмихна, но тази усмивка беше израз на неговата благодарност към Уонг, който му поднесе чаша с питие. После погледна към Бронте.

— Какво е твоето мнение по този въпрос, Бронте?

Бронте отвори уста, но после бързо я затвори, отмести погледа си и взе порцелановото зайче от масата.

Уилям се изправи и застана зад нея, но не я докосна.

— Смятам, че си разбрал, Артър, че моя милост едва ли е типичен пример за това какъв трябва да бъде един баща. Може би причината се корени в твърде дългото ми пребиваване отвъд пределите на Англия, а може би съм извънредно загрижен за щастието на дъщеря си... Но моля да ме разбереш и да приемеш факта, че преди да дам съгласието си за този брак, трябва със сигурност да знам, че и тя желае именно това. Едва след това ще се занимавам с онези задължителни глупости — дали мисля, че си добър за нея и така нататък. А ти как смяташ, добра партия ли си за нея?

Настъпи мълчание.

— Разбира се — отговори накрая Артър.

— И няма да извършиш нищо, с което да ѝ причиниш страдание?

— В никакъв случай, бъди сигурен в това. Ще се отнасям към нея с нужното уважение и почит...

Бронте се обърна и изгледа първо баща си, а след това Артър. Брадичката ѝ беше вирната решително нагоре, а раменете ѝ бяха изправени.

— И двамата говорите за мен така, сякаш се пазарите за чувал зърно. Но аз ще ви припомня — обърна се към Артър тя — съм зряла жена, която има своя воля и свои разбирания за живота. Артър, ако искаш да имаш една кукла, която ще ти бъде покорна и ще изпълнява всичките ти прищевки, мога да ти предложа да предприемеш една разходка по брега на реката. Там има много глина, от която да си моделираш куклата по свой вкус — тя няма да ти възразява, няма да оказва съпротива...

Белезникавите очи на Артър леко се присвиха. Устните му се извиха в усмивка.

— Мисля, че двамата с теб се разбираме идеално — отговори след кратък миг на размисъл той. — Аз те обичам — и като погледна към баща ѝ, каза с по-мек тон: — Боя се, че тя все още чака своя рицар в блестящи доспехи — да пристигне тук и да я отведе на белия си кон. Уверявам ви, сър, любовта и уважението ще дойдат с времето. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да ги спечеля.

Бронте беше вперила поглед през френския прозорец в тъмната нощ. Стори ѝ се, че нещо помръдна там, зад дървото — мъж... Не, там нямаше никой. Беше си въобразила, че...

— Бронте? — каза Артър.

Тя извърна бавно главата си към него.

— Току-що обясних на баща ти, че вниманието, което отделяш на училището и сиропиталището не е най-подходящото занимание за една сгодена лейди. Затова смятам, а съм сигурен, че и ти ще се согласиш с мен, Уилям, че докато траят приготовленията за сватбата, за нея ще е по-добре да не ходи там.

— Не!

— Моля?

— Казах... — Бронте пое дълбоко дъх и за първи път от много седмици насам почувства в нея да се надига старият хъс за борба — ... Не. Няма да си остана вкъщи без значение дали съм годеница, или съм омъжена жена. Не разбираш ли, че всички тези деца зависят от мен.

По лицето на Артър избиха червени петна и той се помъчи да се усмихне.

— Скъпа Бронте, сега ги си развълнувана и объркана и това е разбираемо... предполагам... като се има предвид случая...

Пълна тишина. Артър остави чашата си на масата.

— Струва ми се, че не си обмисляла задълбочено бъдещия ни съвместен живот, Бронте. Не си съобщила, че това неминуемо ще доведе до промени в досегашния ти начин на живот.

— Не е така. Ти беше наясно какви са целите и амбициите ми за децата.

— Струва ми се, че е по-разумно да си вървя и да те оставя да се успокоиш и да размислиш. Понякога тази твоя заядливост и войнственост ме огорчават.

— Аз? Заядлива? И войнствена? — Извика Бронте, сложила ръце на кръста и повдигнала брадичка към Артър, който я гледаше. — Ще ви покажа аз какво значи войнственост, сър!

Уилям пристъпи напред.

— Може би наистина трябва да отложим този разговор за друга вечер, Артър. Все пак имаме още много време.

— Съгласен съм — изсъска през зъби Артър и тръгна към вратата.

Бронте го последва, излезе след него и затвори внимателно вратата зад себе си. После тичешком слезе по стълбите и забърза към двуколката на Артър. Извика го, но той не ѝ обърна внимание. Тогава тя хвана ръката му и го принуди да спре.

— Не мога да го направя — заяви тя. — Не мога. Не мога да се омъжа за теб, това е. Аз не те обичам, Артър. Няма да можеш да ме направиш щастлива, повече от ясно е. Същото се отнася и за мен.

Никакъв отговор.

— Моля те, помъчи се да ме разбереш...

— Разбирам и то много добре — каза накрая той с монотонен глас. Зъбите му бяха стиснати, очите му гледаха строго. — Смятам разбираш, че никога вече няма да видиш своя любим Сами.

— Ще се боря и ще победя — заяви твърдо тя. — Случайно разбрах, че тези хора нямат никакво намерение да осиновят Сами. Ти си ги наел с надеждата да ме изнудиш да се омъжа за теб, но номерът ти не мина, Артър. Мога да си остана завинаги стара мома, но това е за предпочитане, вместо да жертвам достойнството си и да се омъжа за човек, който буди само съжаление у мен.

Артър дишаше тежко. Вдигна ръка да я удари, но тя не се дръпна, не отстъпи, а само изправи рамене и предизвикателно го погледна.

Тогава той се завъртя на пети, ехидно се усмихна и се качи се в двуколката си. Шибна конете с камшика и изчезна в нощта.

ГЛАВА 20

Съществува огромно разнообразие в начините за развлечение, на които човек се наслаждава. Тези забавления, които позволяват всякаква неподходяща близост между половете, не са с добър привкус.

Ако играта изисква от момчетата да се хващат и боричкат с момичетата, или да поставят ръцете си върху раменете им и да ги целуват, то в такъв случай благоприличието е поставено под съмнение. Тази свобода не е в съгласие с уважението, което трябва да се култивира между половете.

„Морал и добри
маниери“
Автор неизвестен,
1873 година

Опрял гръб в ствола на едно дърво, Брендън гледаше как каретата на капитан Дилмън подскача по неравния път, който водеше към фермата на Хавиланд. После той отмести погледа си към Джони Търпин, който вървеше покрай пътя като голяма дива котка, дебнеща жертвата си. В ръката си държеше камшик и ревеше заповедите си на капналите от умора мъже.

— Мръсно копеле — измърмори Джони Снайърс, който бе успял незабелязано да се промъкне до мястото, където стоеше Брендън. — Откакто изчезна Роси, с нас се отнася като с крастави магарета. Добре си бях наумил да му извия врата, но още не е късно да го направя. Изобщо няма да ме затрудни. Докато мигне и ще е предал Богу дух.

— И двамата знаем, че Роси не е изчезнал просто ей така — отговори Брендън, докато гледаше как каретата изчезва зад завоя.

— Аха. Така е. Те го отмъкнаха — избърса потта от челото си той. — И ако искаш да знаеш, аз го съжалявам, защото никога вече няма да види добрата си жена и невръстните си деца.

Брендън го изгледа невъзмутимо. Той не забеляза, че Джони Търпин е открил, че си почива под сянката на дървото. Джими Снайърс беше новият му другар след изчезването на Роси. Брендън бързо беше разбрал, че за разлика от повечето мъже, които бяха мълчаливи, необщителни и потайни и нямаха желание да обсъждат каквото и да било, което да стане причина да ги върнат в затворническата килия, Джими говореше прекалено много.

— Знаеш ли нещо за тези системни изчезвания на затворници? — попита Брендън.

— Не много. Знам само това, което съм чул да си шепнат мъжете от време на време. Нали знаеш, че има хора, които посрещат с радост всяка възможност да се измъкнат оттук, без значение какво ги очаква. Говори се, че само едно нещо може да съблазни един мъж да се откаже от живота тук, във фермата Хавиланд и да се възползва от шанса да бъде свободен. И това е една жена.

Брендън погледна настрани и срещна очите на Търпин. Жена! Знаеше ли Джони Търпин, че в джоба на Брендън има бележка, в която пише:

Неделя след обяд, 3 часа. В къщурката. Наложително е да бъдеш там. Обичам те.

За втори път през последните три дни Бронте стоеше редом с баща си, докато Пайлът Креншоу говореше на развълнуваните и смутени фермери, от чиито стопанства наскоро бяха изчезнали работници — затворници. Тук бяха Колберт, Хигинс, Биксби. И, разбира се, лорд и лейди Фиш. Всички те гледаха Креншоу и се потяха от страх, докато го слушаха как излага своето — добре известно на всички — мнение, че идеята на баща ѝ за снизходително и по-човечно отношение към затворниците и позволенията да работят във фермите, е една напълно провалила се идея.

— Глупости! — Извика Хигинс. — От четири години работя със затворници и досега нито един не беше изчезвал. Едва тази години започнаха тези истории. Казвам ви, тук има нещо гнило.

— Напълно съм съгласен — подкрепи го Колберт. — Има нещо подозрително в това четирима затворници да изчезнат само за една нощ — и всички от различни ферми. Сякаш са се наговорили.

Биксби се изправи и размаха юмрук пред лицето на Креншоу.

— Участвам от три години в тази програма и нямам нито един избягал мъж. Нито един!

— Не можете да отмените програмата за изпращане на затворници на работа във фермите. Без тази работна ръка ние сме загубени — заяви Хигинс. — Това ще ни разори, защото не можем да си позволим да наемаме свободни мъже.

— А и няма свободни мъже, които искат да работят във фермите — извика Колберт. — Всички са хукнали към планините да промиват злато и да търсят скъпоценни камъни.

Бронте погледна към баща си. Лицето му беше измъчено и изпито. Очите му бяха зачервени от безсъние — дни и нощи наред не напускаше затворническите бараки. А сега и това! Всичко, за което беше работил през последните години, като че ли се разпадаше пред очите му.

Някакво разбъркване около вратата привлече погледа на Бронте. И видя лейди Фиш, застанала на прага. Очите ѝ бяха леко присвити, а устните ѝ — извити в усмивка, като че ли тя се забавляваше от затруднението, в което бяха изпаднали фермерите, в това число и нейният съпруг — трима от неговите мъже — затворници бяха изчезнали предишната нощ.

Марджъри Фиш се обърна и излезе от стаята. Докато мъжете продължаваха да спорят разпалено, Бронте се измъкна незабелязано навън. Тя видя как лейди Фиш излезе от сградата и тръгна по добре отъпканата пътека, която стигаше до затворническите бараки. Мъжете вече бяха вечеряли и сега се разхождаха в дворчето около бараките.

Стиснала здраво балюстрадата на верандата, Бронте гледаше как Марджъри с гъвкава походка изчезва в сумрака на спускащата се нощ. Бронте знаеше към кого се е запътила тя и силна болка присви сърцето ѝ.

Първоначално Брендън остана слисан, когато видя лейди Фиш да го чака пред бараките, а после истински се озадачи. Фактът, че пазачите и другарите му, с които делеше спалното помещение, започнаха да се подхилват и да подхвърлят недодялани забележки, а Снайърс дори вдигна палец с пожелание за успех, го накара да се почувства неловко и глупаво. Просто сега не беше в настроение да разговаря с лейди Фиш.

— Изглеждаш изненадан, че ме виждаш тук, нали — попита тя, когато се отдалечиха и нямаше опасност останалите да чуят разговора им.

— Не се случва всеки ден да ни посещават дами.

Тя издаде леко напред устните си и кокетно наклони главата. На светлината на залязващото слънце медно червената ѝ косата ѝ хвърляше огнени отблясъци.

— Това място едва ли е Бъкингхамският дворец и тези мъже едва ли са твоите прекрасно обучени и верни до смърт младежи, които безразсъдно те следват в героичните ти начинания.

Брендън ѝ отговори с безгрижна усмивка и погледна нагоре по пътя, към спрелите една след друга карети.

— Няма да можеш да спасиш семейство Хавиланд сега, колкото и да ти се иска — заяви Марджъри.

Брендън се намръщи. Погледите им се кръстосаха.

— Няма да бъда много изненадана, ако Уилям остане без работа, още преди да е изтекла вечерта. Зачестилите необясними изчезвания на затворници изглежда са убедили властите ни, че работната програма, измислена от него, се е оказала пълен провал. Разбираш какво ще означава това пък за теб, нали?

— Защо ми разправяш всичко това? Толкова ли се вълнуваш от съдбата ми? — попита я той.

— Ще те върнат обратно в затвора, разбира се. Ще бъдеш хвърлен в онези малки, мръсни, вонящи килии, където да изгниеш заедно с другите затворници — тя погледна към бараките и артистично потрепери с разиграна печал, изписана върху лицето ѝ. — Просто не мога да си представя да бъдеш принуден да живееш заедно с тези ужасни, мръсни, долни същества. Да прекараш остатъка от живота си като плъх.

— Хайде, карай по-напряко към целта, Марджъри. Кажи ми какво те вълнува — грубо прекъсна брътвежите ѝ той.

За миг тя изглеждаше леко изненадана. После очите ѝ се присвиха. Както стоеше облеганата на дървото — с рокля, чиито поли бяха богато набрани и се спускаха до земята — тя беше олицетворение на идиличния модел за рисуване, но само за някой влюбен в нея художник.

— Искам да убия съпруга си — каза лейди Фиш, с което привлече мигновено вниманието на Брендън. Като чу думите ѝ, той едва не се разсмя. Но след това, като видя студения блясък в красивите ѝ очи, разбра, че тя не се шегува.

— Да убиеш лорд Фиш? И това ли е всичко? Искаш от мен да извърша престъпление?

Лицето на Марджъри се промени. Стана отблъскващо грозно.

— Едва ли има нещо смешно тук, капитане, така че задръжете сарказма за себе си.

Като се обърна гневно, тя тръгна по покритата с едър пясък пътека.

— Господи, как мразя това място, тези отвратителни затворници...

— Не забравяй да включиш и лорд Фиш — подвижна след нея развеселен той.

— Да — изсъска тя и се обърна към него. — Да, аз — го презирам. Ненавиждам го, защото той не умее да се грижи за мен. От пет години ми обещава да ме отведе от това ужасно място, а както виждаш все още съм тук.

— Защо просто не го напуснеш?

За миг гневът ѝ отстъпи пред страха.

— Защото... — започна тя с дрезгав шепот — той ще ме убие, ако някога се опитам да го направя.

— Лорд Фиш? — не повярва на думите ѝ Брендън и се засмя. Не можеше да си представи това претенциозно конте да вдигне ръка срещу муха, а камо ли срещу жена.

Марджъри стисна ръцете си и сведе поглед.

— Той... ме плаши. Обвинява ме за всичко — затова, че сме дошли тук, за всичките ни неудачи. О, как го мразя!

Някакво раздвижване в къщата на Хавиланд привлече вниманието на Брендън. Няколко мъже се качиха в каретите си, а гласовете им отекнаха в тишината.

По дяволите! Трябваше да намери начин и да отиде там, за да разбере какво става. Все още не можеше да повярва в очевидното — че Бронте и баща ѝ най-вероятно бяха замесени в укриването и търговията със затворници.

Но имаше нещо, което не се връзваше със заключението му, защото нито Бронте, нито баща ѝ биха се замесили в престъпление, с което да рискуват Уилям Хавиланд да загуби позицията, която имаше в затвора. Със сигурност не биха рискували да загубят дома си.

Но, от друга страна, налице бяха неоспоримите и уличаващи факти. Бронте беше организирала бягството му чрез кръстника си, капитан Дилмън. Брендън щеше да се качи на борда на „Сириус“, който без съмнение превозваше избягалите затворници в Калкута.

— Ако уредя бягството ти от това място — чу той гласа на лейди Фиш, — ще ми помогнеш ли?

Той отмести погледа си от каретите и я погледна.

— Моля?

С още по-настойчив глас тя каза:

— Моля те, Брендън, искам само да ми направиш една услуга. Ако ми помогнеш, аз ще намеря начин да те измъкна от тази ужасна страна. Двамата с теб ще заминем. Ти ще тръгнеш по своя път, а аз по моя. Така и двамата ще се освободим от тази затвор.

— И как ще стане това?

— Остави това на мен — усмихна се тя с познатата съблазнителна усмивка.

Брендън се престори, че мисли напрегната върху предложението, а после бавно кимна с глава.

— Добре. Съгласен съм.

Лейди Фиш въздъхна облекчено и го награди с ослепителна усмивка.

По време на неделната утринна литургия Брендън седеше на последния ред в малкия параклис заедно с другите затворници. Главата му беше сведена, а очите затворени, докато пасторът говореше за

вярата и доверието, за доброто и злото. От време на време той поглеждаше през прозореца, към пътя за къщичката, и си представяше как Бронте може би в този миг седи в ухаещата приятно спалня, върху леглото, застлано с бяла покривка и дантелени възглавници в цвят екрю. Нямаше никакво съмнение, че и зайците ѝ бяха там и я гледаха, докато тя им говореше все едно, че са деца.

По пладне той се върна в бараките заедно с другите затворници и седна на пейката пред дългата маса. Не му се ядеше. Вперил поглед в задушеното говеждо, той разсеяно слушаше разговорите на мъжете около него.

Тогава влезе Уонг и му подаде бележка, в която пишеше:

Брендън, очаквам те в къщичката.

Брендън излезе от помещението за хранене и тръгна по пътя. Когато вече никой не можеше да го види, той кривна и мина напреко между дърветата. После се спусна към реката, изкъпа се в чистата топла вода и седна на пясъчния бряг. Остана там дълго време, загледан в бистрите тихи води. После наметна ризата върху раменете си и тръгна по тясната пътека, която водеше към къщурката. Стъпките му бяха несигурни. По някое време дори реши да се върне, защото знаеше, че ако го направи сега, в същия този миг, после нямаше да има за какво да се обвинява и нямаше да извърши ужасна грешка.

В живота на всеки войник идва момент, когато той трябва да направи избора си и да се жертва в името на каузата, в която истински вярва — въпреки риска. Имаше пълен сандък с медали, които бяха доказателство за това какъв бе неговият избор — доказателства, които му напомняха, че изборът, който беше направил, е правилен.

Но никога досега поетият риск не бе имал такова значение за него, не го бе засягал толкова лично.

Брендън влезе в къщурката, отвори вратата на стаята и застана на прага. Масата, разположена в средата на стаята, беше застлана с бяла покривка с нареден сервиз от фин порцелан и свещник със запалени свещи. Във вазите имаше свежи цветя, а в ъгъла на стаята вана, пълна с топла вода, от която се издигаше пара. Ноздрите му поеха жадно познатото ухание.

— Сър — чу той гласа на Бронте, която бе застанала извън обсега на запалените свещи, — почти бях изгубила надежда, че ще дойдете.

Бронте застана в осветеното от свещите пространство и той видя, че е облечена в лека, надиплена рокля от бял оргардин. Тя се усмихна нерешително и сведе миглите си, които скриха очите ѝ. Толкова е красива, по мисли си той, с тези бели панделки, втъкнати в дългата ѝ черна коса. Устните ѝ бяха като сочни зрели черешки.

— Не съм кой знае какъв майстор в готвенето... Но мисля, че се справих... Брендън... толкова се радвам, че дойде.

Той махна ризата от раменете си и като се намръщи, каза:

— Нямах голям избор, струва ми се.

Тя го погледна, а в очите ѝ се четеше такава загриженост, която той не бе виждал никога преди това. Дори когато бе гледала скъпите си, любими деца, очите ѝ не разбулваха чувствата, които я вълнуваха. Очите им се срещнаха. Те стояха така, мълчаливи и се гледаха като хипнотизирани. В тези две широко отворени очи нямаше и следа от съмнение и подлост, а само болка, съжаление и обожание.

— Моля те — едва чуто каза тя. — Нямаме много време.

После отново настъпи мълчание. Бронте премести една вилица, бутна една чиния, избърса една восъчна капка, която щеше да капне от свещта. Капката, полепнала на пръста ѝ, приличаше на малка опалова перла.

— Имам оправдание за тази лудост. Имам предвид моята лудост да се осмеля да дойда тук посред бял ден, след всичко, което се случи. Отдавна се отказах от опитите си да открия причината, поради която си попаднал в този ужасен затвор. Така и не можах да разбера какво е накарало мъж, който притежава твоите човешки добродетели, да се поддаде до такава степен на жестокостта и варварщината, че да убие най-хладнокръвно друго човешко същество... докато накрая самата аз — възпитана в строг морал, в уважавано семейство, издигнала възвишените си идеали върху недосегаем златен пиедестал — се видях оплетена в паяжината на моралното падение и греха.

— Това е просто... страстта, на която е подвластно всяко живо същество.

Мигът на напрежение и възбуда бе отлетял и Бронте обузда чувствата си. Избърса сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, и се

помъчи да се усмихне.

— От време на време е много хубаво да се чувстваш като обикновено човешко същество, съгласен ли сте с мен, сър?

— Да — каза тихо и примирено, едва ли не тъжно той. — Много е хубаво.

Бронте подсмръкна и тръгна към него.

— Ако нямате нищо против, сър, бих искала да се почувствам още веднъж като човешко същество, преди завинаги да си отидете от живота ми. О, да... всичко е уредено. Кръстникът ми ще ви помогне. Ще заминете от това място след два дни, по-скоро след две нощи. Ще се срещнете с него при реката в полунощ. Знаете мястото... там, където се любихме на пясъка...

Той затвори очите си и стисна юмруци.

— Така е по-добре, не виждаш ли? Всеки един от нас трябва да тръгне по своя път, посвещавайки живота си на справедлива кауза без страх, че ще се поддаде на ужасните, пагубни страсти, които изпитваме един към друг — Бронте повдигна очите си към него. В тях се четеше молба. Брендън забрави мигновено подозренията, които го разяждаха, откакто тя спомена за пръв път за възможността да се измъкне оттук. Той я взе в прегръдката си, а тя се притисна към него. Ухаеше на лавандула, на прясно изпечен хляб и на восък. Свила се в ръцете му, тя изглеждаше малка, крехка и слабичка. Остана притихнала, без да говори, като тишината казваше това, което тя не можеше да изрече.

После чу шум.

Брендън усети как се напрягна тялото ѝ.

Той стисна ръцете ѝ, затвори очи и преглътна горчивината, която се надигна в гърлото му. Тя имаше такова доверие в него, че не подозираше, че я беше предал. В тази минута той искаше да я помоли за прошка. Да ѝ се извини за жертвата, която трябваше да направи тя, за да може той да изпълни дълга си и да свърши работата, за която беше дошъл тук... Да докаже на себе си и на своите началници, че тя и баща ѝ нямат нищо общо, не носят никаква вина за отвличането на затворниците. Господи, той се надяваше, инстинктът му няма да го подведе.

Вратата зад него се отвори.

Бронте се дръпна назад. Очите ѝ срещнаха неговите. Тя се отскубна от ръцете му като хваната в плен, предусещаща близката си смърт птичка.

— Мили Боже — чу се шепот на изненада откъм вратата.

Брендън видя как се разтвориха устните ѝ, в очите ѝ имаше мълчалив въпрос. Тогава той я дръпна към себе си, зарови лицето ѝ в гърдите си и я целуна по главата.

— Прости ми, скъпа — каза той. — Моля те, прости ми.

ГЛАВА 21

Срещаш противника си, биеш се, убиваш или биваш убит и всичко това без нито дума или действие, които да са в разрез с джентълменското възпитание и норми на поведение.

„Илюстрирана книга
за обноси“
Робер дьо Валкур,
1855 година

Артър прекрачи прага на стаята. Няколко безкрайно дълги секунди той остана там, без да мига, вторачил поглед в Бронте и Брендън. На лицето му бе изписано презрение. Пайлът Креншоу бе застанал от едната му страна, а кметът на Парамата, Чарлз Меткалф, от другата. Лорд Фиш стоеше като истукан. Размениха си някакви реплики. Странно, но Бронте не можа да ги разбере. Звучаха като неясен, гневен шепот и само застрашителната интонация отекваше в съзнанието ѝ. Образите на Креншоу и Меткалф бяха пред очите ѝ, макар да бе обърната с гръб към тях, и се бореше със срама и отчаянието, които я обзеха.

Мисли рационално, повтаряше си наум тя.

Току-що ги бяха изненадали, че вършат най-ужасното престъпление, което една свободна жена и един затворник можеха да вършат заедно.

Това беше срамно петно върху нейната репутация и тази на — баща ѝ.

Брендън щеше да бъде бичуван и депортиран на остров Норфолк. О. Боже, предстоеше му живот, по-лош и от смъртта.

Но това, което я ужаси най-много, беше прозрението, че Брендън е знаел и е предвиждал тази ужасна развръзка, че е участвал и може би

направлявал реализацията ѝ.

Но откъде е могъл да знае, освен ако...

Накрая Брендън се обърна към нея. Стори ѝ се, че цяла вечност се вира в тези наситеносини очи и търси отговор. Сблъска се само в студената стена на желязната непоколебимост.

— Трябва възможно най-бързо да се махнем отгук — каза ѝ той с безизразен глас.

Но Бронте не можеше да помръдне.

Артър и другите свидетели на падението ѝ си бяха отишли, слава Богу.

Артър. Изразът, който имаха очите му, я караше да се чувства унижена. Можеше ли любовта да бъде толкова жестока? Нима можеше да превърне нормални, почтени, разумни човешки същества в полудели мъже и... жени?

Да, мислеше си мрачно тя. Да, можеше. И очевидно тя беше, живото доказателство за това, че никой не беше по-силен от любовта и че никога не беше късно да се превърнеш в глупак заради нея.

Брендън я заведе в градината на баща ѝ, където вниманието ѝ бе привлечено от двуколката му, спряла пред къщата, точно зад тази на Артър.

Тя чу звънеца, а след това и сърдития вик, отправен към пазачите.

Баща ѝ излезе от къщата. Лицето му бе почервенияло от ярост — нещо, което рядко се случваше. Като отблъсна ръката на Брендън, Бронте бързо тръгна по пътеката, за да посрещне баща си.

— Татко? Татко, моля те...

Бронте се хвърли към него, вкопчи се в палтото му и заплака — не от унижение, а от страх за Брендън и при вида на болката, изписана върху лицето на баща ѝ.

— Той не е виновен, татко. Моля те, послушай ме!

Баща ѝ стисна гневно ръцете ѝ, после я бутна назад, като че ли тя не съществуваше.

— Почакай! — Извика тя, когато той тръгна по пътеката към Брендън, който стоеше неподвижен, заобиколен от въоръжени пазачи.

Брендън изглежда баща ѝ с такава смелост и решимост, че най-настървеният враг на Англия би се запитал дали ще има и най-малкия

шанс, ако се опълчи срещу Тримейн. Бронте хвана отново ръката на баща си и го погледна в очите.

— Не прави това. Моля те, не прави това. Не прави тази трагедия още по-страшна, отколкото вече е.

— Оставила си ми много малък избор.

Бронте стоеше като закована на пътеката. Ръцете ѝ бяха стиснати. Тя гледаше как пазачите ограждат Брендън и извиват ръцете му. После огорченият ѝ бащи стовари юмрука си върху челюстите му и той се стовари тежко на земята.

Бронте очакваше Брендън да се бори, да се защитава. Но той не направи нищо, когато баща ѝ сграбчи с треперещи ръце ризата му и го изправи на крака. Тя наблюдаваше сцената със свит на топка стомах и стегнато гърло. Сърцето ѝ щеше да се пръсне.

Бронте се обърна към къщата и видя Артър да стои изправен на верандата. Върху лицето му беше изписана злоба. Тя дръзко брадичката си, изправи раменете и тръгна нагоре по пътеката, като крачеше възможно най-хладнокръвно и спокойно. Когато започна да се изкачва по стълбите, усети как треперят коленете ѝ. Накрая се изкачи на верандата и застана лице в лице срещу Артър.

Опита се да му каже нещо. Беше като изцедена и не успя да издаде и звук. Накрая тя си пое дълбоко въздух и направо захвърли думите си в глупаво ухиленото му лице:

— Трябва да те мразя заради всичко това, но не мога. Мога само да те съжалявам, че природата те е осакатила и ти не познаваш чувството на състрадание и помирение. Разбираш ли сега защо не мога да те обичам?

Самодоволната му, глупава усмивка бавно изчезна от лицето му.

— Мислиш, че всичко това съм организирал аз? — отбеляза студено той, а устните му презрително се извиха в надменна усмивка. — Трябва да те информирам, че истината изцяло противоречи на това, което си мислиш, госпожице Хавиланд. Моите действия бяха само един съответен отговор. Той извади от джоба си едно писмо.

Настоявам да се срещна с вас, Креншоу, Меткалф и лорд Риш днес следобед, в къщичката, точно в два часа.

Имам информация относно бягствата на затворниците, които станаха наскоро.

Като смачка бележката между треперещите си пръсти, Бронте повдигна бавно очи и срещна погледа на Артър.

— Не съм го писала аз.

— Очевидно.

Тя пусна хартиената топчици на земята, мина покрай Артър и влезе в къщата. Знаеше, че само Брендън би могъл да го напише.

Уилям изчака Ан, Джони Търпин и Чарлз Меткалф да излязат за малко от стаята. Сега, когато най-последно беше останал насаме с Брендън, той се обърна бавно към него. Лицето му беше станало пепелявосиво от скръб и изтощение.

— Защо? — попита той със студен, уморен глас. — Доведох ви в дома си, доверих ви се. Защо постъпихте така с дъщеря ми?

Брендън не каза нищо. Само стоеше по войнишки изправен в средата на стаята и гледаше право пред себе си. Челюстта го болеше от удара, който Уилям му беше нанесъл по-рано.

Хавиланд застана пред него, за да го погледне в очите.

— Онази вечеря, когато лейди Фиш помоли да бъдете прехвърлен в „Мил Чейз“. Никога няма да забравя страха в погледа на Бронте, когато помисли, че аз действително мога да ви изпратя в тяхната ферма. Освен съпругата ми, Бронте е моят най-добър приятел през последните двадесет и седем години. Единствено аз можех да доловя промяната, която настъпи в нея, откакто дойдохте тук, капитане. Трябваше да реагирам веднага и да спра всичко това навреме. Трябваше да ви върна в Сидней, но с какво щеше да промени нещата това? Тя щеше да продължи да ви обича, както ви е обичала винаги, още от детските си години. Но аз също нося вина, че ѝ позволих да повярва в митичния герой. Честно казано, мислех си, че идването ви тук е някаква ужасна грешка на съдбата. Мили Боже, но аз дори си мислех, че сте подходяща партия за Бронте. Не исках тя да бъде вечно сама — и като стисна юмруци, той попита: — Защо постъпихте така с нея, човече? Защо изпратихте онова писмо на

Креншоу, с което го молите да дойде в къщичката? Как можете да бъдете толкова жесток и да причините такава болка на Бронте? Ти я съсипа, негоднико, и сега стоиш тук, без да кажеш нещо, като че ли си някоя проклета скала. Мога да те убия с голи ръце — Уилям вече не се владееше.

За миг двамата останаха така, един срещу друг. Погледите им се кръстосваха. Брендън стоеше, без да мига. По лицето на Уилям беше избила пот от гняв и ярост. Накрая той отмести погледа си и се отдалечи, като с усилие се овладя. Отиде зад бюрото си и започна да рови в някакви документи.

— Смятам, че разбирате какви последици ще има всичко това — каза той, без да вдига погледа си от книгата. — Ще бъда принуден да изискам наказанието ви. А наказанието за престъпление като вашето е завързване на триъгълника и бой с камшик, а след това — депортиране на остров Норфолк.

Като каза това, Уилям вдигна очи, заобиколи бюрото си и отново застана пред Брендън. Лицето му беше измъчено и изтерзано.

— Ако се замисля за момент... — започна той, но го прекъсна рязко почукване на вратата. — Да!

Вратата се отвори и няколко пазачи пристъпиха напред.

Хавиланд се обърна към Брендън и го предизвика:

— За Бога, човече, дай ми някоя логична причина, за да мога да разбера защо постъпи така с Бронте. Искам да знам. Само ако мога да повярвам.

— Че я обичам? — попита тихо Брендън.

— Да — отговори също толкова тихо Уилям.

Брендън си пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

— Обичам я повече от живота си — каза той.

— Уилям! — Извика откъм вратата лорд Фиш. — Може ли да поговорим насаме за малко, моля те.

Лорд и лейди Фиш влязоха в стаята. Лорд Фиш избута пазачите навън и затвори вратата под носа им. Лейди Фиш се облегна на вратата. Повдигнала вежди, тя гледаше Брендън и самодоволно се усмихваше.

— Съжалявам, че трябваше да стана свидетел на тази злочеста ситуация — заяви лорд Фиш, като притисна влажната си носна кърпа

към слепоочията си. — Но смятам, че е наложително да поговорим по този въпрос, преди наказанието на капитан Тримейн да влезе в сила.

— Това не е ваша работа, милорд — отбеляза с леден глас Уилям.

— Така е — обади се лейди Фиш. Погледът ѝ беше прикован върху Брендън. Тя тръгна грациозно по застлания с килим под, а роклята ѝ прошумоля в тихата стая. Парфюмът ѝ, букет от ухания, се носеше в горещия въздух. — Но помислете за Бронте — каза Марджъри с необичайна за нея загриженост в гласа. — Ако всичко това се разчуе, репутацията ѝ ще бъде съсипана. Но ние можем да запазим случилото се между нас, скъпи мой приятелю.

— Съгласен съм — каза лорд Фиш. — Както ви бях споменал преди известно време, имам нужда от човек като Тримейн в „Мил Чейс“. Нека да дойде да работи при мен, Уилям — и като снижи гласа си, добави: — Няма защо да се тревожиш да не би отново ще безпокои Бронте. Можеш да бъдеш сигурен, че ще направя всичко това да не се повтори.

— Да — каза Уилям след едноминутно размишление. — Да, разбира се. Съгласен съм. Вземете го. Махнете го от очите ми, преди да съм забравил, че някога съм се възхищавал от него, а моята дъщеря го е обичала.

Лорд Фиш отвори вратата и изкрещя заповедите си на пазачите. Те влязоха тичешком, хванаха Брендън за ръцете и го поведоха към вратата.

Брендън не се обърна назад. Гледаше право пред себе си. От време на време погледът му се насочваше към тълпата зрители, насъбрали се пред къщата: деца, които гледаха с широко отворени очи, и мъже, с които беше работил, с които беше трошил скалите и орал земята. Те го гледаха с презрение и гняв. Нямахше съмнение, че бяха разтревожени от факта, че той може да изложи на опасност и без това несигурната им работна програма, но най-вече, помисли си той, защото беше наскърбил Бронте.

Бронте. Къде ли беше тя сега?

Той се огледа наоколо. Искаше да я види за последен път, искаше да ѝ обясни всичко, но знаеше, че точно това не може да си позволи.

Зърна я най-неочаквано — там, сред насъбралото се множество. Сестра Елизабет стоеше до нея. Беше я хванала здраво за рамото, въпреки че знаеше, че тя е силна и няма нужда от подкрепа.

Като изправи рамене и повдигна брадичка, Бронте пристъпи напред. Очите ѝ горяха, а лицето ѝ беше по червеняло. Тя махна ръката на Елизабет от рамото си и тръгна към Брендън.

Застана пред него с изправена глава и свити в юмруци ръце, скрити в гънките на полите ѝ. Погледна го в очите. После зашлеви една плесница през лицето му.

— Мислих, че държиш на мен, че ме обичаш — прошепна с дрезгав глас тя, — но ти умишлено организира всичко, накара тези мъже да дойдат и да ни заварят. Как можа да ме унизиш до такава степен, а себе си да осъдиш на заточение на онзи ужасен остров?

— На се тревожи, Бронте — чу тя гласа на лейди Фиш зад себе си. — Брендън ще дойде с нас в „Мил Чейс“. Нали, скъпи? — усмихна се на Брендън тя и тръгна към каретата си.

Лицето на Бронте пребледня. Тя погледна след отдалечаващата се Марджъри. После се обърна към Брендън.

— Беше ли планирал предварително това с нея? — попита тя, а на лицето ѝ бе изписан страх.

Можеше да я излъже. И вероятно трябваше да го направи. Да скъса напълно нишката на обичта, така че да може да се отдаде изцяло на задачата, заради която беше дошъл тук... но не можеше. Не и когато потъна в двете езера на изпълнените ѝ със сълзи очи, когато видя как потръпва брадичката ѝ. Искаше да я вземе в прегръдките си. Да я утеши. Да я помоли за прошка.

— Не — отговори нежно той. — Не съм планирал нищо — после тихо добави: — Вярвай ми, Бронте.

Бронте седеше по турски в средата на леглото си в къщурката. Вниманието ѝ беше съсредоточено към сънливия щурец, който си почиваше върху дъската под прозореца. Дъсти и Шугър лежаха в скута ѝ. Ушите им бяха клепнали, а очите — притворени от доволство.

Беше трудно за вярване, че само преди няколко дни тя беше лежала в същото това легло, бе се изтягала лениво и доволно заедно с любовника си. Да, с Брендън, легнал до нея, сложил глава на рамото ѝ... и топлият му дъх галеше нежно гърдите ѝ...

Беше си представяла как се събужда в ръцете му, как се грижи и възпитава децата им в същата тази къща, как седи до прозореца и гледа

как малките Брендън и Бронте лудуват във водите на реката. Тя разбира се щеше да продължи работата си в болницата и сиропиталището, докато той, след като бъде помилван от кралицата, щеше да започне изграждането на най-голямата империя в този нецивилизован свят.

Но както ставаше винаги, мислите я върнаха бързо към реалността — ето, тя седеше сама в леглото. Само със зайчетата си, заслушана в звуците на заобикалящата я природа, намерила утеха, обич и вяност в своите любими животинки. Колко прост беше животът им: имаха подслон, глезеха ги, грижеха се за тях... дните им бяха осигурени... всеки ден едно и също... какъвто беше някога и нейният живот.

Но мисълта да се върне отново към този начин на живот, да прекарва сутрините си в компанията на скъпите ѝ деца, а вечер зайците ѝ да я придружават до леглото ѝ, изведнъж я накара се почувства така, сякаш беше над виснала над дълбока, тъмна бездна.

Само си беше въобразявала и залъгвала, че ще може да преживее без мъж...

Баща ѝ влезе в къщичката. Високата му фигура запълни рамката на вратата.

— Помислих, че си прекарала нощта тук, тиквичке — каза изморено той.

— Възнамерявам да преместя нещата си тук днес следобед — отговори тя. — Трябваше да го направя много отдавна. Твърде съм голяма, за да продължавам да живея под крилото на баща си.

— Не искаш да кажеш „под чехъл“, нали, тиквичке? — каза той, а в гласа му се долови незлоблива насмешка.

Бронте не каза нищо.

Сложил ръце в джобовете си, Уилям влезе в прохладната стая и огледа уютната обстановка.

— Майка ти често идваше тук, след като се нанесохме в голямата къща. Смяташе, че в това място има нещо мистично, нещо вълшебно. По дяволите, тя ми липсва толкова много, тиквичке.

— Също и на мен — каза тихо Бронте, ненавиждайки чувствата, които напиреха в нея. Тя почеса Дъсти зад ухото. Шугър побутваше с муцунка ръката ѝ, тъй като искаше тя да обърне внимание и на него.

Уилям си наля едно питие и остана известно време загледан в чашата си.

— Бях помолен да си подам оставката.

Бронте погледна към баща си. Стори ѝ се, че лицето му е преbledняло, набраздено с бръчки от умора, но същевременно и някак странно спокойно и примирено.

— Страхувам се, че не можах да разбера добре думите ти, татко.

— Креншоу иска да ме уволни. Бие ми дузпата. Изхвърля ме.

Бронте затвори очите си. Това не можеше да бъде вярно. Искаше да запуши ушите си и да го помоли да вземе думите си назад — да я увери, че е казал всичко това, само за да я накаже, да я накара да се почувства виновна, че го е разочаровала и унизила.

— Аз съм причината за това, нали? О, Боже, сама го предизвиках с всичките онези идиотски писма, които писах до кралицата, с постоянните ми искания за пари за децата... а това, което се случи напоследък, дойде като капак. Съжалявам, че ти струпах всички тези беди и страдания.

Уилям седна до нея на леглото. Бронте обви с ръка раменете му. Зайците скочиха на пода и започнаха да душат и да се отъркват във всички мебели в стаята, за да маркират територията си. Бронте и Уилям останаха мълчаливи, заслушани в крясъците и пререканията на пъстрите папагалчета, накацали по дърветата.

Накрая Уилям каза:

— Съжалявам, че тези ужасни неща се случиха. Трябваше да се намеся и да спра навреме връзката ти с Тримейн. Трябваше да го сторя, когато започнах да подозирам, че между двама ви има нещо повече от обикновено приятелство. Отидох срещу всичко, което исках да имам в този живот, тиквичке. Позволих на двама ви да проявите незачитане на всички закони.

— Но ти ме обичаш — каза тя, а в гласа ѝ имаше нежност, тъга и примирение.

Той стисна ръката ѝ, после извади едно писмо от джоба на самото си, разтвори го и преди да ѝ го даде, го гледа дълго време.

— Писмо от Имперския съвет на Нейно величество. Предлагат ми място в Съвета за обновление на британската наказателна система — благодарение на твоите писма до Нейно величество. Това значи... че ние си отиваме у дома, тиквичке.

— У дома?

Бронте погледна баща си и от очите ѝ потекоха сълзи, въпреки че се опитваше да ги спре. Уилям докосна лицето ѝ и се усмихна.

— Не трябва да се тревожиш за това, което хората тук ще кажат за теб, Бронте. Ще пратим всички по дяволите, нали така?

Бронте притисна лицето си до широките, силни гърди на баща си и почувства как сърцето ѝ застива от мъка.

— Трябва да съм радостна за теб, за нас, татко — разрида се тя, — но не съм. О, татко, толкова съм нещастна!

ГЛАВА 22

Ако седиш цял ден, застинал в унила поза, ако въздишаш и отговаряш на всичко с тъжен глас, то знай, че меланхолията никога няма да те напусне.

„Психология. Кратък курс“

Уилям Джеймс, 1892
година

Целият в пот, с китки и глезени ожулени от веригите, с които беше окован, Брендън направи няколко крачки в ограниченото пространство на тъмната килия. Къде, по дяволите, беше свръзката му, след като имаше такава належаща нужда от нея? Времето летеше, а никой не идваше при него.

Той хвана ръждясалите железни решетки на прозореца, разтърси ги с все сила и изрева с цяло гърло.

Бяха изминали две денонощия, откакто го бяха смъкнали от товарната кола и захвърлили в тази тъмна дупка, а той още не беше виждал, нито беше разговарял с лорд Фиш. Не беше виждал и лейди Фиш, а това беше нещо, което наистина го озадачаваше. Беше очаквал тя да дойде веднага при него с нейното „Нали ти казах“.

За хиляден път мисълта му се насочи към Бронте. Винаги Бронте. Би трябвало да е загрижен за евентуалното проваляне на плана на правителството да потуши още един метеж в Индия, но всичко, за което можеше да мисли, всичко, което го интересуваше, бе Бронте.

Той се облегна на стената. Тялото му гореше. Беше изтощен до краен предел. Да не говорим за глада и жаждата, които го измъчваха. Болката в стомаха и гърдите му ставаше непоносима всеки път, когато си помисляше за изражението на лицето ѝ в мига, когато разбра, че връзката им беше разкрита и че той е причината това да се случи.

Надяваше се с цялата си душа тя да му прости.

Нямаше съмнение, че беше вършил не малко глупости в живота си, че беше поемал много рискове и неведнъж беше залагал живота си на карта и се бе смял в лицето на смъртта. Но дали сега бе взел най-правилното решение? Дали си струваше да съсипе репутацията на Бронте, да унищожи доверието, което тя имаше в него? И защо свързката му не предприемаше нищо? Вероятно кучият син вече кроеше планове как да го наклепа в Двора.

Искаше да излезе от тази дяволска дупка. Искаше да се измъкне от цялата тази каша. Искаше да каже на Хавиланд, на лорд Фиш и на целия кралски морски флот да вървят по дяволите. Трябваше да го е направил до сега — още в мига, когато разбра, че би желал да прекара остатъка от живота си на някой красив остров в Тихия океан заедно с Бронте.

Но защо не го направи?

Дългът...

Беше му дотегнало да се чувства задължен. Вината...

Беше му дотегнало да се чувства виновен. Като хвана решетките с ръце, той извика с цяло гърло:

— Хей, Вие там! Знам, че ме чувате, кучи синове! Кажете на Фиш, че искам да разговарям с него сега, в този момент. В противен случай ще строша решетките с голи ръце!

Нещо тежко премаза пръстите му върху решетките. Той се дръпна назад с глух стон и изрева вътрешно от ярост.

Някакво лице с неразличими от сенките на нощта черти се показва на вратата.

— Спокойно, капитане. Знаеш, че това тук не е хотел. Можеш да опиташ и да помолиш вежливо да сменим стаята ти.

Скърцайки със зъби, Брендън се опита да размърда пръстите си, но болката бе нетърпима и той се отказа.

— Тук, в „Мил Чейс“ нещата стоят по-различно. Тук не е като във фермата на Хавиланд. Лорд Фиш вярва в дисциплината. Око за око, зъб за зъб, както се казва в добрата стара Книга — чу се приглушен смях. — Изглежда си се държал малко неприлично с онази стара мома, дъщерята на управителя на затвора. Кой би си помислил, че тя е способна на такова нещо, а?

Брендън се опита успокои дишането си, да прогони мъката и притесненията, които изпълваха душата му, като приложи един стар войнишки трик: когато си наскърбен, концентрирай се върху някой приятен спомен, а не върху болката. Но образът на Бронте само увеличаваше мъката и тревогата му и подклаждаше гнева, за почнал да набира сили, докато слушаше приказките на мъжа зад вратата.

— Лорд Фиш тук няма протежета, капитане. Не е като Хавиланд и дъщеря му. Тук мъжете получават това, което са си заслужили. Ако ни създаваш неприятности, в отговор ще получиш също неприятности. Подозирам, че лорд Фиш крои добри планове за теб. Ще иска да ти даде урока, от който да се увериш, че животът тук не е рай. Вслушай се в съвета ми, ако разбираш кое е добро за теб — не го дразни, не го ядосвай, защото в противен случай може и да станеш храна за дивите кучета. Това се случва с непокорните подлещи тук, капитане. Те просто... изчезват.

Те просто изчезват...

Думите се въртяха в главата му през целия зноен ден, а с настъпването на нощта безпокойството му нарасна. Забиваше ноктите си в твърдата земя в безплоден опит да изкопае проход, по който да може да изпълзи от влажната малка килия. Риташе стените и блъскаше вратата, докато накрая ръцете му изтръпнаха от болка. Когато мракът в килията стана непрогледен, той седна изтощен на пода.

Шум. Ключът щракна в ключалката и вратата се отвори. Лунната светлина нахлу в стаичката и временно заслепи Брендън. Той повдигна ръцете си към очите си.

— Стани! — изрева един глас. — Лейди Фиш иска да те види.

Бавно, с огромно усилие, Брендън се помъчи да се изправи. Когато се опита да стъпи на краката си, прониза го такава болка, че тялото му потрепери.

— Доста време й трябваше, за да се сети, че съм тук — отбеляза кратко той.

Две ръце го сграбчиха и го изблъскаха навън в тихата, гореща нощ. Спънат от веригите си, той залиташе и се удряше в стърчащите над земята корени и разпилени камъни. Накрая стигнаха до входа на малка къща, от чиито прозорци се прокрадваше светлината от запалени

свещи. Един от мъжете отвори вратата, друг го блъсна вътре с такава сила, че Брендън се препъна в прага и падна на колене.

— Добре дошъл в „Мил Чейс“, скъпи — каза лейди Фиш с кадифения си глас.

Брендън погледна към безизразното лице на Марджъри. В действителност то изобщо не приличаше на лицето на онази Марджъри, която той познаваше. Беше сбръчкано и повехнало. Обикновено сресаната ѝ в претенциозна прическа коса, сега беше набързо и небрежно прибрана отзад, на гърба ѝ с панделка.

Тя го гледа мълчаливо известно време. Изглеждаше също толкова слисана от вида му, колкото и той от нейния. Чувствата се редуваха върху лицето ѝ — и нито едно от тях не беше приятно. Накрая тя се усмихна и саркастично забеляза:

— Какво удоволствие е за мен да те видя паднал на колене в краката ми, капитане. Господи, колко много обичам такива пламенни мъже.

— Така ли постъпваш със затворниците тук? — попита той. — Нима караш да бият с камшик любовниците ти, за да поддържаш интереса им към теб?

— Позволете да ви напомня, сър, че положението, в което се намирате, едва ли ви позволява да ме оскърбявате с типичната си безцеремонност и самочувствие.

Лейди Фиш се обърна и тръгна надолу по ниския мрачен, с разпилян боклук по пода, коридор. Съпроводи я самоувереното шумолене на копринените поли на синята ѝ рокля.

Брендън се изправи на крака с мъчително усилие. Тогава забеляза занемарената и потискаща обстановка, твърде различна от тази в чистата и подредена къща на Хавиланд, а със сигурност нямаше и нищо общо с претенциозните жилища, в които лейди Фиш беше живяла в Англия — преди да се омъжи за лорд Фиш.

Той последва Марджъри нагоре по коридора. Тя го чакаше в помещението, което би трябвало да се приеме за гостна стая. Голяма част от мръсния занемарен под беше покрита с изтъркан вехт персийски килим. Оскъдните мебели бяха стари и олющени. Също такъв жалък вид имаше и пианото, вероятно красиво някога, в ъгъла на тясната стая.

— Мислиш си, че не съм преуспяла много в живота, нали? Че нямам на разположение никаква прислуга. Нямам кристални свещници. Прав си, разбира се. Едва ли мога да отрека нещо, което е толкова очебийно. Мисля, че не трябва да изтъквам, че положението, в което се намирам сега, не е за завиждане.

— Точно така.

— Знаеш ли, тези работи тук не ти стоят добре — посочи тя оковите му. — Искаш ли да ги сваля?

Брендън лениво ѝ се усмихна.

— Зависи.

— От какво?

— От това, което трябва да направя в отплата.

— Това има ли някакво значение?

— Да.

Лейди Фиш поклати глава.

— В момента наистина не си в състояние да ме ядосваш, смятам, че разбираш това. Така че, бъди добро момче, Брендън.

— Ще се опитам, но само един Бог знае какъв негодник съм — нещо, което винаги си ми напомняла през изминалите години.

Лейди Фиш се приближи до него. Миглите ѝ бяха леко спуснати, а очите ѝ вперени в устните му.

— Бил си наистина много лошо момче. Биваше ли да прелъстяваш дъщерята на управителя? Просто нямаш капчица воля, когато става дума за жени, Брендън.

— Имам намерение да те изненадам, Марджъри.

Тя го обиколи и го погледна така, както лисица дебне заек.

— Както виждам, Брендън, ти отново си играеш със съдбата — което впрочем винаги си правил. Но късметът ти изневери. Отново.

— Едва ли мога да споря по този въпрос.

Тя поклати глава и кичур от бакъреночервената ѝ коса падна на челото ѝ.

— Какво ли не бихме изтърпели в името на любовта, права ли съм, капитане?

Като плъзна пръстите си в ниско изрязаното си деколте, тя извади един малък ключ, скрит между гърдите ѝ. После се приближи до него — толкова близо, че той можеше да усети уханието на парфюма ѝ.

— Доколкото си спомням, двамата с теб сключихме сделка, нали така, скъпи капитане? Държиш ли още на нея?

— А какво ще стане, ако отговорът ми е „не“?

— Тогава смятам, че ще прекараш остатъка от живота си в онази дяволска малка дупка.

Като повдигна веждата си, той се усмихна. Тя продължаваше да размахва ключето пред него, а Брендън чу как часовникът отброи девет часа.

Лейди Фиш въздъхна и го награди с една усмивка, после пъкна ключа в ключалката на белезниците му. Тежките вериги паднаха на пода. Тя коленичи и отключи оковите на глезените му. Брендън ги ритна настрана.

Часовникът отброи още четвърт час.

— Къде е съпругът ти? — попита той.

— В Парамата, разбира се. Няма да си бъде вкъщи тази вечер — тя наклони главата си на една страна и го погледна изкусително изпод сведените си клепачи. — Ще трябва да почакаш известно време, преди да свършиш мръсната си работа, скъпи мой. А дотогава, двамата с теб можем да се позабавляваме.

Дойде му наум безумната идея, че преди той все пак намираще в престорено свенливите опити на лейди Фиш да го съблазни някакъв чар, въпреки че му изглеждаха малко глупави. Сега обаче той сметна, че са просташки и противни.

Лейди Фиш изтегли широкия копринен колан и роклята ѝ се разтвори, излагайки на показ тежките ѝ гърди. Копринената материя се плъзна по раменете ѝ и се свлече в краката ѝ.

Тогава вратата зад него се отвори.

Знаеше, без да се обръща кой стои на прага. Можеше да го разбере по изражението на лицето на лейди Фиш — първо шок, после страх, после съжаление. Брендън се обърна бавно към вратата. Лорд Фиш го гледаше втренчено, а лицето му издаваше чувствата, които изживяваше в момента.

— По дяволите! — измърмори Брендън, а после пред очите му притъмня от неочаквана силна болка.

Бронте крачеше бавно из стаята. Часовникът удари единадесет пъти. Щеше ли да дойде? Брендън? Щеше ли да се срещне с кръстника ѝ? Струваше ѝ се, че беше изминала цяла вечност, откакто се бяха уговорили за деня и часа. Ако намереше начин да избяга от „Мил Чейз“, щеше ли да намери свободата си на борда на „Сириус“? Щеше ли да му позволи да си отиде от живота ѝ, без да узнае защо беше решил да разкрие връзката им? Защо, мили Боже, изгаряше тя от нетърпение да разбере това? Да прости? Да му повярва, че той беше постъпил по този начин, защото е имал някаква основателна причина и не е искал да я нарани. Изпитваше отчаяна нужда да узнае това.

Къде ли беше баща ѝ? Отдавна трябваше да се е върнал от затвора. В края на краищата задълженията му тук бяха приключили. Беше се върнал в онова отвратително място, само за да събере личните си вещи.

Тя се огледа наоколо. Странно, стените, които бяха неин дом толкова много години, сега ѝ се видяха толкова студени и отблъскващи. Колко дни и нощи бе влизала и излизала от тези стаи с мисълта как да подобри живота на децата?

Децата? Какво ли щеше да стане с тях, когато тя и баща ѝ се върнеха в Англия? След като развали годежа си с Артър, какво ли щеше да стане със Сами и Пам? Сега, когато заминаваше за Англия, плановете ѝ да осинови децата ѝ изглеждаха още по-безнадеждни. Как щеше да живее с мисълта, че е позволила да се провали животът на тези мили, сладки дечица?

Като затвори очи, тя се опита да прогони чувството за вина, но тогава през нея застана образът на Брендън.

Прости ми, беше пошепнал той. Имай ми доверие.

Тя трябваше да го види. Трябваше да разбере, преди да замине оттук.

Бронте излезе на верандата. Нощта беше гореща и тиха. Напомни ѝ на вечерта, когато тя и Брендън се бяха поддали на страстта си. Но сега нямаше буреносни облаци, нито гръмотевици и светкавици. Нощта беше ясна и звездна и капитан Дилмън и неговата гемия щяха да плават в спокойни води, за да доставят контрабандните стоки на Джони Търпин, който после щеше да укрие пратката.

Тя затвори очи и се опита да потисне чувствата си — същите онези чувства, които я бяха завладели, когато разбра, че може би

никога вече няма да види Брендън Тримейн.

Очите му я гледаха с обич, когато лорд Фиш го водеше към фургона, за да го откарат в „Мил Чейз“. Беше сигурна в това! Дали пък не беше последната глупачка, за да вярва, че мъжът, когото беше боготворила през всичките тези години заради героизма му, можеше въпреки всичко да бъде все още герой?

Бронте свъси вежди и стисна силно балюстрадата на верандата.

— Разбира се — каза тихо на себе си тя.

Като Бронте погледна за последен път къщата на баща си, тя промълви:

— Прости ми, татко, ако греша.

После слезе тичешком по стъпалата и се изгуби в тъмнината.

Брендън отвори очи. Главата го болеше страшно. Не можеше да събере мислите си. Не можеше много ясно да си спомни къде се намира и как се бе отзовал на дъното на тази влажна, хлъзгава дупка.

Подът под него се люлееше. Някакви стъпки отекваха над главата му.

Постепенно паметта му се възвърна. Явно бе захвърлен в някакъв трюм, но не на кораб, защото помещението беше много тясно и ниско. Но беше плавателен съд, по всяка вероятност гемия...

Люкът над него се отвори. Светлината на фенер се прокрадна в дупката, после се чуха стъпки. Брендън затвори очи. Някой слизаше по стълбата. После спря. Гемията отново се залюля. Гласове. Някъде над главата му някой говореше шепнешком.

— Боя се, че си го убил. Защо ти трябваше да го удриш толкова силно? Мъртъв не струва нищо.

— Не струваше нищо и като жив — чу той познат женски глас — Марджъри Фиш. Боже, той излезе прав! — Сигурно не мислиш, че капитан Тримейн би извършил измяна и би участвал доброволно в бунта. Може да има много грехове, но никога не е бил и никога няма да стане предател.

— Мислиш ли, че е успял да надуши нещо?

— Категорично. Усъмних се, още щом научих, че е заточен тук заради едно най-обикновено убийство, като се има предвид цялото уважение, с което се ползва в Англия, или по-точно, с което се

ползваше. Можеше да пререже гърлата на една дузина мъже и пак нямаше да получи нищо повече от пошляпване през пръстите. Той просто е много ценен за Нейно величество, за да бъде захвърлен като някакъв боклук. О, да, подозирах го и още как! Опитвах се да го доведа на „Мил Чейз“ само и само да мога да го държа под око, но Уилям и Бронте не го пускаха. Случайността ми помогна. Той и Бронте бяха заловени заедно, а моят съпруг беше достатъчно глупав, да го спаси от триъгълника и боя с камшик.

— Какво ще правим сега с него?

— Най-напред трябва да се убедим, че наистина е мъртъв и ако е така, ще трябва да се отървем от трупа.

— Тук?

— Не, разбира се. Ще изчакаме, докато корабът излезе в открито море. А сега трябва да връщам в „Мил Чейз“. Всичко върви според плана. Не трябва да предприемаш нищо, което може да попречи на крайната цел.

— Сигурна ли си, че твоите хора ще се закълнат, че са видели Тримейн да влиза в къщата ти, а след това съпругът ти се е върнал и ви е заварил заедно? Лорд Фиш е бил убит, когато двамата са се сбили...

— И аз най-после ще бъда свободна и ще мога да напусна това ужасно място. С парите, които получих от продажбата на нещастните затворници на онази жалка клика в Англия, ще мога да се върна в родината и да водя онзи живот, на който бях свикнала в миналото. Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш с мен, скъпи?

— Страхувам се, че Нова Зеландия ме зове, милейди.

Някой се изкачваше по стъпалата.

Брендън отвори очи и впери поглед в люка. Очакваше да го затворят, но никой не го направи. Изправи се с мъка на крака, като се подпираше на стената, за да запази равновесие. Успя да стигне до стълбата и започна бавно да се изкачва нагоре. Имаше опасност всеки момент да се изправи лице в лице с някой от своите пазачи. Накрая той успя да стъпи на палубата и с пълни гърди пое свежия въздух, който му помогна да се съвземе. После се огледа наоколо.

Още две гемии бяха хвърлили котва в плитчините, а на палубите им висяха запалени фенери. Забързани мъже сновяха нагоре-надолу и разтоварваха дървени сандъци на брега.

Като се изключи, че това беше контрабандна стока, нищо друго не показваше, че има нещо необикновено. Всеки път, когато моряците слизаха на брега с пълните сандъци с алкохол, те се връщаха на гемията с празни. Само че... сандъците изглеждаха доста тежки, за да бъдат празни...

Изобретателни негодници!

При други обстоятелства Брендън би грабнал пушката си и набързо би се уверил в правотата на подозренията си, но не и тази вечер. Възнамеряваше да се измъкне от тази каша невредим.

Като се огледа наоколо и се увери, че брегът е чист, той прекоси бързо предната палуба и се плъзна във водата, като внимаваше да не вдига никакъв шум. Отправи се към храсталака, който растеше покрай на брега.

От лявата страна се чу леко шумолене. Усети някакво движение... а после тихо изцвилване.

Сидъкшън.

О, Боже!

Брендън се завъртя и тръгна в посоката, откъдето идваше шумът. С препъване и залитане той вървеше през буйната растителност, докато накрая излезе на мястото, където не много отдавна двамата с Бронте си бяха направили пикник в един хубав слънчев следобед.

Но сега, по дяволите, какво правеше тя тук?

Дилмън наблюдаваше с остър, пронизателен поглед четиримата моряци, които поставиха тежкия сандък на палубата на гемията.

— Не трябваше да идваш тук, Бронте. Ако ни открият, опасявам се, че последниците ще бъдат катастрофални за теб. Каж ми, спомена ли пред баща си, че ще идваш тук?

— Не.

— Внимавайте с тези сандъци! — Извика той на двама несръчни моряци, а после отново се обърна към Бронте. — Моля ти се, скъпа моя, послушай съвета ми и се върни в къщи още тази минута. Няма да си простя, ако ти се случи нещо лошо.

Известно време Бронте остана мълчалива, наблюдаваше моряците, които сновяха между гемията и брега. Очите ѝ се спираха и

оглеждаха внимателно всеки сандък. Накрая тя събра смелост и попита:

— Моят приятел... дойде ли?

Дилмън се намръщи.

— Твоят приятел?

— Човекът, на когото се съгласихте да помогнете...

— Не — отговори рязко той. — Не е идвал. А сега, скъпа моя, наистина настоявам да си тръгнеш. Не ми се иска да поемам риска да бъдеш замесена в непристойната контрабанда с алкохол. Баща ти цял живот няма да ми прости.

— Но... сигурен ли сте...

— Казах ти, че трябва да се махнеш оттук, Бронте — каза грубо той. — Хайде, тръгвай. Веднага. Нямам вре ме за празни приказки.

Бронте отстъпи няколко крачки назад.

Тогава моряците, които носеха един от сандъците, разтревожено се развикаха, защото той започна да се клати. Дилмън се затича към тях. Към него се присъединиха и други моряци, но сандъкът се изплъзна от раменете на мъжете и падна на земята, като се разби. Парчета дърво и слама. И един мъж.

Бронте се втренчи стъписана в познатата фигура, която пъшкеше и се опитваше да се изправи на крака въпреки завързаните си глезени и китки.

— Рос Родейл — възкликна Бронте и тялото ѝ се вцепени.

Объркана и ужасена, тя обърна очи към кръстника си, който се завъртя бавно на пети и я погледна. Всички, от гребците до мъжете, които носеха товарите, спряха работата си и притихнаха безмълвни. Бяха вперили очи в нея, а погледите им я пронизваха като стрели.

В началото лицето на Дилмън изразяваше отчаяние, а после униние, сякаш се бе примирил със съдбата си.

— Скъпа моя Бронте, нямаш представа колко много съжалявам, че стана свидетел на това.

— Но този човек е затворник — каза тя повече на себе си, отколкото на Дилмън, и погледна към Родейл, който също я гледаше.

— Помощ! — Извика той. — Помогнете ми, госпожице Хавиланд! Отвлякоха ме най-нахално!

Бронте отмести погледа си към другите сандъци, на редени един върху друг на палубите на двете гемии, и това, което, проумя в същия

миг, накара сърцето ѝ да се свие от болка. Нямахше съмнение, че във всеки един от приличащите на ковчези сандъци, бяха напъхани затворниците, изчезнали от фермите през последните седмици.

— Защо? — беше всичко, което можа да изрече тя и започна бавно да отстъпва назад.

— Много е просто — каза Дилмън. — Те са цяла златна мина. Да, така е. За тези жалки човешки същества могат да се получат много пари, колкото и странно да звучи това, но кой го е грижа за тях? Никой не се интересува от тези отрепки. На никого не му пука, ако умрат, което е сигурно ще стане, като се има предвид къде отиват.

— И къде отиват?

— В Индия, разбира се. Този път в Калкута, за да вземат участие в бунта. Повечето от тях са готови да продадат и родната си майка, стига отново да имат възможността да живеят като свободни хора. Празна илюзия! Мръсен бизнес е това! Сигурен съм, че душите им вечно ще горят в ада, но какво ме интересува това. Аз получавам своето, така да се каже, без да си мръдна пръста, а след това ще се оттегля и ще се установя в Нова Зеландия...

— Но... Вие ли...

— Дали аз организирам бягството на тази измет от фермите? Не, едва ли така може да се нарече моето участие в бягството им, въпреки че не е много трудно човек да се досети как да стане това, стига да се замисли малко.

Бронте беше потресена. Не можеше да повярва, че това се случва в действителност. Тя поклати глава. За какво наемваше той? И други ли хора бяха замесени? Но кои?

Зад гърба ѝ се чу някакъв шум. Гласове!

Без да се обръща, тя зърна някакви мъже. После погледна кръстника си и забеляза застиналото му като маска лице.

Бронте се обърна бавно назад.

— Татко?

Уилям стоеше на брега. Лицето му беше восъчнобяло. Той не отместваше погледа си от Бронте.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Ужасно съжалявам за това, което стана — каза Дилмън, а гласът му прозвуча уморен и тъжен. Уилям, знаеш, че никога не бих те

въвлякъл в това. Чувствам се ужасно, че причинявам болка и на двама ви. Ако имаше някакъв начин да ти спестя всичко това...

Стиснал пестници, Уилям направи още една застрашителна крачка към Дилмън. Бронте застана между тях. Опря ръце на гърдите на баща си, а очите ѝ го умоляваха да остане спокоен.

Уилям поклати глава.

— Обичах те като роден брат. Често пъти съм поверявал живота на моите близки в твоите ръце. За Бога, човече, та ти си кръстник на Бронте. Остави я да си върви. Моля те с цялото си сърце и душа. Тя няма да каже нито дума на когото и да било за това, което е видяла тук. Заклевам се!

— Това е и моето желание, Уилям, но...

Бронте прекъсна Дилмън:

— Брендън е тук, нали?

— Да... да, скъпа моя. Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но той е тук.

— И Вие сте го убил, нали?

— Капитане — Извика един моряк от съседната гемия. Затворникът е избягал!

Брендън удари с все сила пазача и го запрати на земята. После се наведе и взе пушката от изпадналия в безсъзнание мъж. Напъха в джоба си торбичката с патроните и след като се увери, че оръжието е заредено, затича нагоре по пътеката.

Щом се отдалечи на безопасно разстояние, той спря, скри се зад едно дърво и се загледа в сцената, която се разиграваше пред очите му. Мигновено различи Бронте, а после и баща ѝ. Кога ли беше пристигнал Уилям? По дяволите, но това само усложняваше нещата. После видя как въоръжените пазачи ги ограждат. Тогава си спомни, че е водил битки многоброен неприятел, в чиито редици се бият предимно наемници, но той и неговите нищожни на брой, но юначни млади моряци, превъзхождаха неприятеля по смелост, воля и решимост за победа. Но досега никога не се беше изправял съвсем сам срещу врага.

В много случаи може да е бил безразсъден и дързък, но никога не е бил глупак. При ситуация като тази тук, той беше длъжен да изчака

подходящия момент. И да се справи един по един с враговете си. Удар в сънната артерия — и смъртта настъпва безшумно и моментално.

Но сега не му беше до това.

Разбира се, Дилмън нямаше да остави живи свидетеле ли, които да разкрият участието му в контрабанда и търговия със затворници, продавани като животни, които заставяха с празни обещания да вършат и други гнусни престъпления срещу Англия и човешкия род.

— Затворникът е избягал! — изкрещя морякът от гемията, миг преди Брендън да натисне спусъка и да пръсне главата на капитана. Дилмън моментално сграбчи Бронте, извади ножа си и го опря до гърлото ѝ.

Няколко мъже скочиха, за да спрат бащата на Бронте. Погледът на изпадналия в паника Дилмън трескаво се взираше в близката горичка.

— Тримейн! — Извика той. — Знам, че се криеш някъде тук. Не използвай оръжието си, в противен случай ще убия и двамата.

Брендън свали пушката.

— По дяволите — изруга той през стиснатите си устни.

После, тихо като нощен вятър, се плъзна в мрака и изчезна в гората.

Щом чу първия сигнал за тревога, Джони Търпин стана със залитане от леглото и излезе на двора, стиснал в едната си ръка тояга, а в другата — ризата си. Проблясваха светлини, мъже с още незакопчани панталони се блъскаха при вратите на бараките.

Като видя Брендън с пушка в ръка да бие неистово камбаната, Джони Търпин изрева едно проклетие и метна тоягата си по него. Преди Брендън да успее да вдигне пушката си, за да се предпази, някой го удари отзад и той падна по лице върху покритата с едър пясък пътека. Едно коляно притисна гърба и главата му към земята.

— Но това е онзи негодник Тримейн! — Извика някой.

Мъжете започнаха да подхвърлят подигравки и обиди. После десетина ръце го хванаха и изправиха на крака. Преди да може да каже и дума, започнаха да го блъскат и удрят, а накрая го хвърлиха в каменното корито, пълно с вода, където мъжете се къпеха два пъти в седмицата.

Като плюеше кръв и мръсотия, той закри лицето си с ръце, за да се предпази от ритниците. После се помъчи да надвика гневни крясъци.

— Да го обесим за злото, което причини на госпожица Хавиланд!
— крещяха те.

— Да го бичуваме, че провали работната програма!

— Той е виновен, че ни върнаха в този дяволски затвор!

Чу се гърмеж от пушка, след който настана тревожна тишина, а пред мъжете застанаха Уонг и Мъррей. Като насочи пушката си към Джони Търпин, Уонг спокойно каза:

— Моля ви, господин Търпин, дръпнете се назад и не закачайте добрия капитан.

Джони се подчини и изгледа с присвити очи китаеца и шотландеца. Брендън се изправи на крака и внимателно огледа озлобените мъже.

— Имам нужда от помощ — каза той. — Заради Бронте.

Това не беше истина, не можеше да бъде истина, повтаряше си отново и отново Бронте. Всичко беше само един лош сън. Сигурно спеше в удобното си легло за едно със зайците, в защитения си дом, а баща ѝ не беше завързан и хвърлен като някое животно на палубата на гемията, близо до купчината въжета.

Къде ли беше Брендън? Той щеше да я спаси, щеше да я освободи от ужасния кошмар.

Тя се мъчеше да се надигне на колене и да погледне над перилата на гемията. И последният сандък беше на товарен. Дилмън крещеше с цяло гърло нарежданията си на забързаните мъже. Явно времето напредваше. Ако Брендън беше там, скрит в мрака, той щеше да намери начин да спаси нея и баща ѝ.

Кърпата, с която я бяха вързали, се връзваше така жестоко в устните и бузите ѝ, че очите ѝ се насълзиха от болка. Но не биваше да плаче. Сълзите нямаше да помогнат нито на нея, нито на баща ѝ. Дилмън щеше да ги убие, да хвърли телата им през борда, а акулите щяха да имат грижата и да не оставят никакви следи.

Сърцето ѝ заседна в гърлото, когато видя, че и последният сандък беше качен на палубата. Дилмън извика да вдигат мостика и да

се хващат за греблата.

И тогава от водата изплува гигантска фигура. Две огромни ръце се вкопчиха в парапета и преди Бронте да може да се отърси от шока, Джони Търпин стъпи на палубата. От косата и лицето му се стичаше вода, а между зъбите си стискаше остър нож.

За малко щеше да обезумее от уплаха. Политна назад и вперила поглед в лицето на Джони, допълзя до баща си. Едва не се разплака от радост и облекчение. В далечината се чу мъжки вик. После втори. И трети. Докато накрая проехтя мощен хор от човешки гласове, които взриви нощния въздух като изстрел на оръдие. При блещукащата светлина на фенерите се виждаха човешки фигури, които сновяха нагоре-надолу, блъскаха се, викаха и крещяха от гняв, болка и страх. Дилмън блъваше проклетия, изстрелваше заповеди и се мъчеше да вдъхне кураж у хората си.

— Бийте се! Бийте се, дяволите да ви вземат, или всички ще бъдем убити! — Викаше той.

Изведнаж Бронте усети нечий ръце да я дърпат нагоре и нечий горещ дъх да опарва врата ѝ. Обърна се и видя кръстника си, който я влачеше към носа на гемията. Бронте се замята в ръцете му, за да се отскубне, бореше се с всички сили, въпреки че той притискаше студеното дуло на пушката си до слепоочието ѝ.

— Ще я убия! — Извика той и стреля във въздуха.

Лека-полека мокрите до кости мъже отстъпиха назад.

Там бяха Уонг, Мъррей и Джони Търпин. Бронте разпозна и още петнадесетина затворника, които работеха във фермата на баща ѝ — всички те се бяха качили на борда на гемията с намерението да спасят баща ѝ и нея.

Бронте затвори очи и се опита да диша равномерно. Сега единственият шум, който отекваше в нощта, освен ударите на сърцето ѝ, беше плясъкът на греблата.

И тогава...

Бронте чу силното трополене от препускащи конски копита...

Те изскочиха от гъсталака на близката горичка — капитан Брендън Тримейн и нейният кон. Той пришпори кобилата към водата, като забиваше пети в хълбоците ѝ и удряше задницата ѝ с евкалиптова пръчка. Тялото на Сидъкшън беше покрито с пяна, а ноздрите ѝ бяха разширени от ужас и страх. Той насочваше животното право към

гемията, а копитата ровеха пясъка и разпръсваха камъните по коритото на реката. От лицето на Брендън лъхаше решимост.

— Мили Боже — изсъска Дилмън в ухото ѝ, след което се прицели в Брендън и стреля.

Но не улучи. Стреля отново. Отново пропусна. Започна да отстъпва назад по палубата. Влачеше Бронте със себе си и крещеше:

— Ще я убия! Ще убия и двамата, ако не...

Сидъкшън блъсна дървения парапет и той се разби на парчета със страхотен трясък. После кон и конник, слети в едно, се извисиха над отломките и се стромолясаха върху палубата пред Дилмън като някакъв страшен морски дракон отмъстител. Дилмън се стъписа, блъсна Бронте настрани и се опита да избяга, но без успех. Брендън го изрита и капитанът падна по очи на палубата.

Смаяна, без да знае дали да се смее, или да плаче, Бронте гледаше как Сидъкшън се вдигна на задните си крака и затанцува, а после се завъртя и застана с гръб към нея. Брендън се обърна и за миг очите му срещнаха очите на Бронте. После той се наведе и я повдигна. Сложи я пред себе си на гърба на коня и заедно скочиха от кораба.

ЕПИЛОГ

Все още съпружеските взаимоотношения се поставят над синовните задължения на един мъж, който напуска майка си и баща си — отказва се от стария си дом, всичките си свещени връзки и спомени и остава верен на съпругата си.

След сватбата първите и най-важни задължения на съпруга са към жена му, а на жената — към съпруга ѝ. Двамата трябва да живеят един за друг.

„Създаване на дом“

Автор — анонимен,

1882 година

Облегнат на перилата на хакборда на презокеанския кораб „Кралица Виктория“, Брендън наблюдаваше чайките, които се гмуркаха стремглаво във водата, за да ловят риба. След това те отново се издигаха в сребристоросиньото небе, което с настъпването на нощта постепенно се превръщаше в сиво. Както обикновено, кейовете на пристанището в Сидней бяха много оживени — продавачи на риба, хамали и моряци, които се готвеха да вдигнат котви с идването на прилива. Свободни граждани и осъдени на каторга работници вървяха по улиците, всеки зает със задълженията си.

— И така, капитане, стоиш си тук, загледан в морето, потънал в най-дълбок размисъл. Не е необходимо да питам за какво мислиш — изписано е върху лицето ти.

Брендън дори не се обърна. Въпреки че можеше. Мисията му беше изпълнена.

— Трябва да те поздравя с успешния край на задачата ти, въпреки че пак твоят късмет и стечението на обстоятелствата изиграха

главната роля за това. Срамота е, че лейди Фиш и капитан Дилмън ще прекарат остатъка от живота си в този отвратителен затвор. Учудващо е, че Артър е организирал повечето от тези бягства, защото е искал поста на Хавиланд за себе си. Но човек никога не може да знае. Е, добре, бъди сигурен, че в доклада си ще напиша, че си действал с висок професионализъм и повече от всеотдайно — като един отличен офицер и джентълмен.

Брендън хвърли цигарата си надалеч във водата и оправи червената куртка на военната си униформа. Изпъна ръкавиците на ръцете си и повдигна шапката си над очите. Златните еполети върху раменете му блестяха на слабата слънчева светлина. Той извади от джоба си миниатюрно глинено кенгуру — подаръкът от Сами. Стисна го здраво в ръката си.

— Аз наистина не давам и пет пари за това, което ще напишете в доклада си... сър.

Смях.

— Така и предполагам. Знаеш ли, капитане, на мен това място доста ми харесва. Мисля да се оттегля и да се настаня тук, когато пълномощията ми бъдат прекратени. Мога да се заема с овцевъдство или с нещо друго — само за да не скучая. Мога дори да се обърна към Източноиндийската компания и да се пробвам в търговията. Имам чувството, че златната треска ще продължи и много хора ще се установят тук заради тръпката, която предлага тукашният живот, и установения ред... Сидней може да се превърне в преуспяващ град след няколко години... Мога да си взема и съдружник... Така че, ако решиш да се оттеглиш...

Брендън бавно се обърна.

— Не ме гледай толкова учудено, капитане. Би трябвало да знаеш, че в нашата професия навсякъде те дебнат изненади.

Широка усмивка озари лицето на Брендън.

— Като те гледам как стоиш сам тук, докато твоите гости се събират на палубата, чудя се какво ще си помислиш, когато се изправиш пред следващото предизвикателство. О, моля те, капитане, ти едва ли си от хората, които се тревожат от предизвикателствата. Младата жена наистина е буйна глава. Мога да си представя как всеки ден, прекаран с нея, ще бъде една малка битка. Да обичаш някого

толкова силно си е като предателство спрямо душата... Разбираш какво искам да кажа.

— Да — отговори Брендън и отново се вторачи в морето.

— Хайде върви, булката те чака — каза приятелски спътникът му.

Тя беше замаяна от щастие. Като някаква глупава ученичка, увлечена в най-налудничави си мечти. Само че това не беше мечта. Не беше и сън. Не беше фантазия. Тя се омъжваше на борда на „Кралица Виктория“, чиито палуби блестяха от чистота, а английското знаме плющеше под напора на вятъра високо над главата ѝ. Край перилата се бяха строили бодри млади моряци и войници, монахини с насълзени очи и деца с алени бузи, дошли на кораба за церемонията. Сами се разхождаше по палубата и луничавото му лице грееше. Когато Бронте го видя и му се усмихна, той изпъна слабите си раменца и я поздрави, изпълвайки сърцето ѝ с любов, гордост и надежда за неговото бъдеще. За тяхното съвместно бъдеще.

Облегната на ръката на баща си, тя мина напето покрай редицата стройни офицери, които се усмихваха, вдигнали саби за тържествен поздрав — легендарната арка на военните. После погледът ѝ се спря върху лицето на капитан Брендън Тримейн. Срещна очите му — о, тези красиви сини очи, които я плениха още в първия миг, когато отвори вестника преди много години и видя образа му, скициран на втора страница.

Ах, колко великодушна беше съдбата! Всеки един от тях трябваше да извърви своя път, да измине хиляди мили, за да могат да се срещнат и влюбят един в друг.

Бронте носеше дълга бяла рокля и семпло дантелено було.

Брендън беше в пълна военна униформа. Придружаваха ги двадесет и четирима флотски офицери — също в пълна униформа.

След като размениха клетвите си, те минаха под арката от вдигнати саби, приемайки поздравленията на гостите. После, когато им поднесоха триетажната сватбена торта, Брендън се обърна към Бронте и ѝ се усмихна.

Той ѝ подаде сабята си. С треперещи ръце тя пое скъпоценното стоманено острие с позлатена дръжка, а последните слънчеви лъчи на

угасващия ден се отразяваха в блестящата повърхност.

— Сър — пошепна тя, обзета от внезапна слабост. — Вие бяхте моят герой от години. Какво трябва да направи човек, когато се изправи лице в лице със сбъднатите си мечти и фантазии? Трябва ли да направи реверанс?

— Мисля, че не трябва — засмя се той.

— Тогава какво да направя? Какво да кажа? Кажете ми как да се държа в присъствието на човека, от когото съм се възхищавала, когото съм обожавала — и обичала — още като малко момиче.

— Забрави, ако можеш, какво съм и мисли само за това кой съм.

— Кой си? — усмихна му се тя.

— Твоят съпруг.

Като затвори очи, тя поднесе сабята към устните си и я целуна. После двамата заедно — неговите ръце обхванали нейните — разрезаха тортата с острието на сабята. Присъстващите пристъпиха напред, за да поздравят младоженците.

Нощта бе започнала бавно да се спуска над Сидней, когато „Кралица Виктория“ се плъзна по спокойната повърхност на океана и напусна пристанището. Облегната на перилата на палубата, Бронте наблюдаваше силуета на сестра Елизабет и махащите с ръце деца, чиито образи все повече се размиваха и избледняваха в далечината. Мъчително преглътна, когато напиралните чувства стегнаха гърлото ѝ. Помъчи се да диша равномерно въпреки скръбта, която натъжи сърцето ѝ.

Сбогуванията никога не са били леки и приятни.

— Бронте! — чу тя познати гласове и Сами и сестра му дотичаха при нея. До сега те бяха наблюдавали как моряците вдигат главното платно и го настройват по вятъра.

Бронте коленичи и разтвори ръце. Децата се хвърлиха към нея и я задушиха с прегръдките си. Целуваха я и викаха от удоволствие, но Сами я стискаше по-здраво.

Бронте махна падналия кичур коса от челото му и взе лицето му в ръцете си.

— Щастлив ли си, скъпи? — попита тя.

— Вече няма да бъда само един номер — каза той усмихнат. — Капитанът ми обеща. Каза ми, че няма да позволи на никой да вземе

мен и Пам от вас двамата. Смятам, че това значи, че сме ваши завинаги.

— Да, мои завинаги — повтори тя и притисна Сами и сестричката му до гърдите си.

Бронте погледна над главата на Сами, който продължаваше възторжено да я прегръща, и видя Брендън, застанал до баща ѝ, облечен все още във военна униформа, с еполети и шарф, със закачена на бедрото сабя и гърди, покрити с медали. Той я гледаше с усмивка, а морският вятър развяваше леко косата му. Приблужи до Бронте.

— Мога ли да остана за малко насаме с майка ви? — попита нежно децата той.

Сами и сестра му подскочиха и избягаха. Сами обърна няколко кафеза, от които по палубата се юрнаха зайци и се разхвърчаха птици. Уилям и няколко моряци изтичаха да ги приберат обратно в кафезите им.

Брендън се засмя и обгърна раменете на Бронте с ръка. После нежно я обърна към морето. Светлините на Сидней трептяха в далечината като малки запалени свещички.

— А ето и последният подарък от баща ти — каза той нежно в ухото ѝ.

В този момент първият фойерверк проблесна в нощното небе. После още един и още един. Червени, сини и зелени, те се пръскаха високо в небето — малки, светли цветчета, подобни на огнена дантела — и се сипеха надолу към белите гребени на вълни. Гледката предизвика сълзи в очите на Бронте. А нощта се освети от хиляди малки огньове с многоцветни искри.

Бум! Бум!

— Хвани онова зайче! — Извика някой.

Бронте се засмя, хвана Шугър и го повдигна. Дълбоко въздъхна, когато малката сиво-бяла муцунка започна да души ухото ѝ. Бейби, един вързоп от бяла и черна козина, тичаше в една посока, Дъсти в друга, докато Хайауата, скъпият паун на баща ѝ, беше разперил великолепната си опашка със зеленикаво пурпурно оперение и тъпчеше важно до крака на Брендън. Всички те се връщаха в Англия, където отново щяха да живеят заедно.

Бронте погледна в блестящите очи на съпруга си и усмихната каза:

— Господине, доколкото си спомням, съществува едно старо китайско предание, според което...

— Ако някой бъде целунат в присъствието на паун, то до една година ще се роди бебе — Брендън също се усмихна и я погледна. Взе неспокойното зайче от ръцете ѝ и внимателно го пусна на палубата.

После нежно прегърна Бронте. Здравото му тяло се притисна поблизо до нейното и той я целуна пред очите на всички на палубата на „Кралица Виктория“, докато от небето към тях се спускаха панделки ярка светли на.

Моряците ги насърчиха, а при вида на Хайауата, който изпляска с крила и разпери още повече блестящата си опашка, Бронте се усмихна и възкликна:

— Моят съпруг! Моето щастие. Моят герой.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.